

BURMESE
CLASSIC
1999

မိုးဝါးရောင်
နှင်းဆီပရောဂျက်

နှင်းဆီပရောဂျက်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအောင်စိုး (ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ)
	- အမှတ်(၁၈၂)၊ (၃၁)လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
အတွင်းနှင့်အဖုံးပုံနှိပ်သူ	- ဦးကျင်ရင် (၀၅၄၁၇) (ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်)
	- အမှတ်(၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်။
ကွန်ပျူတာစာမီ	- ပြည့်ဖြိုး
အတွင်းဖလင်	- ကိုပေါက်
မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း	- Yelay @ Ye Wint Kyaw
စာအုပ်ချုပ်	- ကိုစိုးနိုင်နှင့်အဖွဲ့
ထုတ်ဝေသည့်အကြိမ်	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခု၊ ဇူလိုင်လ ၂၈
အုပ်ရေ / တန်ဖိုး	- ၅၀၀ အုပ် / ၁၅၀၀ ကျပ်
ဖြန့်ချိရေး	- ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ
	- အမှတ် ၁၈၂(B)၊ ၃၁-လမ်း၊
	- ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
	- ဖုန်း- ၀၉ ၇၃၀၅၁၆၆၄၊ ၀၉၇၃၁၂၆၃၅၈

ကဏ္ဍကု

မိုးစက်ပိုင်

နှင်းဆီပရောဂျက် / မိုးစက်ပိုင် ။ - ရန်ကုန်၊

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၁၅၆ - စာ ၊ ၁၃ x ၂၀ စင်တီမီ

(၁) နှင်းဆီပရောဂျက်

ဒို့တာရန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့အေးဓာတ်

တအာင်းကို ပုဆိန်ရိုး အခိုးပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ဆန့်ကျင်ပြီးအေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ဆန့်ကျင်ပြီးတောင်ရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ဆန့်ကျင်ပြီးပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

ဆန့်ကျင်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
 နယ်စပ်စည်းလုံးညီညွတ်မှုနှင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး၊
 စာတတ်မြောက်ရေး၊ ဗီဇကုန်ပစ္စည်း ရှင်သန်နိုင်စွမ်းအား တည်ဆောက်ရေး၊
 နိုင်ငံတော်တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးနှင့် အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

ချို့တဲ့မှုကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်ဆောင်ရွက်ပြီး ခေတ်မီစက်မှုနှင့်ထုတ်လုပ်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
 ဆွေစီးပွားရေးနှင့် ဗီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
 ဆွေပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများစိတ်ချစွာ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး၊
 ဆန့်ကျင်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေးအတွက် ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးစည်ချက် (၄) ရပ်

ချို့တဲ့လူနဲ့ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ပြင်ပေးရေး၊
 လူတို့ တတ်ရက် ပြင်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်
 နိုင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
 ချို့တဲ့လူများ၏စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
 ချို့တဲ့လူများ ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် ပြင်ပေးရေး။

မိုးဝါဒီ

နှင်းဆီပရောဂျက်

BURMESE
CLASSIC

အမှာစာ

ပရိသတ်ကြီးကို အသိပေးတာပါ။ ကျွန်တော် တခြား

ကလောင်နာမည်နဲ့ ထုတ်ဝေပြီးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲက ကျွန်တော်

ကိုယ်တိုင် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အားရပြီး ပရိသတ်ကြီး

လည်း ကျေနပ်လိမ့်မယ်ထင်တဲ့ ဝတ္ထုသုံးအုပ်ကို ပြန်ထုတ်ဖို့

စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဆုံးတစ်အုပ်ကိုတော့ “တစ်ကိုယ်တော်

ကျူးပစ်” ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့ ထုတ်ဝေပြီးပါပြီ။ ခု ဒီ “နှင်းဆီ

ပရောဂျက်” ကိုလည်း ကျွန်တော့်ပရိသတ် ကျေနပ်နှစ်သက်

မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ပရိသတ်

လက်ထဲ မရောက်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတွေမို့ ခုလို အနည်းငယ်

မွမ်းမံပြင်ဆင်ပြီး ပြန်ထုတ်ဝေတာကို လုပ်စားတယ်ဆိုပြီး

မထင်ကြပါနဲ့လို့ တောင်းဆို တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

ပရိသတ်ကို အစဉ် လေးစားလျက်

ကျွန်တော်

ဇီဝကရီး

သင့်ချစ်သူဟာ ...

နှင်းဆီပန်းနှစ်သက်တဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆိုရင်ပေါ့။

အဲဒီနှင်းဆီပန်းတွေနဲ့

သူ့အချစ်ကို ရိုးသားစွာ ငြားယောင်းသွေးဆောင်နိုင်ပါ့တယ်။ ။

BURMESE
CLASSIC
.COM

(၁)

ကျောင်းသားကျောင်းသူအချို့သည် ကိုယ့်အုပ်စုနှင့်ကိုယ် တစ်နေရာ
သို့ ဦးတည်ကာသွားနေကြသည်။ သူတို့၏စိတ်ထဲမှာလည်း အဆုံးအဖြတ်
အဖြေတစ်ခုကို သိချင်နေကြသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ...

ထိုနေ့သည် မေဈပေါင်းစုံ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲ၏ နောက်ဆုံးဖိုင်နယ်
ပွဲစဉ်နေ့ ဖြစ်သည်။ စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲဖြစ်သဖြင့် အခြားသော ပြိုင်ပွဲများကို
ကျိတ်ကျိတ်တိုး စည်ကားလှသည်တော့ မဟုတ်။ ဝါသနာပါသော ကျောင်း
သားအချို့သာ ပွဲကျင်းပရာခန်းမအတွင်း ရှိနေကြသည်။

မကြာမီ ပြိုင်ပွဲစတော့မည်။ ယှဉ်ပြိုင်မည့်သူနှစ်ဦးလည်း ရောက်ရှိ
နေကြပြီ။

ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ပိုးဟင်းဖြူ၊ ဒူးယား၊ ဖရီး၊ အာလာဒင်၊ ဆာကေးတို့ ကျောင်းသားအုပ်စုဆီမှ အချင်းချင်း တီးတိုးဝေဖန်သံတွေ ကြား နေရ၏။

“ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ ခင်မောင်ဇော် နိုင်မယ်ထင်တာပဲ။ ဒီကောင်က ရုပ်ရှိ ရေလျှံရုံတင်မဟုတ်ဘဲ စစ်တုရင်မှာပါ ဆရာကြီးဆိုပြီး ကျောင်းမှာ ပေါ်ပြုလာဖြစ်နေတာကွ”

သိန်းထွန်းတစ်ယောက် အားကျသောလေသံဖြင့် ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ကျောင်းသား မြင့်ဦး(စံမတူ)ကလည်း ...

“ပြောလို့တော့ မရဘူးနော်၊ ကျားသစ်ဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သူ့ဟာသူ တစ်ယောက်တည်းနေတတ်ပေမယ့် မနှစ်ကပြိုင်ပွဲမှာ ခင်မောင်ဇော်နဲ့ သရေကျသွားတာ မင်းတို့အမြင်ပဲလေ”

“ဒါကတော့ကွာ ... ခင်မောင်ဇော် ခြေချော်လက်ချော် ဖြစ်သွားတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ကဲပါကွာ ... ထင်ကြေးတွေ ပေးမနေကြနဲ့တော့၊ ဒီနေ့ ပြိုင်ပွဲပြီးသွားရင် ဘယ်သူက သာတယ်ဆိုတာ မင်းတို့ တွေ့ရမှာပါ၊ ပြီးတော့ ... မင်းတို့ မသိတာတစ်ခုကို ငါ ပြောပြရဦးမယ်”

“ဟင် ... ဘာလဲဟ”

“ခင်မောင်ဇော်နဲ့ပြိုင်မယ့် ကျားသစ်ရဲ့နာမည်ရင်းကလည်း ခင်မောင်ဇော်ပဲကွ”

“ဟေ ... ဟုတ်လား”

ခုမှ သိရသော ပုပ္ပါး၊ ရေဆင်၊ ငပိကောင်၊ ဇာဇာ(လှမြင့်)တို့၊ အံ့သြသွားကြ၏။

ကျော်စိုးက ပြုံးစေလုပ်ကာ ...

“တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ၊ ခြင်္သေ့နှစ်ကောင် တစ်စုထဲတော့ မအောင်းနိုင်ပါဘူး”

ထို့နောက် သူတို့လည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြလေသည်။ အကြောင်းမှာ ယှဉ်ပြိုင်မည့်နေရာအသီးသီးသို့ ကျားသစ်နှင့်ခင်မောင်ဇော်တို့ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အရင်ကြည့်မိကြသည်။

ကျားသစ်ကပဲ လေသံအေးအေးဖြင့် အရင်နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

“ဝမ်းသာပါတယ် ခင်မောင်ဇော်၊ ခုလို နောက်ဆုံးပြိုင်ပွဲမှာ မင်းနဲ့ တွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပြီးသားပါ၊ မင်းနဲ့ ကစားရလို့ ငါ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

ကျားသစ်မျက်နှာက အေးချမ်းပျော့ပျောင်းနေသလောက် ခင်မောင်ဇော်၏မျက်နှာကတော့ ရဲရင့်တည်ခံနေသည်။ သို့သော်လည်း ကျားသစ်ကို လေသံမှန်မှန်နှင့် စကားပြန်လိုက်ပါ၏။

“ငါကလည်း မင်းနဲ့ပဲ တွေ့ချင်နေတာပါ၊ ပွဲပြီးမှပဲ ဘယ်သူတကယ်ဂုဏ်ယူရမလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့”

ထို့နောက် ပြိုင်ပွဲစတင်လိုက်ကြသည်။ တစ်ခန်းလုံးလည်း ငြိမ်ဆိတ်သွားကြ၏။ အားလုံးအကြည့်တွေက တစ်ချက်တစ်ချက် လှုပ်ရှားလိုက်ကြသော ကျားသစ်နှင့် ခင်မောင်ဇော်တို့၏ လက်တွေ့ဆီသို့သာ ရောက်နေကြတော့ ၏။

ပထမတစ်ပွဲအပြီးမှာ အများစုမျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း ခင်မောင်ဇော် နိုင်သွားပါသည်။ ခင်မောင်ဇော်မျက်နှာက အောင်မြင်မှုကြောင့် ဝင်း

တောက်နေ၏။ ကျားသစ်ကတော့ သူ့ပုံစံအတိုင်း ခပ်အေးအေးပဲ သူ့အမှားကို စဉ်းစားနေပုံပေါ်သည်။

ထိုသို့ဖြင့် ဒုတိယပွဲ စလိုက်ကြပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ ကျားသစ်က ပြန်ပြီးအနိုင်ယူလိုက်သည်။ ခင်မောင်ဇော်မျက်နှာ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။ မခံချိမခံသာ ဖြစ်သွားပုံပေါ်သည်။ ကြည့်နေသူတွေဆီမှလည်း ခပ်တိုးတိုး ထင်ကြေးပေးသံများ ထွက်လာကြပြီ။

နောက်ဆုံးပိုင်နယ် တတိယပွဲ။ သူတို့နှစ်ယောက်၏ ဉာဏ်ရည်ကို အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့်ပွဲ။

စလိုက်ကြပြီ။ တစ်ယောက်က တစ်ကွက်ရွှေ့လိုက်တိုင်း ကြည့်နေသူတွေဆီမှ ဟင်ခနဲ။ နောက်တစ်ယောက် ပြန်ရွှေ့လိုက်လျှင် ဟာခနဲ။ ထိုသို့ပင် ဖြစ်နေကြ၏။

ဘယ်သူက သာနေသည်ဟု ပြောလို့မရသေးပေ။ သို့သော်လည်း အချိန်တွေက တစ်စစနှင့် နောက်ဆုံးမှာတော့ ...

"CHESS"

ကျားသစ်အသံ ဖြစ်သည်။ ခင်မောင်ဇော်၏ဘုရင်ကြီးကို ပြေးကွက် မရှိအောင် ပိတ်ဆို့ထားလိုက်ပြီ။ ရုတ်တရက် မထင်မှတ်ထား၍ ခင်မောင်ဇော် ဘာလုပ်ရမည်မှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်လည်း စစ်တုရင်ကစားနည်းက အကွက်ရွှေ့ပြီးလျှင် 'ဟာ ... ဆောရီး' ဆိုပြီး ဘွားတေးလုပ်လို့ မရချေ။ ခင်မောင်ဇော် ပြတ်ပြတ်သားသား ရှုံးသွားလေ၏။

ကျားသစ်ကို ချီးကျူးသံတွေ ထွက်လာကြတော့၏။ ခင်မောင်ဇော် မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲပြီး သူ့အရှုံးကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေရ၏။

ဟိုးအရင် ကျောင်းပွဲမှန်သမျှ သူသာ ဗိုလ်စွဲခဲ့သည်ချည်းပင်။ မနစ်စာ ကျားသစ် ဝင်ကစားတော့မှပဲ ဖိုင်နယ်မှာ သရေကျခဲ့သည်။ ဒီကြားထဲ သူ အပြင်းအထန်လေ့ကျင့်ပြီး ကျားသစ်ကို အနိုင်ယူရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့၏။ ခုတော့ ခဲလေသမျှ သဲရေကျရပြီ။

သူ့အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းပေးလာသော ကျားသစ်၏ လက်ကိုပင် မတုံ့ပြန်ဖြစ်ဘဲ ...

"ကျားသစ် ... ဒီနှစ်က နောက်ဆုံးနှစ် (FINAL YEAR) ဆိုတော့ မင်းနဲ့ငါ နောက်ထပ်တွေ့ဖို့တော့ မရှိတော့ဘူးပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အခွင့်သာရင် မင်းနဲ့ငါ ဘယ်သူသာမလဲ ယှဉ်ချင်ပါသေးတယ်"

"တော်ပါပြီ ခင်မောင်ဇော်ရာ၊ မင်းနဲ့ငါ စစ်တုရင် မထိုးချင်တော့ပါဘူး၊ ငါ့မှာ စစ်တုရင်ထက် အရေးကြီးတာတွေ ရှိသေးတယ်၊ ဝါသနာကြောင့် ကစားဖြစ်တာပါ"

ပြောလိုက်မှပဲ ခင်မောင်ဇော်က ပိုတင်းသွားပုံပေါ်သည်။ ရှုသိုးသိုး ပြန်ကြည့်ပြီး ...

"အေး ... ငါကလည်း စစ်တုရင်မှ မဟုတ်ပါဘူး၊ တခြား ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ယှဉ်ချင်တာ၊ ငါ မကျေသေးဘူး"

ခင်မောင်ဇော်က ယေတင်ပဲ ပြောချလိုက်၏။ ပထမတော့ ဒီလောက် မထင်ထား၍ ကျားသစ် အံ့သြသွားသေးသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကိုချရင်း ...

"မင်းဘဝက အမြင်မှာတင် ငါ့ထက်သာမှန်း သိသာပါတယ်ကွာ၊ အဲဒီလောက် အကျိတ်အခဲတွေ ထားမနေပါနဲ့၊ အာယာတဆိုတာ ပူလောင်တယ်ကွ၊ ပြီးတော့ ... လက်စားချေတယ်ဆိုတာဟာလည်း ပြီးခဲ့သွားတဲ့

www.burmeseclassic.com

ဝမ်းမြောက်မှု မဟုတ်ဘူး”

“မင်းနိုင်တိုင်း ငါ့ကို ရွှေ့ပြည်အေးတရားတွေ လာဟောမနေပါနဲ့၊ သွားပြီ ကျားသစ် ... အခွင့်ကြုံရင်တော့ ဆုံမှာပါ”

မမိုးမခန့်ပြောရင်း ခင်မောင်ဇော်က လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။
ဒီတစ်ခါတော့ ကျားသစ်လည်း လိုက်မတားမိတော့။ သူ့ဘက်က တရား
မျှတစွာ အနိုင်ယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ယှဉ်ပြိုင်ကြလျှင် တစ်ယောက်
နိုင်ပြီး တစ်ယောက်ရှုံးတာက သဘာဝပါပဲ။

စာသင်ခန်းဘက် တစ်ယောက်တည်း ပြန်လျှောက်လာခဲ့၏။ သူနှင့်
ရှားရှားပါးပါးတွဲနေသော တာတီးနှင့် အဒူလေး(လှမြင့်)ကို ကင်တင်းသွားရန်
ပြန်လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီနှစ်ကောင်က ဝါသနာမပါဟုဆိုကာ သူ့ပွဲကို လိုက်မကြည့်။
နိုင်လျှင်တော့ လက်ဖက်ရည်တိုက်ဖို့ လာခေါ်ပါဟု တင်တင်စီးစီး မှာလိုက်
သေးသည်။ တရားကျစရာပင် ကောင်းလှ၏။

ကျားသစ်ကတော့ ကိုယ့်အနိုင်ကို ကြွေးချင်နေသဖြင့် အောင့်သက်
သက်နှင့် လာခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကော်ရစ်တာတစ်နေရာအရောက်မှာတော့ တစ်စုံတစ်ခုကို ခြေ
ထောက်နှင့် နှင်းမိသလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် ငုံ့ကြည့်မိသည်။

ကြိုးနှင့် လည်ပင်းမှာဆွဲလို့ရသော ကျောင်းသားကဒ်ကလေး
ဖြစ်နေ၏။ ကောက်ယူပြီး ဘယ်သူ့ဟာလဲဟု စပ်စုမိသည်။

လှပကြည်စင်သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ပစ္စည်း ဖြစ်နေ
လေ၏။

နှင်းဆီချို၊ တတိယနှစ်သမိုင်း ... တဲ့။

ငါနဲ့ မေဂျာတစ်ခုတည်းကပါလားဟု ကျားသစ်က တွေးမိသည်။
ကိုယ့်မေဂျာမှာ လူများလွန်း၍ ဒီကောင်မလေးရှိမှန်းပင် သတိမထားမိခဲ့ချေ။

ပတ်(စ်)ဗိုဇာတ်ပုံကလေးနှင့်ပင် အတော်ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေပြီ။ နှင်းဆီ
ဆိုတာ ချိုသလား၊ ခါးသလား သူ မသိပါ။ ဒါ ... ဇာတ်လမ်းပဲဟု
ပြောင်စပ်စပ်တွေးရင်း ထိုဇာတ်လမ်းကို မြည်းစမ်းရန် ကျောင်းသားကဒ်
ကလေးကို လွယ်အိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်တော့သည်။

ဒီနေ့ လက်ရှိအောင်မြင်မှုနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ယုံကြည်မှုတွေက ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့ပြီ။

(၂)

နောက်နေ့ ကျောင်းကို စောစောရောက်ဖြစ်သည်။

ဘာရယ်ကြောင့်တော့ မဟုတ်။ အိပ်ရာစောစောထဖြစ်သဖြင့် ဗီဒီယို

ကောင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျောင်းရောက်တော့ တွဲနေကျသူငယ်ချင်းတွေ တစ်ယောက်မှ မရောက်သေး။

သို့နှင့် ကင်တင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေစဉ်မှာပဲ ...

“ဟဲ့ ကျားသစ် ... နင် ကျောင်းလာတာ စောလှချည်လား”

နှုတ်ဆက်သံကြောင့် ကျားသစ်မှာ အာရုံပျက်သွားရ၏။ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ထင်သည့်အတိုင်း စုစုမာ။ တွေးလက်စလေး အာရုံနောက်သွား၍ ကျားသစ်က ငေါက်လိုက်သည်။

“အေး ... စောတယ်ဟ၊ စောတော့ နင်က ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ”

“ကျားသစ်နော် ... ငါက အကောင်းနှုတ်ဆက်တာကို ... ဟွန်း”

စုစုမာ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်သွားရသည်။

ကျားသစ်က ပြုံးစေလုပ်လျက် ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ ... နောက်တာပါ ဘဲဥမရယ်”

“အောင်မာ ... ဘာဘဲဥမလဲ၊ နင်နော်”

ပြောရင်း စုစုမာက သူ့နာမည်ပြောင်ကို ဘယ်သူများ ကြားသွားလဲဟု ပတ်ဝန်းကျင်အား စိုးရိမ်တကြီး ဝေ့ကြည့်နေသေး၏။

“ဪ ... တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်နော်၊ နင်ကျတော့ ငါ့ကို ကျားသစ်တဲ့”

“ဟဲ့ ... ဒါကတော့ နင့်ကို တစ်ကျောင်းလုံးက ဒီလိုခေါ်နေတာပဲ ညွှာ”

“ထားပါတော့လေ၊ ဆို ... ဘာကိတ်”

ရုတ်တရက် စုစုမာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ အမှန်တော့ စုစုမာနှင့်သူက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းအထိ တစ်လျှောက်လုံး အတူတက်ခဲ့ရပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်တော့လည်း တစ်မေကျာတည်း လာကျနေပြန်သည်။ မိဘချင်းလည်း ရင်းနှီးကြ၍ အိမ်မှာတွေ့ ဆရာတော်များတွေ့နှင့် သူမို့လို့ တကူးတကန့် မပြီးမငွေ့ လာနှုတ်ဆက်နေ၏။

စုစုမာက ရည်မှန်လှပသူလေးဖြစ်သော်လည်း ဒီလောက် အကြာကြီး ခင်မင်နေတာကိုပင် ကျားသစ်မှာ ပျင်းရိနေပြီ။ ဘွဲ့ရပြီးလျှင် နှစ်ဖက်မီတော့က ပေးစားနိုင်ခြေရှိသော်လည်း လုံးဝမယူနိုင်ဟု ကျားသစ်

အားမနာလျှာမကျိုး တွေးနေမိ၏။ သေသည့်အထိ ဘဲဥမနှင့် နေရမည်ဆိုလျှင် မည်မျှပျင်းစရာကောင်းလိုက်မည်နည်း။

ထိုသို့ပင် မညှာမတာ စဉ်းစားနေမိ၏။ စုစုမာက ထိုအတွေးကို မခိုင်မိဘဲ ...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ဆန်းဒေးကျရင် အိမ်ကို လာခဲ့ဦးလေ၊ အိမ်မှာ အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲချက်စားမလို့”

“အေး အေး ... ငါ အိမ်က အလုပ်ကိစ္စမရှိရင် လာခဲ့မယ်လေ”

စုစုမာက ပြောပြီး၍ လှည့်ထွက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

ကျားသစ်က တစ်ခုခုကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား၍ ...

“ဟဲ့ ဘဲဥမ ... ခဏလေး”

မျက်နှာပြန်လှည့်လာကာ ဘာလဲဟု အမူအရာလုပ်ပြသည်။

“အဟဲ ... ဒီလိုဟ ... ခု ငါတို့မေဂျာမှာလေ နှင်းဆီချိုဆိုတဲ့

ကျောင်းသူကို နှင်သိလား”

စုစုမာက ချက်ချင်းပဲ ...

“သိသားပဲ၊ ခု ... နှင်တို့အခန်းနဲ့ နှစ်ခန်းကျော် သုံးခန်းပြောက်မှာ တက်တာ၊ ငါနဲ့ မရင်းနှီးပေမယ့် သိပါတယ်၊ နှင်က ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“ဟဲ ... ဟဲ”

ထိုရယ်သံကြောင့် စုစုမာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။ ဒီရယ်သံက စိတ်ဝင်စားကြောင်း ဖော်ပြသလိုဖြစ်နေသည်။ ခုမှ ဘာအရူးထတာလဲဆိုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကျားသစ်ကိုကြည့်ကာ ...

“ဟဲဟဲ လုပ်မနေနဲ့ ... တကယ့်လူတွေတောင် ဘယ်သူမှ လိုက်လို့

ဓရသေးဘူး၊ နှင့်လို အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့လူဆို လည်ထွက်သွားလိမ့်မယ်၊ သွားမစနဲ့ ကျားသစ်”

“ခုမှ စိတ်ဝင်စားရုံလေးပါ ဘဲဥမရယ်၊ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့စကားကြောင့် စူးစမ်းသလိုကြည့်ကာ စုစုမာက ထပ်ပြောလာသည်။

“ငါအနေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးလို့တော့ ရပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ... အဲဒီလောက် ရိုးရိုးစင်းစင်းဝင်လာရင် နှင်းဆီချိုက နှင့်ကို ပျင်းသွားလိမ့်မယ်”

ကျားသစ် စဉ်းစားသွားသည်။ နှင်းဆီချိုက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ ဆိုပြီးပေါ့။

“ဘာလဲ ... ရိုးရိုးဝင်လို့ မရဘူးပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“အေး ... သူ့ကိုလိုက်တဲ့လူတွေကို လှလှပပ ငြင်းဆန်တတ်တဲ့ အရည်အချင်းကတော့ အပြည့်ပဲ”

“ဒါဆိုလည်း ဆန်းဆန်းပြားပြား လုပ်ရမှာပေါ့ဟာ၊ ပုံမှန်အတိုင်း မရရင် ပြောင်းပြန်ပေါ့”

“ဒါနဲ့ ... နှင် တကယ်ပဲ နှင်းဆီချိုကို ကြိုက်နေပြီလား ကျားသစ်”

စုစုမာ အတည်မေးလာခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျားသစ်က လက်အသာကာပြရင်း ...

“ဟာ နေဦး ... ငါက စကားအဖြစ် ပြောနေတာပါ၊ သူ့ကိုတောင်မှ ငါ တစ်ကြိမ်ပဲ မြင်ဖူးသေးတာ၊ နည်းနည်းထူးခြားလို့ လေ့လာကြည့်ချင်တဲ့ သဘောပါ”

“အမယ်လေး... ကြီးကျယ်လိုက်တာ၊ လေ့လာလို့ သဘောကျသွားရင်တော့ လိုက်မယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“အင်း... ငါလည်း နောက်ဆုံးနှစ်ဆိုတော့ ရှာရတော့မယ်လေ... ဟဲ့ ဟဲ့၊ ဒါနဲ့ နင့်ကိုလိုက်နေတဲ့ တောကျီးကန်းနဲ့ အခြေအနေက”

သူ့ဘက် ပြန်လှည့်လာ၍ စုစုမာ မျက်နှာတည်သွားသည်။ ပြီး...

“သူနဲ့ငါက ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်သာ နှင်းဆီချိုနဲ့ ပတ်သက်မိလို့ ခံစားရမှာ”

ဘယ်လိုသဘောနှင့် တားနေလဲဆိုတာကိုတော့ မတွေးတတ်ချေ။ သို့သော်လည်း...

“ရပါတယ် ဘဲဥမရယ်၊ ငါက စစ်တုရင်သမားပါ၊ အကွက်ရွှေတတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တကယ်လိုက်ဖြစ်ရင်တော့ နောက်ဘက်ကိုလှည့်ပြီး ကျားကွက်ရွှေတဲ့နည်းကိုသုံးမှာ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဪ... နှင်းဆီချိုက မဟာဆန်တယ်လေ၊ မဟာဆန်သူဆိုတော့လည်း အနောက်ဘက်လှည့်ကာ ကျားကွက်ရွှေလိုက်ရုံပေါ့ဟာ... ဟဲ့ ဟဲ့”

“အေး... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

“ဟင်း ဟင်း... တော်ကြာ ‘ကီးကန်း ဘဲဥချီ’သွားမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်”

(၃)

ကျားသစ်ကိုတော့ ပေါ့တော့တော့ဟု မထင်လိုက်ကြပါနှင့်။ ခုတစ်လော... နှင်းဆီချိုနှင့်ပတ်သက်ပြီး အနီးကပ် (အထူး) လေ့လာနေသည်။ သူမတို့အုပ်စုထိုင်တတ်သော ကင်တင်းသို့ ကျားသစ် မယောင်မလည် အမြဲရောက်ဖြစ်နေ၏။

လေ့လာသည်ဆိုရာတွင်လည်း နှင်းဆီချို၏မျိုးရိုးနှင့် ငွေကြေးဥစ္စာတို့ကို မဟုတ်ပါ။ နေရာကောင်းရထား၍ စိတ်ကြီးဝင်နေသော သူမ၏ ခါးတင်၊ ရင် အချိုးအစားတို့ကို လိုက်ငမ်းနေခြင်းလည်း မဟုတ်။ နှင်းဆီချိုကို မဟာဆန်သည်ဟု ဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ ရန်ပူ (ခေါင်းလျှော်ရည်) လုပ်ငန်းရှင်များ မျက်စိကျလောက်ပြီး ဆံပင်အရှည် လိုက်ဝယ်သူများ သွားရည်ယိုလောက်သော ဖြောင့်စင်းလှပသည့် ဆံပင်အရှည်ကြီးရှိသည်ဟူ၍ပင် ထင်မပြောချင်တော့။

ခု ကျားသစ်လေ့လာနေသည်က သူမ၏ အမူအကျင့်၊ အပြော အဆိုနှင့် ဝါသနာတို့ကို ဖြစ်သည်။ ဒါမှလည်း လှုပ်ရှားလို့ လွယ်မည်ပဲလေ။

မလှမ်းမကမ်းမှိုင်းမှာ ထိုင်နေကြသဖြင့် နှင်းဆီချိုတို့၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်နေကြားနေရသည်။

သုံးရက်လောက်အရောက်မှာ တစ်ခု သတိထားမိလာ၏။ နှင်းဆီချိုသည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်စွာ နှင်းဆီပန်းနှစ်သက်သူ ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် အိတ်ထဲမှာ အမြဲရှိပြီး မကြာခဏထုတ်၍ နှမ်းမွှေးတတ်သည်။ ဒါသည်ပင် သတိထားရမည့် အချက်တစ်ချက်။

ဒီနေ့တော့ သူတို့စကားသံများအရ ပို၍ထူးခြားလာပြီ။

“မိနင်း... နှင့်ကျောင်းသားကန်ကို ခုထိ ပြန်မရသေးဘူးလား”

“မရသေးဘူး”

နှင်းဆီချိုက ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြန်ဖြေသည်။ ဘေးနားမှ ကောင်မလေးက ...

“ဒီတစ်ခါ နှင့်တွက်ကိန်း မှားသွားပြီပေါ့၊ သုံးရက်အတွင်း တစ်ယောက်ယောက်က လာပြန်ပေးမယ်ဆိုတာကိုလေ”

“ဘယ်သူမှ ကောက်မရသေးလို့ ဖြစ်မှာပေါ့ဟာ”

သူမ၏ ပုံစံလေးကိုကြည့်ပြီး ကျားသစ်က အိတ်ကပ်ထဲမှ ကျောင်းသားကန်ကလေးကို ယောင်ယမ်းစမ်းမိသွား၏။

အနားမှ အဒူးလေး(လှမြင့်)က တီးတိုးကပ်ပြောလာသည်။

“ဟေ့ကောင် ကျားသစ် ... မင်း အခု သွားပြန်ပေးလိုက်ရင် ကွက်တိပဲနော်”

“ဟုတ်တယ်ကွ”

တာတီးကပါ ဝင်ထောက်ခံသည်။

ခေါင်းအသာခါရင်း ကျားသစ်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီလောက် လွယ်မယ်ထင်ဘူးကွ၊ ငါ အခု သွားပြန်ပေးလိုက်ရင် ဇာတ်လမ်းက ခုပြီးသွားလိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ ...”

ထိုအချိန်မှာပဲ နှင်းဆီချိုတို့ဝိုင်းဆီက ကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“မိနင်း... အရင်တစ်ခါ ပျောက်တုန်းကတော့ နောက်နေ့မှာ ချက်ချင်းလာပေးတာဟာ၊ ဖလော်က ထွန်းသိန်း (ဖင်မဲ) ဆိုတဲ့လူလေး အဟီး... အဲဒီတုန်းက ရယ်ရတယ်”

ပြောရင်းက တခစ်ခစ်ရယ်နေသဖြင့် နောက်တစ်ယောက်က ...

“ငါ့ကိုလည်း ပြောဦးလေဟာ၊ အဲဒါ ... ငါ မသိသေးဘူး”

နှင်းဆီချိုက ပြုံးတုံ့တုံ့လုပ်၍သာ နေသည်။ ပထမပြောသော ကောင်မလေးကပဲ ...

“ဪ... အေး... အဲဒီတုန်းက နှင့်မှ ငါတို့အဖွဲ့ထဲကို မရောက်သေးတာကိုး၊ ဒီလိုဟာ ... အဲဒီ ဖင်မဲဆိုတဲ့လူက ကျောင်းသားကန် ပြန်လာပေးတာကို မိနင်းက ကျေးဇူးပါပဲလို့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောတယ်လေ၊ ဘာမှ ထပ်မပြောတော့ဘူး၊ အဲဒါကိုဟာ အဲဒီလူက မပြန်သေးဘဲ ပေကတ်ပြီး ထိုင်နေတယ်”

“မိနင်းနဲ့ ပတ်သက်ချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“သေချာတာပေါ့ဟာ၊ ကြာလာတော့ မိနင်းက မနေနိုင်တော့ဘူးလေ”

“ဘာလဲ ... စကားတွေ ပြောလိုက်လို့လား”

“အေး ... ပြောတော့ ပြောတယ်၊ နင် သေချာကြည့်၊ ငါလုပ်ပြမယ်”

ပြောရင်း ထိုကောင်မလေးကပဲ ဟန်နှင့်ပန်နှင့်လုပ်ကာ ပြန်ပြောပြတော့သည်။

“ဒီမှာ ... ရှင့်ကို ကျွေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောပြီးသွားပြီနော်၊ မပြန်သေးဘူးလား၊ ကြာတော့ ကျွန်မက အားနာပြီး လက်ဖက်ရည်သောက်ပါဦးလို့ ပြောရတော့မယ်၊ အဲဒီလိုဆို ရှင်က ဟာ ... ရပါတယ်၊ မုန့်ပါချလိုက်ဆိုပြီး အရွှန်းကလေးနဲ့ လက်ဖက်ရည်သောက်လိုက်မယ်၊ ပျော်တတ်တဲ့ သဘောပေါ့၊ စကားရော ဖောရောတွေ လုပ်ပြီး ကျွန်မတို့ စားထားတာတွေပါ ရှင်က အတင်းရှင်းသွားမယ်၊ ကျွေးချင်ရင် နောက်တစ်ခေါက်မှ ကျွေးဆိုပြီး ရှင်ပြန်သွားမယ်၊ သေချာပေါက် ရှင်လာမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ရှင်ကျွေးတာ စားထားတော့ ကျွန်မတို့လည်း ငြင်းလို့မကောင်းဘူးလေ၊ နောက်ပိုင်း ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေကို အပိုင်ပေါင်းပြီး၊ ဖုန်းနံပါတ်တွေ တောင်း၊ အောင်သွယ်တွေခိုင်းပြီး ရှင်က ရည်းစားစကားပြောမယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ကျွန်မကို ပျိုကြမယ် ... ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီအတိုင်းပဲဆိုရင်တော့ ရှင့်ကိုလည်း ကျွေးဇူးမတင်နိုင်ဘူး၊ အဲလိုလူမျိုးကိုလည်း အထင်မကြီးဘူးဆိုပြီး တောက်လျှောက်ပြောချလိုက်တာဟ”

“အဲဒီလိုဆို ... ဆိုတော့ ...”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... အင်း .. အဲ .. နဲ့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ‘ဖင်မဲ’ ထပြေးတော့တာပေါ့ ... ခစ် ခစ်”

ရယ်ကြပြန်သည်။ ရယ်နေရင်း ပြောပြသော ကောင်မလေးက ထပ်ပြောပြန်သည်။

“နေဦး ... နေဦးဟ၊ နောက်မှသိရတာက ပိုရယ်ရတယ်၊ အဲဒီဖင်မဲဆိုတဲ့လူက မိန်းမနဲ့ပတ်သက်ချင်လို့ သူများကောက်ရထားတဲ့ မိန်းမကျောင်းသားကဒ်ကို ပိုက်ဆံပေးပြီး တစ်ဆင့်ပြန်ဝယ်လာတာတဲ့ဟ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူတို့တစ်ပိုင်းလုံး၏ ရယ်သံများက သောသောညံသွားကြလေ၏။ သူတို့ပိုင်းကိုကြည့်ပြီး ကျားသစ်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ကာ ...

“မင်းတို့ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါ အခုနေ သွားပြန်ပေးလိုက်ရင် အဲဒီ ဖင်မဲထက် ဘဝပျက်မှာ”

“ဒါဆို ... မင်း သူ့ကျောင်းသားကဒ်ကို ပြန်မပေးတော့ဘူးပေါ့”

“ပြန်တော့ပေးမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒါကိုပဲ ငါ အသုံးချရမှာ”

“ဆိုစမ်းပါဦး ... ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကျားသစ်မျက်နှာက တည်သွား၏။

“ငါ သူ့ကို သတိထားမိတဲ့အချက်တွေ ရှိပါတယ်၊ ဒီတစ်ပတ် သေချာအောင် ထပ်လေ့လာပြီးရင် ငါ လှုပ်ရှားတော့မယ်”

“ငါတို့က ဘာတွေကူညီရဦးမှာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ ကျားသစ်က စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

“ငါလည်း သိသင့်သလောက်တော့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... လိုဦးမှာပဲ”

“ဟာ ... ဘာလဲကွ”

“ကူညီမယ်ဆိုရင် မင်းတို့ လက်လှမ်းမှီသလောက် နှင်းဆီပန်းနဲ့
ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို စုံစမ်းပေးထားကြကွာ၊ အဲဒါပဲ”

ကျားသစ်စကားကြောင့် နှစ်ကောင်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

နောက်ပိုင်းရက်များတွင် ...

နှင်းဆီချိုအား နှင်းဆီပန်းနှစ်သက်သူတစ်ယောက်အဖြစ်

သူ တိတိကျကျ သိသွားခဲ့သည်။

ထိုအကြောင်းအရာကို အခြေခံပြီး

နှင်းဆီချို၏ စိတ်ဝင်စားမှုကို ရယူရန်လည်း သူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။

တကယ်တမ်းတွင်လည်း ...

တစ်ကွက်စိရွှေ့ကာ တစ်ဆင့်ချင်း သူ လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ...

သူ၏ နှင်းဆီအော်ပရေရှင်းသည် နောက်ဆုံးပန်းတိုင်သို့ လှမ်းကိုင်

ခါနီးမှပင် ပြိုကျပျက်စီးခဲ့ရလေသည်။

ထိုအရာသည်

သူကိုယ်တိုင်ပဲ ညံ့လို့လား၊

ကံကြမ္မာကြောင့်ပဲလား၊

အီမုဟုတ် အခြားအကြောင်းအရာတစ်ခုကြောင့်လား။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

နောက်တစ်ကြိမ်စွန့်စားရန် အခွင့်အရေးကို သူစောင့်နေဆဲပင်။

ကံကြမ္မာသည် သူ့အား မျက်နှာသာပေးလာခဲ့ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ...

ဇာတ်လမ်းက ခုမှစသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

တစ်နှစ်နှင့် ခြောက်လခန့်ကြာသော်

(၄)

အဝေးပြေးကားပေါ်မှ ဆင်းဆင်းချင်း လာကြိုမည်ဟု ပြောခဲ့
မျက်စိဝေ့ကြည့်ကာ လိုက်ရှာမိသည်။ မတွေ့။

တောက်...။ ဘဲဥမ အသေအချာ မှာထားရဲ့နဲ့။

စိတ်ထဲကနေ မညှာမတာ မေတ္တာပို့လိုက်သည်။ အမှန်ဆို ကိုယ်က
လာကြိုခိုင်းခြင်းမဟုတ်။ သူ့ဘာသူ မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လာကြိုပါ့မည်ဟု
ဖုန်းဆက်စဉ်တုန်းက ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ခုတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပဲ ကားငှား၍ သွားရတော့မည်။

ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ ခြေလှမ်းလိုက်စဉ်မှာပဲ...

“ဟဲ့ ကျားသစ်... ရှာလိုက်ရတာ မသာရယ်၊ တော်သေးတာပေါ့”

အသံနှင့်အတူ စုစုမာ ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်နှင့်

၂၈ ခြောက်

တစ်ယောက် ပီယာဝါစာ ချစ်ဖွယ်သောစကားတွေနှင့် နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့ကား
ပေါ်တက်ကာ လိုက်လာခဲ့၏။

လမ်းမှာ၊ ကားပေါ်မှာ စုစုမာက မေးလာ၏။

“နင် ... တကယ်ပဲ ဒီည ပြောကျော့မှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ပြောမှာပေါ့ဟ၊ သူ့ဘဲနဲ့လည်း ပြတ်သွားပြီပဲဟာ၊ ဥစ္စာမှန်လို့

ပြန်တာလေ”

“အောင်မာ ... လာလာချည်သေး ဟိုက နင်ကြိုက်နေတာတောင်
မသိဘဲနဲ့”

စုစုမာ ပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ကျားသစ်က
အေးဆေးစွာ ...

“သိအောင် လုပ်တဲ့နည်းတွေ ရှိပါတယ်၊ ငါ ဟိုကပဲ စီစဉ်လာပြီး
သားပါ”

“ထားပါတော့၊ နင်တို့ အလုပ်ရောအဆင်ပြေရဲ့လား၊ ဦးတို့ အန်တီ
တို့ နေကောင်းကြရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့အလုပ်ကလည်း မန္တလေးမှာမှ
အဆင်ပြေမှာကိုး၊ ဖေဖေတို့လည်း နေကောင်းကြပါတယ်”

ကျားသစ် ကျောင်းပြီးကတည်းက ဖေဖေဦးဝင်းသန်း ပွဲရုံလုပ်ငန်း
ကြောင့် မန္တလေးသို့ ရွှေ့ပြောင်းအခြေချခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ...
လုပ်ငန်းက ဟိုမှာ အခြေကျ အဆင်ပြေနေပြီ။

“ဒါနဲ့ ... ဒီည သဲမာစိမ်းရဲ့မွေးနေ့ကိုတော့ နင်းဆီချို လာမှာပါ
နော်”

သေချာအောင် ထပ်မေးရသေးသည်။ စုစုမာက နှာခေါင်းရှုံ့ကာ
မျက်စောင်းထိုးရင်း ...

“လာမှာ ... လာမှာ၊ နင့်နင်းဆီတင် မဟုတ်ဘူး၊ ငါတို့မေကျာက
လူတွေ တော်တော်များများ လာလိမ့်မယ်၊ အယောက်ငါးဆယ်နဲ့ တစ်ရာကြား
ပဲ သိလား”

“အဟဲ ... ကောင်းတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နင့်တော့ကျီးကန်းရော လာမယ်
တဲ့လား”

တော့ကျီးကန်းနာမည် ကြားရုံဖြင့် စုစုမာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြန်သည်။
ပြီး ...

“ဘယ်သိမလဲဟ၊ ဒါပေမဲ့ ... သဲမာရဲ့မွေးနေ့ကတော့ ပါတီလို
ခြစ်နေမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သဲမာက ချမ်းသာတယ်လေ၊ သူ့မွေးနေ့ကိုလည်း ဆိတ်ငြိမ်ရပ်
ကွက်တစ်ခုထဲက အိမ်ကြီးတစ်လုံးမှာ လုပ်မှာ၊ ပြီးတော့ လူကြီးတွေလည်း
မပါဘူး၊ လူငယ်တွေချည်းပဲ ကဲကြမှာ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ အဲဒါမှလည်း ငါ့ကိစ္စက အဆင်ပြေမှာ”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကျားသစ် ပြောလိုက်သည်။

စုစုမာက ငြိမ်သွားသော ကျားသစ်ကိုကြည့်ကာ ထပ်မေးလာ၏။

“ဒါနဲ့ ... နင် ဘယ်ဝင်ချင်သေးလဲ”

“အနုလေးတို့အိမ်ကိုပဲ ဝင်ပို့ခဲ့ဟာ၊ ငါတို့ ညကျမှ သဲမာတို့ဆီမှာ
ဆုံမယ်လေ”

“ဟင်... နင်က ငါတို့အိမ်မှာ မတည်းဘူးလား၊ မေမေကတောင် အိမ်မှာပဲ လာတည်းလို့ အသေအချာ မှာလိုက်တာ”

ကျားသစ်က ရယ်ရင်း...

“ဘယ်မှာမှ တည်းစရာမလိုတော့ဘူးလေ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီညမွေးနေ့ပွဲမှာ ရှိမယ်၊ ပြီးတော့... ငါ မနက်ဖြန် မန္တလေးကို ဖြန်တက်ရမယ်၊ အလုပ်က မအားဘူး၊ နှင်းဆီချိုကြောင့်သာ ထွက်လာခဲ့တာ”

စုစုမာက သက်ပြင်းချပြီး ပြောလာသည်။

“နင် တော်တော်အစွဲအလမ်းကြီးတာပဲ ကျားသစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင် စဉ်းစားကြည့်လေ... ဒီတစ်ညတည်းနဲ့ နင့်ကိစ္စ အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ပြီးတော့ နှင်းဆီရဲ့အချစ်ကို ရပါ့မလား”

“ဘဲညမ... နင် ဟိုစကား ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“ဘာစကားလဲ”

“ကိုးနဝင်း မိုးလင်းမှသိမယ် ဆိုတာကိုလေ”

“ဘယ်လို...”

စုစုမာကို ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ဟက်ခနဲသာ ကျားသစ် ရယ်ပြဲလိုက်မိသည်။

(၅)

မွေးနေ့ပွဲကျင်းပရာ အိမ်ကြီးထဲ၌...

မီးရောင်စုံများ၊ မြူးကြွဆူညံသော တီးလုံးသံများအပြင် သူငယ်ချင်း အချင်းချင်း နှုတ်ဆက်သံများဖြင့် စည်ကားနေ၏။ လှပလင်းကျင်းသောည ဖြစ်သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ မွေးနေ့ပွဲတစ်ခုထက် မေဂျာပါတီတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

အိမ်ထဲဝင်သွားတော့ အနုလေး(လှမြင့်)က ဟိုဒီရေကြည့်ရင်း...

“ကျားသစ်... မွေးနေ့လက်ဆောင်တွေ မင်းပဲ သွားပေးလိုက်၊ ငါနဲ့တာတီးက လှုပ်ရှားရမယ့်နေရာတွေ လိုက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောရင်း ထွက်သွားကြ၏။ ကိုယ့်အတွက်ဆိုတော့လည်း မတားမီ။

လူတွေကြားထဲမှာ သဲမာစိမ်းကိုရှာပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားပေးလိုက်သည်။

သဲမာစိမ်းက အပြုံးနှင့် ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟာ၊ ပထမတော့ ငါ့မွေးနေ့ကို နှစ် မန္တလေးကတောင် တကူးတက လာတယ်လို့ ထင်နေတာ။ ခုနက စုမာ ပြောပြမှပဲ အကြောင်းရင်းကို သိရတော့တယ်။ နှစ် တော်တော်လျှိုတာပဲနော် ... ကျားသစ်”

စုမာ ... ခွေးမ။ ဖွဲ့သွားပြန်ပြီ။ ကျားသစ်က အားနာသွား၍ ...

“ဟာ ... အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလို့လည်း ပါ၊ ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ဟုတ်ပါပြီ။ ကဲ ... နှစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေနော်”

“အေးပါ။ ဒါနဲ့ ... စုမာ ဘယ်နားမှာလဲ”

သဲမာစိမ်းက လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း ...

“ဟိုဘက်မှာ၊ ဟဲ့ ... သွားတော့မလို့လား။ ခဏလေး ... ဒီမှာ အမှတ်တရ ရေးသွားဦး”

ပြောရင်း စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် လှမ်းပေးသည်။ ကျားသစ်ပင် အုံ့သြသွား၏။ ထိုစာအုပ်က သူတို့မေဂျာရှိ ကျောင်းသူကျောင်းသားများ အားလုံး၏ဓာတ်ပုံနှင့်လိပ်စာ ပါဝင်ပြီး နောက်ဆုံးနှစ်တွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အမှတ်တရရေးဖို့ လုပ်ထားသော (Friendship-book) စာအုပ်ကလေးနှင့် တူသည်။

သဲမာစိမ်းက သူ့မွေးနေ့ပွဲအတွက် အမှတ်တရ ရေးပေးကြရန်

လုပ်ထားခြင်းဖြစ်မည်။ စိတ်ကူးကောင်းသည်ဟု တွေးရင်း ကျားသစ်က ရေးပေးလိုက်သည်။ မွေးနေ့မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ ... ဘာညာပေါ့။

စာအုပ်ကို ဆက်လှန်ပြီး နှင်းဆီချို၏ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်သေး၏။ ဘာမှမရေးထားသဖြင့် ရောက်သေးပုံမပေါ်ချေ။

ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းမှာ သွားထိုင်နေလိုက်သည်။ ခဏနေတော့ အခူလေးနှင့် တာတီးတို့က ကော့တေးသုံးခွက်ကိုရင်း ရောက်လာသည်။

တစ်ဝုံစီသောက်ကြရင်း တာတီးက ...

“မွေးနေ့ကိတ်လီးပြီးရင် ကလပ်မှာလို ကလိုရအောင် စိစဉ်ထားတယ်တဲ့ကွ၊ နည်းနည်းမြူးကြွနေအောင်တော့ ‘ကိုင်း’ထားရမယ်”

ထပ်သောက်ရန် ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။ အခူလေးက လှမ်းတား၏။

“ဟေ့ကောင် ... စွတ်လုပ်မနေနဲ့ဦး၊ ဒီကောင်ကိုစွက်လည်း လုပ်ရဦးမှာ”

“ငါ သိပါတယ်ကွာ၊ ကျားသစ် ... မင်းလည်း အဆင်သင့်လုပ်ထားနော်”

“အေးပါ”

ထိုစဉ် သူတို့ဝိုင်းဘေးနားမှ ဖြတ်သွားသော စုမာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်။ ဘေးနားမှ ဘာတွေမှန်းမသိ ကပ်ပြောရင်း လိုက်သွားသူက တောကျီးကန်း(လှမျိုးမြင့်)။ ကျောင်းသုံးနှစ်စလုံး အသည်းအသန်လိုက်ခဲ့ပြီး ဘဲဥမကို ခုထိ ကြော်မစားနိုင်သေးသည့် ငနဲ့။

“ဘဲဥကို မခွဲနိုင်တဲ့ ကောင်ပဲ”

www.burmeseclassic.com

အဒူလေးက ရွတ်နောက်နောက်ပြော၏။ စုစုမာ၏နာမည်ပြောင်
ဘဲဥမ ဖြစ်ကြောင်း ကျားသစ်ထံမှ သူတို့သိထား၍ ဖြစ်သည်။

တာတီးက တစ်စခန်းထဲလာပြန်သည်။

“တစ်ခွက်စီလောက်တော့ ထပ်သောက်ဦးမယ်ကွာ၊ အဒူလေး
... မင်း သွားယူလိုက်”

အဒူလေးက ...

“ငါ တော်ပြီ၊ မင်းသောက်ချင်ရင် မင်းဟာမင်း သွားယူ”

“ဟာ ... ခုနကလည်း ငါပဲ ယူလာပေးရတာ၊ ကျားသစ် ...
မင်း သွားယူကွာ၊ ပြီးရင် မင်းကိစ္စကို လုပ်ရဦးမှာ”

စကားမရှည်ချင်၍ ကျားသစ် ထဲသွားလိုက်သည်။ ကော့တေး
ပေးသည့်နေရာမှာ လူတွေက တဖွဲဖွဲ၊ တစ်ညလုံးနီးပါးဆိုတော့လည်း လက်
မလည်အောင် ဖျော်စပ်ရပေမည်။ ပြီးလျှင် ခိုဝေဝေနှင့် ကကြပေဦးမည်။

တစ်ခွက်လောက်ဟု ပြောကာ ခုံပေါ်တင်ထားသောခွက်ကို လှမ်း
ယူလိုက်စဉ်မှာပဲ ...

“ဟင်”

သူလှမ်းယူလိုက်သောခွက်ကို တစ်ယောက်က ဦးသွားခြင်း ဖြစ်၏။
ဒီလောက် ခွက်တွေအများကြီးမှာ လုစရာလားဆိုပြီး လှည့်အကြည့် ...

“နှင်းဆီချို”

စိတ်ထဲက ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံအားဖြင့် မထွက်ချေ။
နှင်းဆီချိုက မျက်ခုံးကလေးတစ်ချက်ဝင့်ကာကြည့်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေ
၏။

ကျားသစ် အငေးသားကျန်ခဲ့ရသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နွေးခနဲ
လှိုက်ခနဲ။ ခုခေတ်ပေါ် ဆံပင်ညှပ်ထားသော်လည်း နှင်းဆီချိုသည် မပြောင်း
မလဲ လှနေဆဲပါတကား။

ပြန်ရောက်တော့ အဒူလေးကို ကပ်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ခဏနေရင် သဲမာစိမ်းက ကိတ်မုန့်လှီးတော့
မယ်တဲ့ကွ”

“အေးလေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... ကိတ်မုန့်စားဖို့ လူတိုင်း ထ.ယူကြမှာလေ၊
အဲဒီမှာ အစီအစဉ်စမယ်”

“ဘယ်လို စ၊မလဲ”

“ဒီလိုလုပ်ကွာ”

ကျားသစ်က တီးတိုးပြောပြလိုက်၏။ အစီအစဉ်ကတော့ စ၊လေ
ပြီ။

(၆)

လွတ်နေသော စားပွဲပိုင်းတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နှင်းဆီချို ကြောင်စီစီ ဖြစ်နေမိသည်။ ကျောင်းတုန်းက မျက်မှန်းတန်းမိသောသူတွေ ရှိသော်လည်း ထိုပိုင်းတွေမှာ ဝင်မထိုင်ဖြစ်။ အရမ်းခင်သော သူငယ်ချင်းတွေဖြစ်သည့် စုန်နှင့် ယုယုတို့ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သေသေချာချာချိန်းထားပြီးမှ ဘာဖြစ်လို့ နောက်ကျနေကြသည် သေး။ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာပင် ပျင်းလာပြီ။

ထိုအချိန်မှာပဲ သဲမာစိမ်းက မွေးနေ့ကိတ်လှီးပြီး၍ သူငယ်ချင်းတွေ ကို လာယူပါဟု ပြောသံကြားလိုက်ရ၏။

နေရာမှ အသာထကာ မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးရင်း ပန်းကန်ပြား လေးနှင့် ကိတ်မုန့်တစ်တုံး သွားယူလိုက်သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

သူ့ကိုမြင်တော့ သဲမာစိမ်းက လှမ်းစ၏။

“ဘယ်လိုလဲ နှင်းဆီရဲ့... ရည်းစားနဲ့ပြတ်သွားမှ ပိုလှနေပါလား”

နှင်းဆီက စိတ်ဆိုးဟန်မရှိဘဲ ပြုံးရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“အေး... ခုမှပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာနေလို့ဟေ့”

ပြောရင်း ရယ်မိကြသည်။ သဲမာစိမ်းက အရယ်ကိုရပ်ရင်း...

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲဟ... ကျောင်းပြီးခါနီးမှ နှင်က ရည်းစား ဘစ်ယောက် ကောက်ထားလိုက်တော့ ငါတို့က လုံးဝအတည်ပဲလို့ ထင်ထား ကြတာ”

“ဒီလိုပါပဲဟာ... သဘောထားဆိုတာ အမြဲ ဘယ်တိုက်ဆိုင်ပါ့ မလဲ၊ ဖြစ်တတ်၊ ပျက်တတ်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒါနဲ့ ကျောင်းတုန်းက နှင်ကို ကြိုက်ခဲ့ တဲ့လူတွေ ဒီမှာ ရှိနေကြတယ်နော်၊ နှင်သတင်း ကြားရင်တော့ ပြန်ချဉ်းကပ် ကြလိမ့်မယ်”

သဲမာစိမ်းအပြောကြောင့် နှင်းဆီချိုက မျက်လုံးကလေး ဝိုင်းပြရင်း

“အမယ်လေး... တော်ပါပြီဟယ်၊ ခုတောင် ငါ့ဟာငါ တစ် ယောက်တည်း ထိုင်နေတာ၊ ဟိုနှစ်ကောင်ကလည်း မလာသေးဘူး”

“စုန်နဲ့ ယုယုတို့လား၊ လာမှာပါ၊ ငါအသေအချာ ဖိတ်ထားတာပဲ”

“အေး... ငါနဲ့လည်း အသေအချာ ချိန်းထားတာကို နောက်ကျနေ ကြတယ်၊ ကဲ သဲမာ... ငါသွားစောင့်နေလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်လိုက်စဉ်မှာပဲ သဲမာစိမ်းက...

“ဟဲ့... နှင်းဆီ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သဲမာစိမ်းက ပြုံးတုံ့တုံနှင့် ...

“အဟင်း ... ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီညမှာ နင် တစ်ခုခုတော့ ထင်ကြားရမယ် ထင်တာပဲဟ”

ပခုံးအသာတွန့်ပြရင်း နှင်းဆီချို လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကိတ်မုန့် စားရင်း မယ်မင်းကြီးမနှစ်ယောက်ကို ဆက်စောင့်နေလိုက်၏။

ကိတ်မုန့်သာ စားပြီးသွား၏။ ဒင်းတို့က ခုတ်မလာသေး။ နှုတ်ခမ်း သုတ်ရန် ဖန်ခွက်ကလေးနှင့် ထည့်ထားသော တစ်ရှူးစကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် မှာပဲ ...

“ဟင်”

ဖန်ခွက်ထဲမှာ တစ်ရှူးစများနှင့်အတူ မြင်သာအောင်ထည့်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခုနကပဲ ရှိနေသည်လားဆိုတာကို တော့ သတိမထားမိခဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်တော့လည်း ပုံမှန်အတိုင်း ပျော်ရွှင်ဆူညံနေကြသည်။

စပ်စုချင်စိတ်နှင့် စာအိတ်ကလေးကို ထုတ်ကြည့်မိသည်။ ပိရွံ့အံ့သြ ရတော့၏။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ကွန်ပျူတာစာလုံးဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည်က မိမိနာမည်။ သို့ ... နှင်းဆီချို ... တဲ့။

အသာပြုံးမိသွားသည်။ ဒီလူတွေထဲမှာတော့ သူမအား အပျင်းပြေ စေမယ့်လူ ရှိနေပြီ။ နာမည်တပ်ပြီး ရောက်လာမှာတော့ အပျင်းပြေသဘော နှင့် စာအိတ်ကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်ပါ၏။

မွှေးရသော နှင်းဆီရေမွှေးနံ့က ထိုးထွက်လာ၏။ ထပ်ဆင့်ပြီးမိသွား

သည်။ သူမအကြိုက်ကို သိနေသော အမည်မသိ စာပိုင်ရှင်သည် ခေသူ တော့ မဟုတ်နိုင်ချေ။

စာကို ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘာတွေလဲ ... ပေါ့။

နှင်းဆီချို

ဒီအဟာ လောလောဆယ်တော့ ဂျဉ်းစားစားမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဒါကြောင့် ဆုံးရှောင်တော့ ဖတ်ကြည့်ပါနော်။ ဤနဲ့တော့ အနေနဲ့ နှင်းဆီချိုကို သိပ်မကြာသေးဘဲ အတိတ်ကတော့ကြောင့်အာက တစ်ခု ပြောပြချင်လိမ့်။ ဖြီးတော့... ဤနဲ့တော့မဟာ နှင်းဆီ ချို ထင်ကြေးပေးနိုင်မယ်လို့တစ်ယောက်ကလေး မဟုတ်ပါဘူး။

ထားပါတော့။ ကဲ . . . ခရိုကီကတော့အောင်နော်။

တတိယနှစ်တုန်းက နှစ်ခလောက်မှာ နှင်းဆီချိုကဲ့ ကျောင်းသားကလေးက ပျောက်ဆုံးသွားတာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပျောက်တုန်းကလေး။ ဒါပေမဲ့ နှင်းဆီချို အဲဒီ ကျောင်းသားကလေးကို ပြန်ရခဲ့ပါတယ်။ သမိုင်းဌာနမှာ သွားပြန်ယူခဲ့တာမဟုတ်လား။ အဲဒီတုန်းက ကျောင်းသားကလေးကလေးကလေး နှင်းဆီချိုနာမည်ကျော်ထားတဲ့ CD လေးတစ်ချပ်ပါ ရခဲ့တာ မှတ်မိမှာပေါ့။ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။

PS. ခဏနေနဂါး ထပ်တွေ့မယ်နော်။

နှင်းဆီချိုမသိတဲ့

ဤနဲ့တော့

စာဖတ်ပြီး နှင်းဆီချို မျက်မှောင်ကြွတ်မိသွားသည်။ နာမည်ရေး
မထားသည့်အပြင် သူ့ကိုလည်း မသိနိုင်ဘူးဟု ဆိုသည်။

ဒါဆို သူမ၏ရည်းစားဟောင်းလား။ မဖြစ်နိုင်ချေ။ သူမရည်းစား
ဟောင်းသည် သမိုင်းမကျောက် မဟုတ်သလို ဒီပွဲကိုလည်း လာမည့်သူ
မဟုတ်။ ပြီးတော့ ... ခုလို လာလုပ်စရာလည်း အကြောင်းမရှိတော့ပါ။

တစ်ယောက်ယောက်ကများ နောက်နေတာလား။ နှင်းဆီချို တွေ
တွေငေးငေး ဖြစ်သွားရသည်။

ပြီးတော့ စက္ကူအပေါ်မှ နှင်းဆီရနံ့များနှင့်အတူ သူမစိတ်တွေ
ခဏတော့ နောက်ပြန်ရောက်ရှိသွားလေ၏။

အင်း ... အဲဒီနေ့ကတော့ ...။

(၆-၁)

အဲဒီနေ့က နှင်းဆီချို ကျောင်းနောက်ကျသည်။ မေမေ့ကို အလှူ
တစ်ခု ဝင်ပို့နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။ အတန်းထဲရောက်တော့ စုမွန်နှင့်ယုယု
တို့က ရောက်နေကြပြီ။

လွယ်အိတ်ပစ်ချရင်း ဝင်ထိုင်တော့ စုမွန်က ...

“ဟဲ့ မိနှင်း ... နင်က ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ”

“ဘာတုံးဟ ... အရင်းမရှိ အဖျားမရှိ”

နှင်းဆီချိုက ပြန်အငေါ့တူးလိုက်သည်။ စုမွန်ကပဲ ...

“နင်ကလည်း ... ငါက နင်နောက်ကျနေတာကို ပြောတာပါဟာ

... ဟွန်း”

“မေမေနဲ့ အလှူတစ်ခုကို ဝင်နေရလို့ဟေ့”

“ဪ... မနက်စာ အပြီးစားခဲ့တယ်ပေါ့... ဟုတ်လား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”

စကားအဆုံးမှာ ယုယုက...

“နင်တို့သားအမိတွေက ဒီလိုပဲ အလှူတွေ လိုက်စားနေကြတာ ပဲလား... ဟင် မိနှင်း”

“မိယု... နင် ရန်မစနဲ့နော်”

ပြောရင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ ယုယုက မသိကျိုးကျွန် ပြုရင်း...

“မစပါဘူး၊ ငါတို့ကတော့ မနက်စာစားဖို့ နှင့်ကို စောင့်နေတာ၊ ဗိုက်တွေဆာနေပြီ”

“ကိုယ့်ဟာကိုယ် စားလိုက်ပေါ့ဟာ၊ ဝမ်းချင်းဆက်နေတာမှ မဟုတ် ဘဲ”

နှင်းဆီချိုအပြောကြောင့် စုမွန်က...

“ဟဲ့ မိနှင်း... နင် ဘာတွေစိတ်တိုနေတာလဲ အကောင်းပြောတာ ကို”

ထိုအခါမှ နှင်းဆီချိုက လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်ကာ...

“ဘာကိုစိတ်တိုရမှာလဲ၊ မေမေက လောနေတော့ ငါ့မှာ ဒီမနက် ရပ်ကွက်ထဲက နှင်းဆီခြံမှာတောင် ပန်းမဝယ်ခဲ့ရဘူး၊ ခုချိန် နှင်းဆီပန်း ကလေး နှမ်းလိုက်ရရင် အမောကိုပြေသွားမှာပဲ”

မျက်စောင်းပိုင်းထိုးကြတော့သည်။ ယုယုက...

“နင့်မှာလည်း ဒါပဲ၊ တစ်ရက်တလေ မပါလာတော့လည်း ဘာဖြစ်

လဲဟာ၊ နင်ကိုက နှင်းဆီပန်းနဲ့ပတ်သက်ရင် လွန်လွန်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ ကိုယ့်အကြိုက်နဲ့ ကိုယ်ပေါ့၊ ငါက ပန်းကြိုက်တာ ကို၊ နင်တို့မှ မခံစားတတ်တာ”

“ဪ... နင်က ပန်တာလည်း မဟုတ်လို့ပါ၊ ဒါနဲ့ နင် ဟိုပန်း ချော မကြိုက်ဘူးလား”

“ဘာပန်းလဲ”

စုမွန်က စပ်ပြီးပြီးလုပ်ရင်း...

“ရွှေပန်း”

“ကောင်မ... နင်နော် မယုတ်ပတ်နဲ့”

“ဪ... နင်ကလည်း တကယ့်ရွှေပန်းအစစ်ကို ပြောတာပါဟ”

မျက်နှာကလေးရဲသွားသော နှင်းဆီချိုကိုကြည့်ကာ နှစ်ယောက် သား ပိုင်းရယ်ကြတော့သည်။ အသံအနည်းငယ် ကျယ်သွားသောကြောင့် ဆရာဦးဖေအောင်က ရှေ့မှလှမ်းကြည့်ကာ မေးတော့သည်။

“ဟိုကျောင်းသူတွေ ဘာတွေများ ဒီလောက် သဘောကျနေ ကြတာတုံး၊ ဆရာကိုလည်း ပြောပါဦး”

သုံးယောက်သား ဇက်ပုသွားကြသည်။ မဖြစ်ပါ။ ဆရာကို ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။ ရွှေပန်းအကြောင်းပြောရင်း သဘောကျနေကြတာဟု ပို၍ပြောလို့ မဖြစ်ပါ။ တစ်ရှက်က နှစ်ရှက် ထပ်ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ထို့ကြောင့် အဆူခံလိုက်ရသော ကျောင်းသားတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း အပြစ်ကင်းစင်သော မျက်နှာပေးလေးတွေနှင့် ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

သိပ်မကြာလိုက်။ ယုယုက လေသံတီးတိုးနှင့်...

“မိနင်း... မိနင်း”

“ဘာလဲဟ... ဆရာဦးဖေအောင် ထပ်အော်ဦးမယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ နင့်ကို ပြောဖို့ မေ့နေလို့”

“ဘာလဲ... ဘာလဲ”

မျက်မှောင်ကုတ်ပြီး ပြန်မေးလိုက်သဖြင့် ယုယုက မျက်စောင်းထိုးကာ...

“ငါက အကောင်းပြောမလို့ဟာကို၊ မနက်က တီချယ်ဒေါ်မြင့်မြင့် ငါ့ကိုတွေ့တော့ လှမ်းပြောသွားတယ်၊ နင့်ကျောင်းသားကံကို ကောက်ရတဲ့ လူ လာပြန်ပေးထားတယ်တဲ့၊ အဲဒါ ဌာနမှာ ပြန်လာယူပါလို့ ပြောသွားတာ”

“ဟာ... ဒါများ အတန်းပြီးမှပြောလို့ ရတာပဲဟာကို”

လေကြောလာရှည်နေသော ယုယုကို ပိတ်ပြောပစ်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ရှေ့က...

“ဟိုကျောင်းသူတွေ ဆွေမျိုးစပ်လို့ မပြီးတော့ဘူးလားဟေ့”

ဆရာအသံ ဖြစ်သည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဇက်ပုလိုက်ရပြန်တော့သည်။ အတန်းချိန်ပြီးတော့ သမိုင်းဌာနကိုသွားရင်း လမ်းမှာ နှင်းဆီချိုက တပျစ်တောက်တောက် ပြောလာသည်။

“အဲဒါ... မိယု လျှာရှည်လို့ နှစ်ခါတောင် အအော်ခံလိုက်ရတာ၊ ဆရာဦးဖေအောင်က မထင်ရင် မထင်သလို အော်တတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“နင်ကလည်းဟာ ငါက နင်ဝမ်းသာသွားအောင် ပြောချင်လို့ပါ”

ယုယုက မျက်နှာသေလေးနှင့် လေပြေထိုးသည်။ နှင်းဆီချိုလည်း ထပ်မပြောတော့ချေ။ ဌာနအခန်းဝရောက်တော့ တီချယ်ဒေါ်မြင့်မြင့်နှင့် တန်း

တိုးသည်။

တီချယ်က စာသင်သွားမည့်ပုံစံဖြင့်...

“ဪ... သမီးတို့ပါလား၊ အေး အေး... သွားသွား တီချယ်စား ခွဲပေါ်မှာ သမီးနှင်းဆီချိုရဲ့ ကျောင်းသားကံနဲ့ CD တင်ထားခဲ့တယ် ဝင်ယူသွားတော့”

ပြောရင်း ကပျာကယာ ထွက်သွားတော့သည်။ ပြန်မေးဖို့ပင် မရလိုက်။ ပျောက်တာက ကျောင်းသားကံတစ်ခုတည်း။ တီချယ်ပြောသွားတာက ကံနှင့် CD တဲ့။

အူကြောင်ကြောင်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်မိကြသည်။ စုမွန်ကစပြီး...

“ဘာလဲဟ... CD ဆိုတာ”

“မသိဘူးလေဟာ၊ ခဏလေး... ငါ ဝင်ယူလိုက်ဦးမယ်”

ဝိုးဝိုးဆတ်ဆတ်နှင့် နှင်းဆီချိုက ဝင်ယူလိုက်သည်။ တီချယ်ပြောသွားသည့်အတိုင်းပင်။ ကျောင်းသားကံနှင့် အတူတင်ထားသည်က CD ချပ်ကလေး။ CD ပေါ်မှာလည်း နှင်းဆီချိုဟူ၍ ဆော့ပင်နှင့် ရေးထားသေးသည်။ အူတူတူနှင့် ထို CD ကိုပါ ယူလာခဲ့ရတော့၏။

ကင်တင်းရောက်တော့ ယုယုက...

“ဟဲ့ မိနင်း... အဲဒါ ဘာ CD လဲ မသိဘူးနော်၊ တော်ကြာ ပေါက်ကရတွေ ဖြစ်နေဦးမယ်”

နှင်းဆီချိုက မျက်ခုံးပင့်ပြရင်း...

“ပေါက်ကရဆိုလည်း တီချယ်ကို ပြန်တိုင်လိုက်မှာပေါ့ဟာ၊ လာ

ပေးသွားတဲ့လူကို သူ သိမှာပဲဟာကို”

“ဟင် ... နင်က ဒါကို ဖွင့်ကြည့်ဦးမယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား”

အလန်တကြားပုံစံဖြင့် စုမွန်က ပခုံးတွန့်လိုက်ကာ ...

“ဖွင့်ကြည့်မှာပေါ့ဟ၊ ကျောင်းသားကျောင်းသူအချင်းချင်း ဒါမျိုးတော့ မလုပ်လောက်ပါဘူးဟာ၊ ပြီးတော့ ... ဒီအပေါ်မှာ ငါ့နာမည်ရေးထားတာကိုက ငါ့ကို ဖွင့်ကြည့်စေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

အိမ်ပြန်ရောက် ပြီးသည်အထိ ထို CD ကိစ္စကို မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ဖြစ်နေမိသည်။ ညပိုင်းစာကျက်အပြီး ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ ထိုင်မှပဲ ထိုကိစ္စကို သတိသွားရ၏။

CD ကို စက်ထဲမထည့်ရဲသေးဘဲ ချီတုံချတုံ ဖြစ်နေမိသေးသည်။ တော်တော်ကြာ ဟိုဟာမတွေ ပြောသလို မတော်တရော်တွေ ထွက်လာလျှင်တော့ နောက်နေ့ ပြန်တောင်ပြောပြရမည် မဟုတ်။ ဆတ်ဆော့မိသလို ဖြစ်နေမလားဟု စဉ်းစားရသေးသည်။

ပြီးမှ သိချင်းတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲဟု ထင်တွေးမိသည်။ နောက်ဆုံးမှာ စပ်စုချင်စိတ်ကို ထိန်းမရသဖြင့် စိတ်ကိုခုံးခုံးချပြီး စက်ထဲထည့်လိုက်တော့သည်။ ကိုယ်ဖြစ် ကိုယ်ခံပဲ။ အဟင်း ...။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ မရဲတရဲကြည့်ရင်း မော်နီတာမှ ပေါ်လာသော စာသားများကြောင့် အလွန်အံ့သြသွားရတော့၏။

မင်္ဂလာပါ နှင်းဆီချို ... တဲ့။

ဘာလဲဆိုပြီး ဆက်ဖတ်ကြည့်မိသည်။

နှင်းဆီချို၊ ကျောင်းသားကဒ်ကလေး မှန်ကပ်ပြီ၊ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ ဆယ်ဂျက်ကလေးက ပြာသွားတဲ့အတွက် ဆော့ဂျီးပါပဲ။ ကျွန်တော် မှန်ကလေးမရှိလုပ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မပေးပွဲခွင့်ဘူး။ အဲဒီအတွက် ဘာမျိုးမထင်ပါနဲ့နော်။ နှင်းဆီချိုပတ်ဝန်းကျင်နားကို ကျောက်တော့ သမိုင်းကျောင်းသူ နှင်းဆီချို၊ နှင်းဆီပန်းနှစ်သက်မှုကို ချီချော့တယ်။ နှင်းဆီပန်းနှစ်သက်မှုပြီး ခိတ်ဝင်စားပိမ့်မယ်လို့လည်း မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကပြောင်းပြောင်းပြောင်း မှန်မပေးပွဲခွင့်တာကို ကလေးပေးမော့နေနဲ့ ကျွန်တော်ကလေးကလေးက နှင်းဆီပန်းကပြောင်းလေးတွေ ပေးပွဲချင်ပါတယ်။ ခိတ်ဝင်စားရင် ဆက်ဖတ်ပြီး ခိတ်ဝင်စားနိုင်ရင် ဒီနေ့ကနေပဲ ဂျပန်ဂျီဂျီပါ။

တကယ်ပင် စိတ်ဝင်စားသွားရ၏။ သူမ နှစ်သက်သော နှင်းဆီပန်းအကြောင်းကို ပြောပြမည်တဲ့။

နှင်းဆီပန်းကို အရမ်းကြိုက်သော်လည်း သူမအနေဖြင့် မလေ့လာဖူးပါ။ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်လည်း မသိပါ။

ခုလည်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထိုသို့လာလုပ်သည်ကို စဉ်းစားမရသော်လည်း သိချင်စိတ်ဖြင့် ဆက်ဖတ်မိတော့၏။

မူလဇာတ်မြေပုံသည်မှာတော့ မြောက်ကမ္ဘာတစ်ခုမှာပဲ ဆွေဦး
မိကျွတ်နဲ့ တောင်ကမ္ဘာတစ်ခုမှာ မကျွတ်နဲ့။

နှင်းသီပန်းအကြောင်း မြောက်မယ်ဆိုရင်တော့
လူသမိုင်းနဲ့နီဦး မြောက်မယ်။ နှင်းသီဦး။ နှင်းသီပန်းကို
တော်ဝင်နန်းသုံး ရေးစာကျဆုံးပန်းလို့ ကမ္ဘာ့သမိုင်းမှာ
မှတ်တမ်းတင်ခဲ့တယ်။ ဂျွန်ဆွဲတဲ့ နှစ်သန်းပေါင်းခုနစ်ဆယ်
ကျော်လောက်က နှင်းသီဦးတွေ၊ ကျောက်မြေရုပ်တွေ
တောင် မြန်ကျတယ်တဲ့လေ။ ဂျွန်တော် ကနေဆဲမို့
အဲဒီအတိုင်း မပေးလို့ကိစ္စတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ဒါပေမဲ့ ခုခေတ်သစ် နှင်းသီပန်းမျိုးတွေကဲ့
သက်တမ်းကတော့ နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာထက် မကျော်နိုင်ဘူးဘူး
လို့ မြောက်တယ်။ နှင်းသီဦး ကြိုက်တဲ့ နှင်းသီပန်းတွေက
တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ မျိုးစုပေါင်းလေးရာကျော်နဲ့ မျိုးစုပေါင်း
နှစ်သောင်းကျော်တောင် ရှိနေပြီတဲ့။ ၁၈၂၉ ခုနှစ်ကတည်းက
မူလသစ်နှင်းသီဦးပိုင်ရှင် Desportes မှာ နှင်းသီပန်းမျိုး
အစား ၂၅၆၂ မျိုးကို သူ့ကောက်တလောက်မှာ ပေါက်ခဲ့တယ်။

နှင်းသီဦး ပေါက်ကောက်ကုဒေသတွေကို ဂျွန်တော်
မြောက်မယ်ဦးမယ်။ နှင်းသီဦး ပျင်းနေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်
ခိတ်ဝင်စားနေပြီလား။ နှင်းသီဦး အကျွတ်လယ်ပိုင်ဒေသ
တခုတည်း ကျပ်နဲ့ ကိုရီးယားက စပြီး မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း
အိန္ဒိယ၊ ပါကစ္စတန်၊ ဗမာပြည်လယ်၊ ဥရောပ၊ မြောက်အမေရိက
တိုက်တွေမှာ မျိုးပျင်းတွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နှင်းသီဦး

မြောက်မယ်ဦးမယ် နှင်းသီဦး။ ရေးတုန်းကဆိုရင်
နှင်းသီပန်းကို အလှအပနဲ့ ချစ်ခင်မေတ္တာတဲ့ သင်္ကေတဖြစ်
သတ်မှတ်ခဲ့ပြန်တယ်လေ။ နောက်ပြီး သမိုင်းတစ်လျှောက်မှာ
နှင်းသီပန်းလောက် လူတွေ နှစ်သက်မတ်နိုးခံခဲ့ရတဲ့
တန်ဖိုးထားခံခဲ့ရတဲ့ သီချင်းဖွဲ့ဆိုခံခဲ့ရတဲ့ ပန်းမျိုး ကူးပါ
တယ်။ (နှင်းသီဦး နှင်းသီပန်းချစ်တာ ကုန်လူလို့ပေါ့)

နှင်းသီပန်းခွဲသတ်သက်ပြီး အပေတွေ၊ ယဉ်ကျေး
မှုတွေ၊ သမိုင်းဝင်အဖြစ်အပျက်တွေကလည်း တစ်ခါတရံ
ပေါ့။ BC 612လောက်က ကရိယာသမီးအဆို Sappho
မှာ နှင်းသီပန်းအကြောင်း ပထမဆုံးဖွဲ့ဆိုတဲ့ စာဆိုပဲ။
နောက်ပြီး ၁၄ ရာစုက နှင်းသီပန်းခွဲသတ်သက်ပြီး စာဆိုဆွဲတဲ့
Le Romaunt de la Rose ကဗျာလက်ရေးမူတောင်
ရှိသေးတာတဲ့။

ကဲ နှင်းသီဦးရော... ဒီနေ့တော့ ဒီလောက်ပါပဲ။

အခြေအနေပေးလို့ နှင်းဆီချို ဓိတ်ဝင်စားမယ်ဆိုရင်တော့
ကျွန်တော် နောက်တစ်ခါ ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။

ခုတော့ ကျွန်းဘောင်ခေတ်နောင်းပြင်းက မြန်မာ
အဆိုတွေ အစောဆုံးဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကဗျာတွေထဲက တစ်ပိုဒ်နဲ့
နှုတ်ခွက်လျက်ပါတယ်။

" နှင်းဆီက မာဉ်၊ သရင်က ပျံး

အပွင့်မှာ တော်ဝင်ပေ

အပင်မှာ ဘယ်အထွက်ကြောင့်

ဆူးဖက်ရသတန်း" . . . တဲ့။

ပြန်... မေ့လို့ နှင်းဆီချို၊ ဒီအကြောင်းအရာ
တွေကို နှင်းဆီချို ဆက်သိချင်သေးလား။ မသိချင်တော့ဘူး
လားဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လို့သိရမလဲ။ အကယ်၍
နှင်းဆီချို ဓိတ်ဝင်စားသေးတယ်ဆိုရင်ပေါ့။ မနက်ဖြန်
ကင်တင်းထွက်ထိုင်ရင် အမြန်မှာ နှင်းဆီချို ယူလာနေကျ
နှင်းဆီပန်းကလေးကို ခုံပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့ပါလား။ ကျွန်
တော်ဘက်က နှင်းဆီချို မသိချင်တာကို အနှောင့်အယှက်
ပေးသလို ပြစ်နေမှာမို့လို့ပါ။

ခေတ်မှာ လက်ခေတ်အနုနဲ့ နှင်းဆီချစ်မြတ်နိုး
သူတစ်ဦးအဖြစ် ထင်ရှားခဲ့တဲ့ Madame de Pompadour
ကဲ့ ပုံတူပန်းချီကားတွေကို ကူးပေးလျက်တယ်။ Scotland
အမျိုးသားပြတိုက်မှာ ပြသထားတဲ့ပုံပေါ့။

နင်းသီသို့ ဆွမ်းပူပါစေ။ မင်းနှင့် ဟင်းရောင်း
နင်းသီတစ်ယောက်တည်း စိတ်ကူးနဲ့ ပြုလုပ်ချင်ပါတယ်။
စာပိုမယ်ကတော့ ပျော်ရွှင်မှုပေါင်းနဲ့ ပြည့်စုံပါစေတဲ့။
အဲဒါနော်။

ကျွန်တော်

(၇)

“ဟဲ့... မိနှင်း”

အော်ခေါ်သံနှင့်အတူ စားပွဲခုံကို ပုတ်လိုက်သောကြောင့် နှင်းဆီချို လန့်သွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်း လက်ရှိအချိန်ကိုလည်း အာရုံပြန်ရောက် သွား၏။ ရောက်လာသူတွေက စုမွန်နှင့် ယုယု။

“လန့်လိုက်တာဟာ၊ အဲဒီလောက် အော်ရလားဟဲ့”

နှင်းဆီချိုက စုမွန်ပြောလိုက်၏။ ယုယုက ပြန်ကြည့်ကာ...

“နင်က ဘာတွေ ဒီလောက်တွေ့နေလဲမှ မသိတာ”

“အေးလေ... ငါတို့မေးကြည့်တော့ နင် ဒီဘက်မှာရှိတယ်ဆိုတာ လာခဲ့တာ အနားရောက်တော့ ရပ်ကြည့်နေသေးတယ်။ ဒီလောက် တီးလုံးထဲ တွေ့ လူသံတွေ ဆူညံနေတာတောင် နင်က ပြီးပြီး စိတ်က ဘယ်ရောက်နေ တာလဲ”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

နှင်းဆီချို ခပ်ဖွဖွပြုံးမိသည်။

“ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်ရောက်သွားလဲဆိုတာ ဒါ ဖတ်ကြည့်လေ”

ပြောရင်း ခုနက စာကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဆင်းချင်းဆိုင်ဖတ်ကြရင်း တအံ့တဩနှင့်...

“ဟင်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟ၊ ခင်... ခင်မောင်ဇော်က ဒီကို ဆောက်နေလို့လား”

“မသိဘူးလေ၊ ဒီတစ်ရှူးခွက်ထဲမှာ အဲဒီစာတွေ့တာ၊ ငါလည်း မသိဘူး”

ခပ်အေးအေးပဲ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ စုမွန်က...

“သူပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ရှင်းရှင်းလေးလေး၊ အစကတည်းက ဒါမျိုးတွေ ဆူထုပ်နေကျပဲဟာ၊ ဒါကိုများ စာထဲမှာနာမည်မရေးဘဲ နင်မသိတဲ့ ကျွန်တော် ဆိုတဲ့ ဘာကြောင်တာလဲ မသိဘူးနော်”

“ဟဲ့ မိနှင်း... သူ နင့်ကို နည်းတစ်မျိုးနဲ့ လာချောနေတာလား မသိဘူး”

နှင်းဆီချို တွေ့တွေ့ငေးငေး ဖြစ်သွားရသည်။ စဉ်းစားပြီး...

“ငါလည်း အဲဒီလိုတော့ ထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိတာ၊ ခင်မောင်ဇော်က ဒီပွဲကို ဘယ်လိုလာမှာလဲ၊ သူတို့မေဂျာက လူတွေမှ မပါ ပြီးတော့ ငါ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က နောက်နေတာလားလို့ ခြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီစာထဲက လက်ရေးဟာ ခင်မောင်ဇော်လက်ရေး မဟုတ်ဘူး”

“ဟင်... တကယ်”

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

နှင်းဆီချို ခေါင်းအသာညှိတ်ပြလိုက်သည်။ ယုယုက စဉ်းစားဟန်ဖြင့် ...

“မိနှင်း ... ငါ စဉ်းစားမိတာကလေ ခင်မောင်ဇော် ဒီကို တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်နေတယ်ဟာ၊ ဒါက စုံစမ်းရင် သူ့သိနိုင်တဲ့အချက်နော်၊ ပြီးတော့ အတိတ်ကို သတိရစေတဲ့နည်းနဲ့ နင့်ကို ချောနေတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ဘူးလား၊ သူ လူလုံးမပြဘဲ နင့်အမှုအရာကို တစ်နေရာက ချောင်းကြည့်နေတာမျိုးပေါ့”

“အင်း ... ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် နင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ မိနှင်း”

လိုက်ထောက်ခံရင်း စုမွန်က မေးလာပြန်သည်။ သူတို့စကားကြောင့် နှင်းဆီချို ဝိုင်းကျသွား၏။

စိတ်က အတိတ်ကိုပြန်သွားဖို့ လွယ်သလောက်၊ နှလုံးသားက ခင်မောင်ဇော်ဆီ ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်ပါ့မလား။

ခေါင်းသာ ခါယမ်းမိတော့၏။

“မသိတော့ဘူးဟာ၊ ငါ သူ့ကို ခုထိ ခွင့်လွှတ်လို့ မရသေးဘူး၊ ဘယ်အချိန်မှ ကျေနပ်မယ်ဆိုတာလည်း ခန့်မှန်းလို့မရသေးဘူး၊ ဒါကလည်း စာဖို့လို့ ဖတ်ကြည့်တာပါ၊ သူ ဒီကို တကယ်ပဲရောက်နေပြီး လာတွေ့ရင် တောင်မှ ငါ လက်ခံစကားပြောဖြစ်မယ်၊ မပြောဖြစ်ဘူးဆိုတာ မသေချာဘူး ဒါပဲဟာ”

နှစ်ယောက်သား နှင်းဆီချိုကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိတော့၏။

စုမွန်က ...

“သူ့လို သစ္စာမရှိတဲ့သူနဲ့ အကြာကြီးမတွဲလိုက်ရဘဲ နင်နဲ့ ပြတ်သွားတာကို ငါတို့က ကျေနပ်နေတာ၊ ဒါပေမဲ့ ... နင်က ကာယကံရှင်ပါ၊ ဒီအတိုင်းပဲ ဆက်ပြီး လမ်းခွဲခဲ့၊ ပြန်ပြီးပဲ လက်ခံ လက်ခံ ... ငါတို့ ဝင်ဆုံးဖြတ်ပေးလို့ မရဘူးလေ”

စကားအဆုံးမှာ နှင်းဆီချို စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ...

“ထားလိုက်ပါဟာ၊ ငါတို့က သဲမာမွေးနေ့မှာ ပျော်ဖို့လာကြတာလေ၊ အဲဒါတွေ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ အကြောင်းသိတစ်ယောက်ယောက်က နောက်တာ ဖြစ်မှာပါ၊ စာထပ်ရောက်လာရင်တောင် ဂိမ်းကစားသလို အပျော်ပဲထားလိုက်ရအောင်”

“နင် အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တကယ်ထားနိုင်တယ်နော်”

လက်ညှိုးထိုးရင်း ယုယုက အတည်မေးလာသည်။ နှင်းဆီချိုက ပန်းတွန့်ကာ ရယ်လိုက်ရင်း ...

“သိပ်ထားနိုင်တာပေါ့ဟာ၊ ငါ့စိတ် ဒီလောက်နဲ့ ယိုင်လိမ့်မယ်လို့ နင်တို့က ထင်လို့လား၊ ငါ့နာမည် နှင်းဆီချိုဆိုတာ နင်တို့ မေ့သွားပြီထင်တယ်”

“မမေ့ပါဘူး မိန်းမရယ် ... ယုံပါပြီ ယုံပါပြီ”

သုံးယောက်သား ကျောင်းတုန်းကလို ရယ်မိကြတော့၏။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ရယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာ မလှမ်းမကမ်းစားပွဲမှာထိုင်ပြီး အကဲခတ်နေသူတွေက ကျားသစ်တို့အုပ်စုဖြစ်သည်။

ခုနက စာဖတ်အပြီး နှင်းဆီချို ငေးငိုင်းသွားသည်။ အတိတ်ကို

မိတ်ပြန်ရောက်သွားတာ သေချာလောက်အံ့။ နောက်တော့ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရောက်လာပြီး တိုးတိုးတိုးတိုးတွေ ပြောကာ ခုပဲ တသောသော ရယ်နေကြပြန်သည်။ ဘယ်လိုသုံးသပ်ရမည်မှန်းပင် မသိတော့။

ကျားသစ်က နားသယ်စပ်ကို လက်ညှိုးနှင့်ကုတ်ရင်း စဉ်းစားနေမိ၏။ ဘေးနားက တာတီး နဲ့ အဒူလေးတို့နှစ်ကောင်လည်း ထိုသို့ပင် တွေးနေဟန်ရှိ၏။ ခဏနေတော့ တာတီးအသံက စထွက်လာသည်။

“ကျားသစ်... သူတို့ပုံစံက ပျော်သွားပုံပဲနော်၊ ဟိုကောင့်စာလို့ ထင်သွားလို့လား မသိဘူး၊ အဲလိုဆိုရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“အေးကွ... တော်ကြာ ငါတို့ကြိုးစားတာ အလကားဖြစ်သွားမှာ ခိုးရတယ်”

“နေဦး... မဟုတ်သေးဘူးကွ”

ရုတ်တရက် ဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် နှစ်ယောက်သား ကျားသစ်ကို ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ငါ စဉ်းစားမိတာက အဲဒီစာကို ပထမ နှင်းဆီချိုဖတ်ပြီး ဝိုင်တွေသွားတယ်၊ ဒါဟာ အတိတ်ကို ပြန်သတိရတာပဲ၊ ပြီးတော့ ငါ့လက်ရေးဆိုတော့ ဝေဝါးသွားကြပုံရတယ်၊ ဟိုကောင် ရောက်နေဖို့ကလည်း မရေရာမသေချာဘူးလေ၊ ပြောရရင် သူတို့အကြောင်းကို သိထားတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်က နောက်လိုက်တာလို့ ထင်သွားတာကြောင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားတာ နေမှာကွ”

“ထားပါတော့... ခု ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“စာနောက်တစ်စောင် ပေးရမယ်လေ၊ ဒီတစ်ညလုံး သူ့ကို စာတွေ

ချည်းပဲ မသိအောင် ပေးနေရမှာ”

“အဲဒါနဲ့ ပြီးရောလား”

သိပ်နားမလည်ဟန်ဖြင့် အဒူလေးက ပြန်မေးနေသည်။

ကျားသစ်က ...

“စာတွေအားလုံး သူ့လက်ထဲ သေသေချာချာရောက်ရင် ပြီးနိုင်ပါတယ်၊ မင်းတို့ပဲ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ရအောင် ကြိုးစားပေး၊ ငါ စနစ်တကျ စီစဉ်လာတာနော်၊ မင်းတို့ သတိထားရမှာက ခုဆို သူတို့လည်း သုံးယောက် ဖြစ်သွားပြီ”

နှစ်ယောက်သား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီးမှ တာတီးက သတိရဟန်ဖြင့် ...

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့တက်က သာပါသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်နဲ့ သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို ငါတို့က သိနေတယ်လေ၊ ငါတို့ကိုကျတော့ သူတို့က အမှတ်တမဲ့ မြင်ဖူးရုံလောက်ပဲ ရှိမယ်၊ အဲဒီ အသာစီးနဲ့ပဲ ရအောင်ဇယားရွှေ့ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် တာတီး... မင်း ငါ့လောက်နီးနီး တော်လာပြီ”

ခပ်တည်တည်ပင် ဝင်ပြောလိုက်သော အဒူလေးကို တာတီးက ဆဲဆဲတော့သည်။ ခဏနေတော့လည်း ရယ်မောရင်း ကော့တေးခွက်များကို တိုင်ကာ ချီးယား(စ်) လုပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ စွတ်မသောက်ကြနဲ့ဦး၊ တော်ကြာ မူးပြီး သောက်တလွဲတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်”

အဒူလေးက တဟင်းဟင်းရယ်ပြီး ...

“ငါသိပါတယ် ကျားသစ်ရာ ... ဟဲ ဟဲ”

ထိုအခါမှ ကျားသစ်က ပင့်သက်ကို ရှိုက်သွင်းလိုက်ရင်း ...

“စိတ်ချပါရစေကွာ၊ တစ်နှစ်လုံး လွဲချော်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ပြင်ဆင်နိုင်ဖို့ ငါ့အတွက် ဒီတစ်ညပဲ အချိန်ရှိလို့ပါ”

ကျားသစ်၏စကားအဆုံးမှာတော့ တာတီးက ပရုံးကို ဖျစ်ညှစ်ကာ အားပေးလိုက်သည်။ အနုလေးက တောက်တစ်ချက် ခေါက်လိုက်ကာ ...

“တောက်! ... အဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာ ဟိုကောင် အောင်သိန်း (သူကြီး)ရဲ့ လက်ချက်ကြောင့်ပဲကွ”

“ဖြစ်ပြီးတာတွေကို ထားလိုက်ပါကွာ”

မီဝေဝေပြောလိုက်သော ကျားသစ်ကအဆုံးမှာတော့ သူတို့ အားလုံး ခေတ္တမျှ ငြိမ်ဆိတ်သွားလေသည်။

ညသည် တဖြည်းဖြည်း ရင့်ကျက်လာပေပြီ။ မာယာများဖြင့် မွန်းဝေ လှစွာသော ဒီလိုညမျိုးမှာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို သူတို့ ပြင်ဆင်တည် ဆောက်နိုင်ပါ့မလား။

ကံကြမ္မာဆိုတာကိုတော့ မည်သူမျှလည်း လျစ်လျူရှုထား၍ မရနိုင် ပါ။

ထိုသို့ဖြင့် ... ပေါ့ ... ။

ထိုအချိန်တွင် စုစုမာ (ခေါ်) ဘဲဥမဟုလည်း မအားမလပ် ဖြစ်နေရ သည်။ ကျားသစ်တို့ပိုင်းဘက်ကို သွားလိုက်၊ နှင်းဆီချိုတို့ အုပ်စုနားမှာ မယောင်မလည် အကဲခတ်လိုက် လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ဘယ်သူကမှ ကြိမ်တို့ ၌ ခိုင်းနေခြင်းတော့ မဟုတ်ချေ။ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားပြီး ကျားသစ်၏ အခြေအနေ ထူး၊မထူးကို စပ်စုနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်လည်း တစ်ယောက်တည်း လွတ်လပ်စွာ စုံစမ်းနေခြင်း တော့ မဟုတ်။ ဘေးနားမှာ တောကျီးကန်းက ကပ်ပါနေသေးသည်။ ပြီး တော့ ဒင်းက အငြိမ်နေသည်မဟုတ်။ ဖပ်ပုတ်ခေါင်းပုတ် လုပ်နေသည်တော့ လည်း မဟုတ်ပါ။ ကျောင်းသုံးနှစ်လုံး မပြီးမငွေ့ပြောခဲ့သည့် ရည်းစားတော် ကို ခုလည်း မပြီးနိုင် မစီးနိုင် လာရင်ဖွင့်နေသည်။

“စုမာရယ် ... အသက်တွေလည်း ကြီးလာပါပြီ”

“ဘာလဲ .. နင်က သေတော့မလို့လား”

တောကျီးကန်း နင်သွားရသည်။ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းပင်

မသိ။ ပြီးမှ ...

“ငါက နင့်အချစ်မရဘဲနဲ့တော့ မသေချင်ပါဘူးဟာ”

“ဪ ... ဒါဆို ငါ အခု အဖြေပေးလိုက်ရင် နင်က ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် သတ်သေတော့မှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ထပ်ဆင့် နင်သွားရပြန်သည်။ စုမာကိုတော့ စကားအရာမှာ
မယှဉ်နိုင်ပါ။ အစကတည်းက အလျော့ပေးခဲ့ရသည်မှာ အကျင့်တောင်ပါ
နေပြီ။ တောကျီးကန်း (လှမျိုးမြင့်) က မျက်နှာကို ဆီးရွက်လောက် ငယ်ပြ
လိုက်ရင်း ...

“နင့်ကို ငါ တကယ်ချစ်တာ နင် သိပါတယ်။ နင် မချစ်နိုင်ဘူးဆို
လည်း မုန်းတယ်လို့သာ ပြောလိုက်ပါတော့”

ထိုသို့ဆိုပြန်တော့လည်း စုမာမချာ မပြောရက်ချေ။ တကယ်
မုန်းနေတာမှ မဟုတ်သည်ဘဲ။ ဘယ်လိုကြိုးရှည်ရှည်နှင့် ဆက်လုပ်ရမလဲ
ဟု မညာမတာ စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“အေးဆေးပေါ့ဟာ၊ ငါ အခု အဖြေပေးလိုက်ရင် နင် သတ်သေမှာ
စိုးလို့ မပြောသေးတာ၊ အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်လိုက်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဟာ ... ငါက စကားအဖြစ် ပြောတာပါ”

“ဟင် ... ဒါဆို နင်က ငါ့ကို တကယ်မချစ်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အဲ ... ဟာ ... ဟိုလေ”

တောကျီးကန်းမချာ ထိုသို့ပင် တိုင်ပတ်နေရသည်။ ကြာလာသွား
တကယ်ပဲ သတ်သေချင်စိတ်ပေါက်လာနိုင်သည်။

စုမာက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သွားသော တောကျီးကန်းက
ကြည့်ကာ ...

“တစ်ချိန်ချိန်မှာတော့ ဖြစ်လာမှာပေါ့ လှမျိုးမြင့်ရယ်၊ ဒု ငါ အလုပ်
ရှုပ်နေတယ်ဟ”

“နင်ကလည်း ဒီမွေးနေ့မှာ ဘာအလုပ်ရှုပ်စရာရှိလို့လဲ”

“ဟိုမှာလေ သဲမာစိမ်းက အစားအသောက်နဲ့ လိုအပ်တာလေးတွေ
ကူညီဖို့ ပြောထားလို့၊ ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဪ ... အဲဒီတုန်းတစ်ယောက်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ကိစ္စကြီး အောင်မြင်
မလားလို့ လိုက်စုံစမ်းနေတာဟေ့”

ထိုစကားကိုတော့ ကျားသစ်တို့အုပ်စုထိုင်နေသော ဝိုင်းဘေး နား
ဖြတ်အလျှောက်တွင် တမင်ကြားအောင် ပြောသွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ကျားသစ်က ...

“ဟေ့ ... တောကျီးကန်း ... လှမျိုးမြင့်”

တောကျီးကန်းက ကြောင်တက်တက်နှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်၏။

“တောကျီးကန်း ... ဒီညတော့ မင်း ဘဲဥကို ရအောင်ခွဲတော့ဟေ့”

စုမာ၏လျှို့ဝှက်နာမည်ကို မသိရှာသော သနားစရာ တောကျီး
ကန်းက ပြန်မေးနေသည်။ စုမာက မျက်နှာရဲကာ တောကျီးကန်းကို
အတင်းဆွဲခေါ်သွားတော့၏။ ပြီးတော့ မကြားတကြားပင် ...

“လာစမ်းပါ လှမျိုးမြင့်ရယ်... ဒီကောင်တွေနဲ့ မပေါင်းစမ်းပါနဲ့
ငါ့အနားမှာပဲနေ”

“အေးပါ။ ဒါနဲ့... ဘာဘဲဥကို ခွဲခိုင်းတာလဲ မသိဘူးနော်”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ပြန်ဖြေရှင်းနေလို့ မဖြစ်တော့ပါ။ မွေးနေ့ရင်
သဲမာစိမ်းက အနားရောက်လာတော့...။

“ဟဲ့ စုမာ... ငါ့ကို တစ်ခုကူညီပါဦး”

“ပြောလေ... ဘာလဲ”

“နင် ဒီတည့်တည့် အိမ်ထဲဝင်သွားရင်လေ အိမ်သာမရောက်ခင်
စတိုခန်းရှိတယ်ဟ၊ နင် တံခါးချက်ဖွင့်ပြီးသာ ဝင်သွားလိုက်၊ အထဲက ပုံ
အဝါထဲမှာ ဖန်ခွက်အသစ်တွေ ရှိတယ်၊ လိုရမယ်ရ ခွက်နှစ်ဆယ်လောက်
ယူထားချင်လို့”

“အေး အေး... ရပါတယ်... ငါ သွားယူပေးမယ်”

ဘေးနားက တောကျီးကန်းကလည်း...

“စုမာ... နေဦးလေ၊ ခွက်က နှစ်ဆယ်တောင်ဆိုတော့ ငါလည်း
လိုက်ကူသယ်ပေးမယ်”

နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ စတိုခန်းကိုလည်း လွယ်
လွယ်ကူကူ ရှာတွေ့ပါသည်။ တံခါးချက်ကိုဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်ကြ၏။

တောကျီးကန်းက...

“ခဏလေး စုမာ... ငါ မီးခလုတ်ဖွင့်လိုက်ဦးမယ်”

အလင်းရောင်နှင့် ရှာသော်လည်း ဖန်ခွက်ထည့်ထားသော ပုံးက
တော်တော်နှင့် ရှာမတွေ့ချေ။ အတန်ကြာမှ မှောင်ရိပ်ကျနေသော အခန်း

ထဲမှာ ပုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နှစ်ယောက်သား ပုံနားမှာထိုင်ရင်း ဖန်ခွက်တွေ မကွဲအောင် ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ထုတ်ယူလိုက်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့အစ်မမွေးနေ့ပွဲသို့ ရောက်နေသော သဲမာစိမ်း၏
ညီမင်းကွဲတစ်ဦးက သန့်စင်ခန်းထဲမှထွက်လာပြီး စတိုခန်းရှေ့နားရောက်
လာ ဖွင့်နေသော တံခါးကိုကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။

“ဟင်... တံခါးကြီးလည်း ပွင့်နေပါလား”

ခပ်တိုးတိုးရေရွတ်ပြီး အထဲကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တချို့ပစ္စည်းများနှင့် ကွယ်နေသည့်အပြင် မှောင်ရိပ်ကျနေသော
ထောင့်မှာ ငုတ်တုတ်ကလေးထိုင်ရင်း ဖန်ခွက်ယူနေကြသော တောကျီး
ကန်းနှင့်စုမာကိုတော့ သူမ၊ မမြင်မိပါချေ။

ထို့ကြောင့် တံခါးအသာပိတ်ပြီး အပြင်ဘက်မှာ ချက်ပြန်ထိုးလိုက်ပါ
သည်။ ချက်ကလည်း မျောက်လက်အကောင်းစားကြီး။

ဖန်ခွက်တွေကိုင်ရင်း အပြင်ထွက်မည်ကြံလိုက်တော့ တံခါးက
ပိတ်လျက်သားကြီး ဖြစ်နေလေပြီ။ တောကျီးကန်းက အံ့သြတကြီးဟန်ဖြင့်
အနံ့ခွင့်ရင်း ပြူးပြူးပြာပြာ ဖြစ်သွားရသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ စုမာ... တံခါးက ဖွင့်လို့မရဘူးဟ”

စုမာက မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနှင့်...

“သေချာတွန်းကြည့်ပါဦးဟာ၊ ကျပ်နေတာ ဖြစ်မှာပါ”

တောကျီးကန်း အားစိုက်ပြီး တွန်းပါသည်။ မရပါ။ ဘယ်ရမလဲ။
အပြင်က ချက်ထိုးထားသည်ကိုး။ ကိုယ်လုံးနှင့် ဆောင့်တွန်းတော့လည်း

ကိုရွှေတံခါးက တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ပါချေ။ ခက်လေပြီ။

“လုပ်ပါဦး လှမျိုးမြင့်ရယ် ... ငါတို့ ဘယ်လိုထွက်ကြမလဲ”

“အေးဟာ ... ငါလည်း ကြိုးစားနေတာပဲ၊ ဒါ အပြင်က တစ်ယောက်ယောက်က ပိတ်လိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဟာ ... အဲဒါတော့ နင်ပြောမှလားဟဲ့၊ ဖွင့်လို့မရရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

“မကြောက်ပါနဲ့ဟာ ... ငါ တစ်ယောက်လုံး ရှိပါတယ်”

ပြောခါမှ စုစုမာ ကြက်သီးထသွားရသည်။ စဉ်းစားကြည့်တော့ အခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း။ တစ်ယောက်က ယောက်ျားလေး။ ပြီးတော့ မိမိကို ကြိုက်နေသည့် ငယ်လေး။ တစ်ခုခုဆိုလျှင်တော့ ရေတိမ်နစ်ပြီ။

ဘုရား ... ဘုရား။

အင်း ... တစ်ယောက်ယောက် ပြန်မဖွင့်ပေးရင်တော့ သူနဲ့ငါ ဒီအခန်းထဲမှာ တစ်ညလုံး။ အတွေးပင်မဆုံးလိုက်။ တောကျီးကန်းက လှည့်ကြည့်ကာ ...

“ကဲ ... စုမာ”

“ဟင် ... ဘာလဲ”

ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားပြီး မဝံ့မရဲ ပြန်မေးလိုက်သည်။ ပြီး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ...

“ကယ်ကြပါဦး”

အသံကုန် အော်လိုက်သော်လည်း တီးလုံးသံများနှင့် ဆူညံနေသည့် ဧည့်ခန်းဘက်မှ ပျံ့လွှားပင် မကြားရချေ။ ပွဲကတော့ လှလေပြီ။

(၉)

“ကျားသစ် ... စုစုမာတစ်ယောက် ဘယ်သွားနေလဲ မသိဘူးနော်”

“တွေ့ချင်လို့လား၊ ငါ သွားရှာပေးမယ်လေ”

ကျားသစ်က ရွဲ့ပြီး ဖြေလိုက်သဖြင့် တာတီးမျက်နှာ မဲ့ခွက်ခွက် ဖြစ်သွားသည်။ ရှုတင်းတင်းပြန်ကြည့်ကာ အောက်သိုးသိုးလေသံနှင့် ပြန်ပြောလာ၏။

“ဘာလို့တွေ့ချင်ရမှာလဲ၊ စောစောတုန်းကတော့ ငါတို့ဝိုင်းကို သုံးခိနစ်တစ်ခါလောက်လာပြီး ချက်ကင်လိုက်နေလို့ဟေ့၊ ခု ပေါ်မလာလို့ မေးကြည့်တာ”

“မသိပါဘူးကွာ ... မင်းလည်း တောကျီးကန်းလို စာပွဲများ

ခွဲချင်နေလားလို့ပါ”

အဒူးလေးစကားကြောင့် ရယ်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ဒီမှာ ရယ်နေကြ
သော်လည်း ဟိုစတိုခန်းထဲမှာဖြင့် စုစုမာခမျာ မျော့နေလောက်ပြီ။

“ကဲပါကွာ ... စကားတွေက ဘေးချော်ကုန်ပြီ၊ ငါ့ကိစ္စကိုပဲ အာရုံ
ထားလမ်း”

“အေးပါကွာ၊ သူတို့ အဲဒီဝိုင်းက ထတာနဲ့ ငါ လှုပ်ရှားပါမယ်၊
အေးတာလည်း”

အဒူးလေးက စိတ်သိပ်မပူရန် ပြောလိုက်သည်။ အစီအစဉ်က နှင်းဆီ
ချို၏ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မွေးနေ့လက်ဆောင် သွားပေးမည့်အချိန်ကို
စောင့်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ။ သူတို့သုံးယောက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေနှင့်
ထိုဝိုင်းမှ ထလိုက်ချိန်မှာတော့ ...

“ဟေ့ကောင်တွေ ... ငါ သွားပြီ”

ပြောရင်း အဒူးလေးက လှစ်ခနဲ ထထွက်သွား၏။ ကျားသစ်
ရင်တမမနှင့် ကျန်ခဲ့ရသည်။ ထိုအချိန်တွင် နှင်းဆီချိုတို့သုံးယောက်မှာလည်း
မွေးနေ့ရှင်နှင့် စကားကောင်းနေကြသေးသည်။

“ဒီမှာနော် သဲမာ ... ငါတို့လက်ဆောင်”

လက်ဆောင်ပါကင်ထုပ်ကလေး ပြလိုက်တော့ သဲမာစိမ်းက မြေ
ပြူးလျက် ...

“အေးပါဟာ ... နင်တို့လာတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အံ့မယ် ... ငါတို့က ကျေးဇူးတင်ရမှာပါဟာ၊ နင့်မွေးနေ့ကို ခု

“အတုအကျခံပြီး တစ်မေ့ရှာလုံးကလူတွေကိုဖိတ်လို့ ငါတို့လည်း ပြန်
ဆွေရတာ၊ ကျောင်းတက်တုန်းက အချိန်တွေကိုတောင် ပြန်သတိရတယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဟာ၊ ငါ့မွေးနေ့ဆိုပေမယ့် ငါ့ကိုယ်တိုင်က မေ့ရှာ
သေးလေ့ရှိ လုပ်ချင်နေတာ၊ ဖေဖေတို့ကလည်း ဒီမှာ အိမ်တစ်လုံးဝယ်
ထားတော့ ကွက်တိဖြစ်သွားတယ်၊ မဟုတ်ရင် နေရာလိုက်ရှာနေဦးမှာ”

“မိုက်တယ်၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ လူငယ်တွေပဲဆိုတော့ လွတ်လွတ်လပ်
လပ်”

စုမွန်စကားကြောင့် သဲမာစိမ်းက ရယ်ရင်း ...

“အေးပါ ... ကဲကြပါ၊ ဪ ... ခဏလေး၊ ဒီစာအုပ်မှာ အမှတ်
အရ ရေးပေးခဲ့ဦး”

“ဟယ် ... Friend-ship book လို့ စာအုပ်ကလေးပါလား၊
သူတိုင်းရဲ့ဓာတ်ပုံတွေလည်း ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ ... တစ်မေ့ရှာလုံးကလူတွေ ဖိတ်တာဆိုတော့
အယ်သူပဲလာလာ အဆင်ပြေအောင် Friend-ship book ထဲက ဓာတ်ပုံ
တွေ လိပ်စာတွေ ယူပြီး ပြန်လုပ်ထားတာ”

“အင်း ... နင့်စိတ်ကူး ကောင်းတယ်၊ ငါတို့လက်ဆောင်တွေ
တို့မှာထားပြီး ခဏထိုင်လိုက်ဦးမယ်”

“အေး အေး ... ခဏနေရင် ငါတို့တွေ ဂိမ်း (Game) ဆော့ဖို့
နီးသေးတယ်နော်၊ အစီအစဉ်ကြေညာရင် လာခဲ့ဦး”

“အေးပါ”

စကားဖြတ်ရင်း လက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေတင်ထားသော စားပွဲဆီ

သို့ သွားလိုက်ကြ၏။ စုန်နှင့် ယုယုတို့က သူတို့၏လက်ဆောင်အသီးသီးကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ကြ၏။

“ဟင် ... ဒီမှာ စာအိတ်တစ်အိတ်ပါလား”

စုန်က ရွှေတံလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ယုယုက စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ် ကလေးကို ဖျတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီး ...

“ဟဲ့ ... လာပြန်ပြီ ... နှင်းဆီချိုတဲ့၊ ဟဲ့ ... မိနှင်း”

ထင်ထားသည့်အတိုင်းမို့ နှင်းဆီချို သိပ်မအံ့သြတော့ပါ။ စာအိတ် ကလေးကို လှမ်းယူရင်း ...

“အပျင်းပြေပေါ့ဟာ၊ ဖတ်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ပထမထိုင်ခဲ့သည့် စားပွဲဆီ ပြန်သွားလိုက်ကြသည်။ သုံးယောက် သား ခေါင်းချင်းဆိုင်ပြီး စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။ ပထမစာအတိုင်းပါပဲ။ နှင်းဆီရေမွှေးရနံ့။ ပြီးတော့ ပထမစာကဲ့သို့ လက်ရေးလက်သားပင် ဖြစ် သည်။

နှင်းဆီချို

ဒီစာဖတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ သိပ်မစဉ်းစားဘူးကို ထင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုပေးထားပါရစေ။ ဒီစာရေးနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ နှင်းဆီချိုကို နှင်းဆီသီးသီး ချစ်ခွဲပွားတာကိုတော့ မပြောဘဲပေးပါ။

ဪ... ပြောပြရဦးမယ်။ နှင်းဆီချိုကျောင်း သားကဒီနဲ့တူ CD လေးပါ ရတော့ စုံပြသွားတယ်

မဟုတ်လား။ ဖွင့်ပြသနော့လည်း နှင်းဆီချိုချစ်တဲ့ နှင်းဆီ ပန်းအကြောင်းတွေ တွေ့ရိုက်ရရိပ်ရ။

နှင်းဆီချို တီချယ်ဒေါ်မြင့်မြင့်သီမှာ သွားနဲ့ခမ်းခဲတာ ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ဘာမှ ရေရေဂျာဂျာ မသိခဲ့ပေမယ့် နှင်းဆီပန်းအကြောင်းတွေကို ခိတ်ဝင်စားဂွမ်းတဲ့ နှင်းဆီချိုဟာ ထိုင်နေကျကောင်စားထဲက အထဲမှာ မျှလကနေကျ နှင်းဆီပန်း ကလေးကို ခုံပေါ်မှာပဲ ထားခဲ့တယ်နော်။ ဒါဟာ နှင်းဆီချို တစ်ယောက် နှင်းဆီပန်းအကြောင်း သိချင်သေးတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့။

နောက်ထပ် CD လေးတစ်ချပ် ဘယ်ဂီတုကန် လာခဲ့လဲဆိုတာ မှတ်မိသေးလား။ မှန်ခန်းစားပြုသီချင်း နှင်းဆီချို။

ဒီအနံ့တူ မှန်ခိုင်ဂင် နှင်းဆီချိုခေါ်တဲ့ အမျှရောင် နှင်းဆီအဖူးလေးတွေစည်းထားတဲ့ ပန်းစည်းကလေး ခိတ်ကူး နဲ့ ပြုပြင်ချင်ပါတယ်။ အဓိပ္ပာယ်တော့ အပြန်အလှန်ကလေး အတွက်တဲ့ နှင်းဆီချို။

ဒီသ ပျော်ရွှင်ပါစေနော် . . .

P.S. ထပ်တွေ့ပါဦးမယ်။

နှင်းဆီချိုမသိတဲ့

ကျွန်တော်

စာဖတ်အပြီးမှာ သက်ပြင်းကို ကိုယ်စီချမိကြတော့၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ ငြိမ်နေမိကြသေးသည်။

ခဏနေတော့ စုမွန်ကစပြီး ...

“နည်းနည်းတော့ တစ်မျိုးဖြစ်လာပြီဟာ၊ သူဟာ ခင်မောင်ဇော်မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ ထင်မိတယ်”

“ဒါဆို ဒီအကြောင်းတွေ ဘာဖြစ်လို့ အသေးစိတ် သိနေရတာလဲ” ယုယုက စဉ်းစဉ်းစားစား ဝင်ပြောသည်။ စုမွန်ကပဲ ...

“ဒါပေမဲ့ ... ဒီကိစ္စတွေကို ခင်မောင်ဇော်ကများ ခိုင်းထားတာလား သူ မလာဘဲနဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အကူအညီတောင်းပြီးတော့ပေါ့”

“ဒါဆိုရင်ရော ဒီစာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ သူကိုယ်တိုင် မရေးတာလဲ” ယုယုစကားအဆုံးမှာ ငြိမ်နေသော နှင်းဆီချို လှုပ်ရှားလာသည်။

“နေဦးဟ ... ခု စာတွေပေးတဲ့လူက ဒီပွဲမှာ ရှိနေတယ်၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း ရှေ့ထွက်မလာဘူး၊ ပြီးတော့ အတိတ်ကအကြောင်းတွေ ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ပြန်ပြောနေတာလဲ၊ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ တကယ်လို့များ သူဟာ ခင်မောင်ဇော်မဟုတ်ဘဲ နောက်တစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီလိုလုပ်နေတာ ဘာသဘောလဲ မသိဘူး”

“နေစမ်းပါဦး ... ခင်မောင်ဇော်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ဒီလူ ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေ သိနေရတာလဲ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခဏနေကြဦး၊ လောလောဆယ် ခင်မောင်ဇော် ဖြစ်နိုင်တာက ငါးဆယ်၊ နောက်တစ်ယောက်ဖြစ်နိုင်တာက ငါးဆယ်လို့

သတ်မှတ်လိုက်မယ်၊ စဉ်းစားလို့ရအောင်”

တွေးတွေးဆဆနှင့် စုမွန်က ပြောလာသည်။ နှင်းဆီချို တစ်ချက် ဇှင်းစားလိုက်ပြီး ...

“ခင်မောင်ဇော်ဆိုရင်တော့ ငါ စဉ်းစားပြီး တစ်ခုခုဆုံးဖြတ်လိုက်လို့ ခုတယ်၊ တကယ်လို့များ နောက်တစ်ယောက်ဆိုရင်တော့ ...”

စကားဖြတ်ရင်း စုမွန်နှင့် ယုယုတို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဟိုနှစ်ယောက်ကလည်း သူမကို ပြန်ကြည့်ရင်း တစ်ပြိုင်နက် စာည်း ...

“ဒါဆို သူ ဘယ်သူလဲ”
မသိပါ။ စဉ်းစားလို့လည်း မရပါ။ သို့သော်လည်း အတိတ်က အကြောင်းတွေကို အခြေခံပြီး ပြန်စဉ်းစားရမည်ဟု သုံးယောက်သား တိုင်ဆင်မိကြသည်။

စကားအဆုံးမှာ ယုယုက နှင်းဆီချိုကိုကြည့်ကာ အတိတ်ကို မြန်သတိရသလို ပြောလိုက်ပါ၏။

“အဲဒီနေ့က မှတ်မိနေသေးတယ်၊ ငါတို့တွေ အဲဒီ CD ဘယ်လို ရောက်လာမလဲဆိုပြီး ရင်ခုန်နေခဲ့ကြတာလေ၊ နော် ... မိနင်း”

စကားအဆုံးမှာတော့ အတိတ်ဆီပြန်ရောက်သွားသလို နှင်းဆီချို မျက်နှာလေးက တွေ့တွေ့ငေးငေးလေး ဖြစ်သွားလေသည်။

(၉၁)

တကယ်လည်း အဲဒီနေ့က နှင်းဆီချိုတင်မဟုတ်။ စုမှန်နှင့် ယုယုတို့
ပါ စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။ CD ချပ်ကလေး ဘယ်လိုရောက်လာမလဲဆိုပြီး
ပေါ့။

ပထမ CD လာဖို့သည့်လူကို တီချယ်ဒေါ်မြင့်မြင့်ထံတွင် သူတို့
သွားစုံစမ်းခဲ့သေးသည်။ ရေရေရာရာလည်း မသိခဲ့ရ။ ကျောင်းသားတစ်
ယောက်ဟုသာ ဆိုသည်။ ဒီလောက်တော့ ကိုယ်လည်း သိတာပါပဲ။

နောက်နေ့ ထိုင်နေကျကင်တင်းထဲမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ
စူးစမ်းမိသေးသည်။ ဘာမှလည်း ထူးခြားတာ မတွေ့ရပါ။ ထိုသို့ဖြင့် နှင်းဆီ
ပန်းပွင့်လေးကိုသာ ပြန်အထမှာ ခုံပေါ်၌ တင်ထားခဲ့၏။ ဒါကြောင့်လည်း
ဒီနေ့မှာ သူတို့တွေ စိတ်လှုပ်ရှား ရင်ခုန်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

မနက်ပိုင်း စာသင်ချိန်တွေမှာတော့ ဘာမှမထူးခြားသေး။

“မိနှင်း ... CD က ဘယ်လိုရောက်လာမလဲ မသိဘူးနော်”

“အေးလေ ... မျှော်ရတာတောင် မောလာပြီ”

“သူ့ဟာသူတော့ CD က လမ်းလျှောက်ပြီး မလာဘူးပေါ့ဟာ”

နှင်းဆီချိုက ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကာယကံရှင်သူမတောင်
သူတို့လောက် ငမ်းငမ်းတက်မဖြစ်လှပါ။ ဒင်းတို့တွေက အကဲပိုနေ၍ ရွဲ့ပြော
ထိတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်စားကျောင်းဆင်းချိန်ရောက်တော့ ကင်တင်းသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကျားသစ်တို့မှာလည်း အကြံတစ်မျိုး ထုတ်နေရ
သည်။ နှင်းဆီချိုတို့အုပ်စုက ကင်တင်းထဲ ရောက်နေကြပြီ။ အိတ်ထဲက
CD ချပ်ကလေးမှာဖြင့် နေရာပင် မရွေ့သေး။

ဘယ်လိုအရောက်ဖို့ရမှာလဲ။

နှင်းဆီချိုတို့က စားသောက်ပြီးစီး၍ နှုတ်ခမ်းပါးနားပင် သင်နေကြ
ပြီး သူတို့ပိုင်းဆီမှ တစ်ရှူးကုန်နေ၍ တစ်ရှူးဘူးလှမ်းမှာသံ ကြားလိုက်ရင်း
ကျားသစ်မှာ ကယုကယာ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ...

“ခဏလေးကွာ ... ငါ အကြံရပြီ”

“ဘာလဲဟ”

တာတီးအမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ သူတို့ပိုင်းမှ တစ်ရှူးဘူးကိုင်ကာ
ထသွားလိုက်၏။

စားပွဲထိုးလေး ယူလာပေးသော တစ်ရှူးဘူးကို လှမ်းယူရင်း ယုယု
က ပွစိပွစိ လုပ်လိုက်သေးသည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

“တဲ့... နင်တို့ဆိုင်ကလည်း အမြဲတစ်ရှူးကုန်နေတာပဲ”

“ဟာ... အစ်မကလည်း ကုန်ရင် လှမ်းမှာလို့ရပါတယ်ဗျာ။ အဲဒါတွေထဲ တစ်ရှူးကလည်း အစ်မတို့လို ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေအတွက် သင့်လိုက်တာ”

“ကဲ... လျှာရှည်လိုက်တာဟယ်၊ သွားတော့”

ပြောရင်း ယုယုက တစ်ရှူးဘူးထဲ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ တစ်ဆင့်ထည်း မျက်မှောင်လည်း ကြုံတ်သွား၏။

“ဟဲ့... ဘာကြီးခဲနေတာလဲ”

ဖိုးဖိုးဆတ်ဆတ်နှင့် တစ်ရှူးဘူးအောက်ဘက်မှ အဖုံးကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင် မိနင်း... ဒီမှာဟဲ့၊ ဒီမှာ”

တွေ့ပါသည်။ တစ်ရှူးဘူးထဲမှာ ထည့်ထားသော CD ချပ်ကလေး နှင်းဆီချိုက မျက်ခုံးနှစ်ဖက်စုကာ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ...

“ဟေ့ မောင်လေး... ခဏလာဦး”

ခုနက စားပွဲထိုးလေးကို လှမ်းခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးကလေး ရောက်လာတော့...

“ဒီတစ်ရှူးဘူးကိုလေ... နင် ဘယ်က ယူလာတာလဲ”

“ဆိုင်ကပေါ့ အစ်မရဲ့”

“ဆိုင်ကတော့ နင်ပြောမှလားဟဲ့၊ နင်ယူလာတော့ လမ်းမှာ ဘယ်သူ ယူကိုင်သေးလဲလို့ မေးတာ”

စားပွဲထိုးလေးမှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ဪ... ဘယ်သူမှ ယူမကိုင်ပါဘူး၊ အစ်မတို့ လှမ်းမှာတော့ ကျွန်တော်က သွားယူတော့လေ၊ ဝိုင်းတစ်ဝိုင်းက အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ဆီးပေးလိုက်တာ၊ အစ်မတို့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောတာပဲ”

“ဘယ်... ဘယ်ဝိုင်းကလဲ”

“ဟိုမှာလေ၊ ဟိုဝိုင်းက”

ညွှန်ပြသော နေရာကို သုံးယောက်စလုံး ဝန်းခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်”

(၉-ဂ)

“တော်တော်လျင်တဲ့ ကောင်တွေပဲ၊ ဘယ်အချိန် ထလစ်သွားလဲ မသိဘူး”

စုမွန်၏ ဂျပဗ္ဗအပြောကို နှင်းဆီချိုက ...

“စဉ်းစားကြည့်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲဟ၊ မသိအောင် ပေးတော့မှ ဘယ်နေတော့မှာလဲ၊ လစ်ပြီပေါ့”

စားပွဲထိုးလေးကို မေးကြည့်တော့လည်း ခပ်ချောချောပါပဲတဲ့။ နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်ဟုပင် ပြောသွားသေးသည်။ ဘာမှ ရေရေရာရာ မသိလိုက်ရ။ အရေးထဲမှာ ဒင်းက နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်တဲ့။ ဟွန်း ...။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ...

CD ချပ်ကလေးထဲက အကြောင်းအရာတွေကိုတော့ နှင်းဆီချို

ဒုနပ်စဉ်ကြယ်စာပေ

စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“ငါ အိမ်ပြန်တော့မယ်ဟာ”

“ဘာလဲ ... နင် ဒီ CD ကို ဖွင့်ကြည့်ချင်နေပြီလား၊ ဘယ်ရမလဲ

ယုယုက မျက်စိမျက်နှာနှင့် ပြောလာသည်။ နှင်းဆီချိုက ထ၊ရင်ရင်း

“ဘာလို့မရ၊ရမှာလဲ၊ ငါ့ဟာငါ ပြန်တာကို”

“ဪ ... ငါတို့လည်း လိုက်ကြည့်မှာလို့ ပြောမလို့ပါ”

“သဘောပဲ ... အပြန်တော့ ငါ လိုက်မပို့နိုင်ဘူးနော် ကောင်မ

ဆွ”

“အေးပါဟာ ... ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ပြန်မှာပါ”

ထိုသို့ဖြင့် သုံးယောက်သား နှင်းဆီချို၏ကားဆီသို့ ချီတက်ခဲ့ကြ

သည်။ ကားနားအရောက်မှာတော့ ...

“ဟင်”

ကားမှန်သုတ်သည့် ဝိုက်ဘာမှာ စာရွက်ကလေးတစ်ရွက်နှင့် အနီရောင်နှင်းဆီပွင့်တစ်ပွင့် ညှပ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ ဆွဲယူကြည့်လိုက်သည်။ အံ့သြရပြန်၏။

နှင်းဆီချို . . .

CD ကျွဲကို ထင်ပါတယ်။ မနေ့က နှင်းဆီချို

ကလေးကလေးနဲ့ နှင်းဆီပန်းပေးအစား တစ်ပွင့်ပေး

ဒုနပ်စဉ်ကြယ်စာပေ

လျက်ပါတယ်။

အဲဒီ အနီရောင်နင်းဆီတစ်ခွက်ကလေးနဲ့ အနီရောင်က
အချစ်များစွာဖြင့် ဆက်လက်ဂွဉ်သန့်လျက်ပါတဲ့ နင်းဆီချို။
ပြီးတော့ ဘာအရောင်ပဲဖြစ်ဖြစ် နင်းဆီအဖွင့်အရေအတွက်ကို
ပွင့်ဆိုလျက်လည်း ကွဲသေးတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်ခွက်ဆိုရင်
ဂွဉ်ထဲမှာပဲရှိတယ်လို့ ဆိုလျက်ပါ။
ကဲ နင်းဆီချို . . .

အိမ်ပြန်ပြီး CD ပွင့်ကြည့်လျက်ပါဦး။

ကျွန်တော်

စာဖတ်ပြီး နင်းဆီချို ပြုံးစေ့ဖြစ်သွားသည်။ ယုယုက ကြည့်လျက်
“အောင်မယ်၊ မိနင်း . . . နင်က ပြုံးနေသေးတယ်၊ အဲဒါ နင့်ကို
ရည်းစားစကား ပြောထားတာလေ”

“ဟုတ်ပါ့ . . . သူက ပျော်နေသေးတယ်”

စုမွန်ကပါ ဝင်ပြောတော့သည်။ နင်းဆီချိုက မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ
နင်းဆီနီကလေးကိုပင် နမ်းမွေးလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဘာဖြစ်လဲဟာ၊ လူချင်းတွေ့ပြီး အပြောခံရတာမှ မဟုတ်တာ၊
ပြီးတော့ . . . သူ့ကို ငါ သဘောကျတယ်”

“ဟဲ့ . . . ပြောရင်း ကမ်းတက်လာပြန်ပြီ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ပုံစံက ဉာဏ်ထက်ပုံရတယ်ဟာ၊ ခုပဲ ငါ့ကို
ချဉ်းကပ်ပုံကိုကြည့်လေ၊ ငါ စိတ်ဝင်စားမယ့်ထောင့်က ချဉ်းကပ်လာတာမို့”

...တော့ . . . ခုပဲကြည့်၊ ငါ ဒီ CD ပြီးပြီးချင်း အိမ်တန်းပြန်မယ်ဆိုတာလည်း
ပြောနေတယ်၊ ပြီးတော့ . . .”

စကားဖြတ်ထားသဖြင့် စုမွန်က . . .

“ပြောလေ . . . ပြီးတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ”

နင်းဆီချိုက လျှာလေးတစ်လစ်ထုတ်လိုက်ကာ . . .

“အဟက် . . . ပြီးတော့ ကင်တင်းက စားပွဲထိုးလေး ပြောတယ်

... အဲဒီအစ်ကိုကြီးက ခပ်ချောချောဆိုလားပဲ”

“မိနင်း . . . နှုတ်ခမ်းမွေးစေပါ ပါသေးတယ်နော်”

“ဟဲ့ နေစမ်းပါဦး . . . နင်တို့က ငါ့ဟာငါ ခံစားနေတာကို ဘာ

... ခံလိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

ပြောလိုက်တော့မှ စုမွန်နှင့်ယုယုတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်

... ဘက် ကြည့်ရင်း . . .

“အေး . . . ငါတို့ကျတော့ နင့်လို အပေးမခံရလို့ဟေ့ . . . သိပြီ

...”

Then seatter, darling, you caresses
While you may, and were green dresses,
Gather roses, gather me.

“ဟဲ့ မိနှင်း... ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲဟ”

“ဖတ်ကြည့်လေဟာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကြိုးစားဖတ်ကြည့်ပေါ့”

“လုပ်ပါဟာ၊ စဉ်းစားရင် ခေါင်းပူလို့ပါ၊ နှင်းပဲ ဘာသာပြန်လိုက်ပါ”

“အဲဒါကြောင့် မခေါ်လာချင်တာ၊ ငါ့တစ်ယောက်တည်းဆို ကိုယ့်

~~အိပ်ခန်း~~တိုယ် ဖတ်လိုရတယ်”

“နှင်ကလည်းဟာ... ငါတို့လည်း သိချင်လို့ပါ၊ အချင်းချင်းတွေပဲ

~~အားကို~~”

ပဲ့ပြင်ဆုံးမလို့ ရမည့်ပုံလည်း မပေါ်ချေ။ စုပ္ပန်ပြောရင်း နှင်းဆီချိုက

ကဗျာကို ဘာသာပြန်ရတော့၏။ သူတို့ပါလာတာ ကိုယ့်မှာ ဖီးလ်ကုန်သည်။

“ဒီလိုဟာ... မင်းအယုအယတွေကို ကြုံဖို့နိုင်တုန်း ကြုံနေပါတဲ့

အဲ... ပြီးတော့ မင်းဝတ်စုံစိမ်းကိုဝတ်ပါ၊ နှင်းဆီပွင့်တွေကို ကောက်၊

နောက်ပြီး ကိုယ့်ကိုလည်း ကောက်ပါ... တဲ့၊ အဲဒါပဲ”

“ဟယ်... မိုက်လိုက်တာ”

“ကဗျာက အလန်းစားလေးပဲ၊ ဆက်ဖတ်... ဆက်ဖတ်”

“ဘာ”

“ဪ... မော်နီတာပေါ်က စာတွေကို ဆက်ဖတ်လို့ ပြောတာ

လောသွားလို့”

(၃-ယ)

အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မီးလာနေသေး၍ တော်ပါသေးသည်။ ကွန်ပျူတာရှေ့မှာ သုံးယောက်သား နေရာယူလိုက်ကြ၏။ နှင်းဆီချိုက စက်ထဲသို့ CD လေးကို ထည့်လိုက်ပါသည်။

ပြီးမှ ကွန်ပျူတာမော်နီတာဆီသို့ အကြည့်ကိုရွှေ့လိုက်ကြ၏။

မင်္ဂလာပါ နှင်းဆီချို

၁၇၉ CD တုန်းက မြန်မာကဗျာလေးနဲ့ နှုတ်

ဆက်ခဲ့တယ်နော်။ ဒုတိယမြောက် Pierre de Ronsand

ကဲ့ Corinna in Vedome ဆိုတဲ့ ကဗျာထဲက အသား

တချို့နဲ့ နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုပဲပါတယ်။

ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ခုနှစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ဆောက်(၆) နှင့် ရွှေလိုက်ရင်း စာသားတွေကို ဆက်ဖတ်လိုက်မိ

နှင်းဆီပရာဂျက်ပြီး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကမ္ဘာတွေကတော့
ကမ္ဘာကြီးပါပဲ နှင်းဆီချို။ နှင်းဆီပန်းကို အနုပညာနဲ့
ပထမဆုံးသရုပ်ဖော်ခဲ့တာကတော့ ဂျွန်ဆွဲနွန်ပေါင်း ၃၅၀၀
ကျော်က နံဂုံရေဆေးပန်းချီကားတစ်ချပ်။ Knossos
မှာရှိတဲ့ Minoan နှင်းဆီကံကြွင်းအကျဉ်းမှာ တွေ့ရတာပါ။
ဂျွန်ဆွဲနွန်ဆွဲနွန်ပရာဂျက်ပြီးတော့လည်း သမိုင်းမှာ နှင်းဆီ
ပန်းဟာ အရေးပါခဲ့တာပေါ့လေ။ နှင်းဆီချို ညီမာပေါ့။
ကလေးပိုပါထက်ဘုရင်မဟာ မတ်တော်ဆီကို ကြိုဆိုတဲ့အခန်း
ထဲမှာ နှင်းဆီပန်းတွေ ခူးဆတ်လောက်တယ်။ ပြန်စောင့်
နှင်းဆီကံကြွင်းပြီးခင်းပြီး ကြိုဆိုတာတဲ့။ ဂျွန်ဆွဲနွန်တော့
မတ်တော်ဆီကို အကျဉ်းအားကျတာပဲ နှင်းဆီချို။ ကံကတော့
ကြီးနဲ့မူ မဟုတ်ပါဘူး။ နှင်းဆီတစ်ပွင့်တည်းနဲ့ ကြိုနေမယ်
သူ့ကိုပင် တော်ပါပြီ။

နှင်းဆီချို၏ နှုတ်ခမ်းလေး ကွေးညွတ်လွန်းသည်။ သောမ္မ ယုယုက
ဝန်ထမ်းနှင့် တိုက်လိုက်သော်လည်း မသိကျိုးကျွန်ပြုရင်း ဆက်ဖတ်လိုက်၏။
သေချာတာကတော့ ဒီဟာမတွေ တော်တော် မနာလိုဖြစ်နေကြပြီ။

ပြီးတော့ နှင်းဆီချိုကို ပြောပြရဦးမယ်။ (AD
37-68) ကုဆုလောက် ၈ 'နီရို' ဘုရင်ခံ့တာ တစ်နေ့မှာ
စတုလင်ပေါင် ၄၅၀၀၀ ဖိုးသုံးပြီး နှင်းဆီပန်းကံကတော့
ကြီးကို ခင်းတယ်ဆိုပဲ။ သူ့နှင်းဆီပန်းရုံးသူပုဂ္ဂိုလ်က အံ့မခန်း
ပဲနော်။

နှင်းဆီချိုရေ... နှင်းဆီပန်းဟာ စီးပွားရေးအကျ
ဈေးကွက်ဝင်တဲ့ ပန်းတစ်မျိုးပါပဲ။ ဂျွန်ဆွဲနွန်တို့ နှင်းဆီချိုတို့
ပတ်ဝန်းကျင်မှာတော့ နှင်းဆီပန်းခိုက်ပြီး စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးမှု
နေကြတာပဲနော်။

ကျွန်းပေါ်မှာ နှစ်စဉ် ပန်းမင်းသားရွှေဟာ စုစုပေါင်း
အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်း ၁၃၀၀၀ နဲ့အထက် ရှိတယ်တဲ့
လေ။ အဲဒီအထဲက ၁၇% ဟာ နှင်းဆီပန်းရောင်းရတဲ့
ဝင်ငွေပဲတဲ့။ ဂျွန်ဆွဲနွန်တို့ကမ္ဘာတော့ နှင်းဆီပန်းအများဆုံး
ခိုက်ပျိုးတာဟာ နယ်သဟနနီဒိုင်ဂျီ ဆိုတယ်။

၁၇၅၂ ခုနှစ်မှာ အာရှတိုက်ကို ပထမဆုံးနှင်းဆီ
Rose Chinensis ကို တရုတ်နိုင်ငံ ကန်တုန်ကနေ ကနေဒါ
အထိ ပို့ဆောင်ခဲ့ကြတယ်။ ၁၈၂၉ ခုနှစ်နောက်ပိုင်းမှာတော့
မျိုးစပ်ထားတဲ့ တရုတ်နှင်းဆီတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ကြတယ်။
ဒီအကြောင်းတွေချည်းပဲ ပြောနေလို့ ပျင်းနေပြီလား နှင်းဆီ
ချို။

ထိုနေရာရောက်တော့ နှင်းဆီချိုက ... မပျင်းပါဘူး အမည်မသိ
ရှေးစာဆိုရယ်ဟု ပြုံးစရာနှင့် မတိုးမကုန် ရေရွတ်လိုက်သေးသည်။ ဘေးက
နှစ်ယောက်၏ မျက်စောင်းတွေ ရောက်လာမှာကို သိသိကြီးနှင့် ပြောလိုက်
ခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတစ်ခါ မွေးမြူချင်တာက နှင်းဆီပျံ့ပျက်သမ်းဟာ
နှစ်ပေါင်း ၇ နှစ်ကြာ ကိုယ့်ဘာသာပဲ။ အံ့ဩစွာလား၊ နှင်းဆီချို၊
အဲဒါကလည်း မွေးပေါ်ချွန်ပေါ့။ ပန်းအိုးနဲ့ချိုကုတ်တော
အိမ်လောက် မဆိုင်ဘူး။ တကယ်တော့ မွေးနေ့ကလေးချစ်တာ
မမှန်ဘူး၊ အပင်ကလည်း နေရာပြန်ကလေးပဲဆိုတဲ့ နှစ်ပေါင်း
၂၀ နီးပါး ကျယ်ပြန့်ပေးနိုင်သတဲ့လေ။ Germany နိုင်ငံ
က Hildesheim ဘုရားကျောင်းထဲက နှင်းဆီပျံ့ပျက်ဆိုတဲ့
နှစ်ပေါင်းထောင်စကုန်ကုန်ပေါ့။

ကဲ . . . နှင်းဆီချို ကျေးနပ်လေကတိမ်ဖျံဂျီ
 ထင် ပါတယ်။ ဆက်ပြီးသိချင်သေးကုန်တာ၊ နောက်တစ်ခေါ်
 မြေပူချင်ပါသေးတယ်။ နှင်းဆီချိုမူလာနေကျ ပန်းကလေး
 တစ်ဦး၊ နောက်ထပ်ထားခဲ့ရမယ်ဆိုရင်ပေါ့။

ကျွန်တော်ကလေးတွေဟာ နှင်းဆီချိုသိချင်တဲ့
အပြောင်အနုအရွယ် သူငါး ဟောင်းပေါ့။ ဒါရင်တော့
မေ့နိုင်ဖို့ပဲဆိုရင် အိမ်ထောင် နှင်းဆီပန်းစည်းကလေး
တစ်ခုပါ။ အိတ်ကူးနဲ့ ပျံ့ပျက်ပါတယ်။

ທຶນບາດກະໂນ ທຸງອີກຸ່ມຕາພຣຸ້ນ . . . ຕໍ່ ນຸ່ງເຂົ້າວິໄນ

ကျွန်တော်က ဘာကိုဆိုလိုသလဲဆိုတာ နားလည်လောက်မှာပါ။

ကျွန်တော်

“ငါတော့ တော်တော်အံ့သြနေပြီဟာ”

ကွန်ပျူတာမော်ဒီတာကို စိုက်ကြည့်ရင်း နှင်းဆီချိုက ဆိုလာသည်။

စွန့်က အသာမဲ့ပြီး ...

“အဲဒါရဲ့ပလား မိနင်းရ၊ ဒီလူက နင့်ကို သွယ်ဝိုက်ပြီး ပရိုပို(စ်)
လုပ်နေတာနော်”

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ တို့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီလူကို မိအောင်ဖမ်း
ခလား”

နှင်းခီချို၊ တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သည်။ ပြီးမှ ပခုံးအသာတွန့်ရင်း-

“သူ ငိုရှေ့ထွက်မလာရင်တော့ ဖမ်းသင့်ဖမ်းရမှာပေါ့ဟာ၊ ဒါပေမဲ့”
စကားဖြတ်ထား၍ ယုယုက စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ... ပြောလေ”

“ဪ... နောက်နေ့တော့ နှင်းဆီတစ်ပွင့် ချထားခဲ့ဦးမှာပဲ
...လို့”

“နှင်းသီရူးမ . . . မိနှင်း”

ပြီး . . . သုံးယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မိကြတော့သည်။

နှင်းခီချို၏ရင်ထဲမှာလည်း မနက်ဖြန်အတွက် ကြိုတင်ရင်ခုန်ချက်

• • •

အတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေဆီသို့ သုံးယောက်စလုံး စိတ်ဖြူ
ရောက်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ မြူးကြည့်နေသော တီးလုံး
သံများကိုပင် ခဏမေ့နေကြသည်။

စတင်သတိဝင်လာသူက စုမွန်။

“ဟဲ့ မိနင်း... အခြေအနေကတော့ ပိုထူးခြားလာပြီနော်၊ ဘာလုပ်
ကြမလဲ”

နှင်းဆီချိုက သက်ပြင်းဖွဖွချရင်း ...

“ခုချိန်မှာတော့ စောင့်ကြည့်ရုံပေါ့ဟာ၊ ငါတောင် တစ်မျိုးဖြစ်လာ
ပြီ”

“ဘာလဲ ... ခင်မောင်ဇော်ကို ပြန်သတိရနေတာလား”

“မရပါဘူးဟာ၊ ခုတောင် ခင်မောင်ဇော်ကို ပြန်သံသယဝင်လာ
တယ်”

“ဘာကိုလဲ”

ယုယု၏အမေးကို နှင်းဆီချိုကပဲ ...

“အဲလိုကြီးတော့ မပြောတတ်သေးဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ မသိတော့ဘူး
ဟာ”

စိတ်ရှုပ်လာဟန်နှင့် နှင်းဆီချိုက ပြောလိုက်သည်။ စုမွန်က ဝင်ဖြော
ပြန်၏။

“သူများတွေ ပျော်နေတဲ့အချိန်မှာ အဲလိုမနေပါနဲ့ဟာ၊ သဲမာစိမ်းကို
အားနာဖို့ကောင်းတယ်၊ ပြီးတော့ ... ခဏနေရင် ဂိမ်းကစားဖို့ ကြေညာမယ်
တဲ့”

“အေးလေ ... ဒီညထဲမှာပဲ စိတ်ကို နှစ်ထားလိုက်ပါ မိနင်းချဲ့”
နှစ်ယောက်သား ဖျောင်းဖျနေကြသည်။ နှင်းဆီချိုက အားယူပြီး
လိုက်ပြီး ...

“အေးပါဟာ ... ပျော်ပျော်နေပါမယ်၊ အဲ ... ငါ့ဆီ စာတစ်စောင်
ထပ်ရောက်မလာရင်ပေါ့”

ထိုစကားကိုတော့ နှစ်ယောက်စလုံး နားလည်လိုက်ကြသည်။
အဖြစ်အပျက်တွေက မပြီးသေးသည်ကိုး။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအတိတ်က အဖြစ်အပျက်တွေက အတိတ်မှာ
ပျော်ရွှင်မှုတွေ ဖြစ်စေခဲ့သလို ဒီညမှာလည်း ပြန်ပြီးလွမ်းမောနာကျင်နေရ
သည်ပဲလေ။

ကျားသစ်တို့အုပ်စုမှာတော့ နှင်းဆီချိုတို့ကို အကဲခတ်ရင်း နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်နေကြသည်။ ခုလောက်ဆိုလျှင် နှင်းဆီချိုတစ်ယောက် အတိတ်ကို စိတ်ရောက်သွားသည်မှာ သေချာပြီ။ မျက်နှာလေးမကောင်း ဖြစ်သွားသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျားသစ်၏စိတ်ထဲမှာတော့ မကောင်းချေ။

သို့သော် ခုလိုလုပ်မှပဲ သူ့အစီအစဉ်တွေ အောင်မြင်မည်မဟုတ်လား။ လောလောဆယ် ဒီညမှာ နှင်းဆီချို အနည်းငယ်တော့ နာကျင်ရစေလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မနက်ဖြန်မှာတော့ နှင်းဆီချို အမြဲစိတ်ချမ်းသာရတော့မှာပါ ဟူ၍ပဲ တွေးနေမိတော့၏။

“ဘာလဲ ကျားသစ် ... နှင်းဆီချို ငြိမ်သွားတာကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာလား”

“အေးကွာ”

“မင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်တာထက် ဟိုက ခင်မောင်ဇော်ဆီကို စိတ်ပြန်လည်သွားဦးမယ်နော်”

“ဟုတ်တယ် ကျားသစ် ... မင်းအစီအစဉ်ကို သတိထားဦး၊ မင်းက လွဲဖူးတဲ့ကောင်၊ ဒီတစ်ခါလည်း လွဲချော်သွားဦးမယ်”

နှစ်ယောက်စလုံးက တွေးတွေးဆဆနှင့် ပြောလာသည်။ ဖြစ်နိုင်သည်ကိုး။ ကျားသစ် ခေါင်းအသာညိတ်ပြရင်း ...

“ငါ့အစီအစဉ်က မတော်တဆ ချွတ်ချော်သွားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... သူ့အပေါ် သစ္စာမဲ့ခဲ့တဲ့ ခင်မောင်ဇော်ကိုတော့ သူ ပြန်လက်မခံမှာ အသေအချာပဲ”

“မိန်းမတွေရဲ့စိတ်ကို မင်း နားမလည်နိုင်ဘူးနော်”

“ဒါပေမဲ့ ခင်မောင်ဇော်က သူ့လုပ်ရပ်တွေ မမှန်လို့ လွဲခဲ့တာလေ”

“အဲဒါ အစကတည်းကပါကွာ၊ ဒီကောင် စစ်တုရင်ပြိုင်ပွဲမှာ နှုံးကတည်းက မင်းကို မနာလိုဖြစ်ပြီး စောင့်ကြည့်နေပုံရတယ်၊ ပြီးမှ ခွင်ဝင်လာတော့ နှိပ်ချလိုက်တာ”

ပြောရင်း သူတို့သုံးယောက်လည်း ငြိမ်သွားကြသည်။

“ဟဲ့ ကျားသစ်တို့ ... ဟို စုစုမာကို တွေ့မိကြဘူးလား”

ထိုအသံနှင့်အတူ ရောက်လာသူက စုစုမာ၏သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ကျားသစ် ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ...

“ဟင် ... ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်နာရီလောက်ကတော့ ဒီအနားမှာ ရစ်ဇဲရစ်ဇဲနဲ့ တွေ့မိသေးတယ်ဟ၊ ဟိုဘက်အခြမ်းမှာ မတွေ့မိဘူးလား”

လူတွေ သွားလာပျော်မြူးနေကြသော ခြံထဲတစ်နေရာကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။

ထိုသူငယ်ချင်းမက လက်ခါပြ၍ ...

“ခြံထဲရော၊ အိမ်ထဲမှာရော နဲ့နေပြီ၊ ဘယ်သွားနေလဲ မသိပါဘူးဘာ”

ညည်းညူသံအဆုံးမှာ ကျားသစ် တစ်ခုသတိရသွားသည်။

“ဟာ ... ခုနကတော့ ဘဲဥ ... အဲလေ ... စုစုမာကို တောကနီးကနီးနဲ့ တွေ့လိုက်ရတာ”

“အဲဒီ တောကျီးကနီးလည်း ပျောက်နေတယ်”

“အင်း ... ဒါဆိုရင်တော့ ... ”

(၁၁)

ထိုအချိန်တွင် စုစုမာ (ခေါ်) ဘဲဥမတစ်ယောက်မှာတော့ စတိုခန်းနံရံမှာ စိတ်ပျက်နွမ်းနယ်စွာ မှီပြီးထိုင်နေပါသည်။ တောကျီးကန်းကို လှမ်းကြည့်တော့လည်း ခုနစ်ရက်လောက် ထမင်းမစားရ၍ အားအင်ကုန်ခန်းသော ပုံစံမျိုးနှင့်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါသည်။ သူတို့ခမျာမှာလည်း အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းရတာ အသံတွေဝင်ပြီး မျော့လှူပြီး၊ လူမပြောနှင့် ခွေးတစ်ကောင်၊ ကြောင်တစ်ကောင်အသံကိုပင် မကြားရ။ ဘယ်ရောက်လာမည်နည်း။ အိမ်ရှေ့ဘက်မှ တီးလုံးသံများကို ဒီစတိုခန်းကပင် ကြားနေရသည်လေ။ ပြီးရောပေါ့။

တစ်ညလုံးဖွင့်ပေးမည့်သူ မရှိသော ဒီအခန်းမှာ တစ်ညလုံး ငုတ်

ထုတ်ထိုင်နေကြမည်လား။ ဒါမှမဟုတ် တစ်ညလုံး မပျင်းအောင် စကားပြောနေရမည်လား။ ခုလို နှစ်ယောက်တည်းရှိနေခိုက် တော်ကီသာ ပစ်နေခွင့်မရှိဘဲ ထိုအခွင့်အရေးသည် တောကျီးကန်းအတွက် ရဲခဲလှပါဘိတောင်း။
ငြိမ်သက်နေကြရာမှ တောကျီးကန်းက ခပ်တိုးတိုး အသံပြုလိုက်သည်။

“စုမာ”

စုစုမာ ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွားရပြီး ...

“ဘာလဲဟာ ... ဒီမှာ စိတ်ညစ်နေရတဲ့အထဲ”

“နှင်ကလည်းဟာ ... ဘာမှလုပ်လို့မရတာကို ဘူပြီး ထိုင်နေတော့

ဘာထူးလာမှာလဲ”

“ဒါဆို ငါက ပျော်ပြီး ကနေရမှာလား”

အငေါ့တူးလိုက်သဖြင့် တောကျီးကန်းက ညောင်နာနာအသံတလေး လုပ်ကာ ...

“ဪ ... ငါပြောတာက ဒီလိုပါ။ ဒီလို ထိုင်နေရမယ့်အတူတူ ငါတို့ စကားပြောနေတော့ အပျင်းပြေတာပေါ့ဟာ”

“မပြောချင်ပါဘူး။ နှင်ပြောရင် ဟိုစကားတွေပဲ ထွက်လာမှာ”

“ဘာစကားလဲ”

“လှမျိုးမြင့်နော်”

မျက်နှာကလေး ရဲကာ စုစုမာ ပြန်အော်တော့သည်။ ပြီးမှ ... နှင်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ ပိတ်မိနေတာကိုတွေ့ပြီး ရင်ဖိုကာ ခေါင်းညှိုးလိုက်၏။

၉၂ နှင်းသီပရာ

အိပ်ချင်သလို လောကဏှိကန်းက မေ့လျော့ပါ...။

“ငါ သိပါတယ်ဟာ၊ ဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှာ ငါ နှင့်ကို မရှိမသား အပြုအမူ အပြောအဆိုတွေ မပြောရက်ပါဘူး၊ ငါက နှင် အပျင်းပြေအောင် ပုံပြင်ပြောပြမလို့ပါ”

“နားမထောင်ချင်ပါဘူး၊ ငါ့မှာ အိပ်ချင်စိတ်ကို မနည်းကျားကန်နေရတာ”

“အိပ်ချင် အိပ်လေ၊ ငါ စောင့်ပေးပါမယ်”

“အိပ်ရဲပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ငါ ပုံပြင်ပြောပြမယ်လေ၊ နှင် အိပ်ချင်စိတ် ပြေသွားစေရမယ်”

စုစုမာက မျက်စောင်းဝင့်ခနဲ ထိုးလိုက်ရင်း...။

“ကဲ... ဒီလောက်ပြောချင်နေတာ ပြောဟာ... ပြော”

တောကျီးကန်းက...။

“ဒီလိုဟာ... တစ်ခါတုန်းက လူပျိုကြီးတစ်ယောက် ခရီးသွားရင်း မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး သူသွားချင်တဲ့ ရွာကိုမရောက်ဘဲ လမ်းမှာတင် နေမှောင်သွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ဟာ... ကံကောင်းချင်တော့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဧရပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်လေ၊ အဲဒါနဲ့ ညအိပ်ဖို့နေရာတော့ ရပြီဆိုပြီး အဲဒီဧရပ်ကို ရောက်သွားတယ်”

“သရဲပုံပြင်ဆိုရင် မပြောနဲ့နော်”

စုစုမာက ကြောက်ဟန်လေးနှင့် ပြောလာသည်။ တောကျီးကန်း ဘက်ကိုလည်း အနည်းငယ် တိုးကပ်လာ၏။ တောကျီးကန်းက သရဲဓာတ်သည့်

စကားကို စိတ်လက်ကုန်ခန်းဟန်ဖြင့်...။

“မပြောပါဘူးဟာ... သရဲအကြောင်းများ ပြီးငွေ့လွန်းလို့ ဒါပေမဲ့... နှင် ငါတို့ဆီက သရဲဝတ္ထုတွေတော့ စိတ်ချသာဖတ်”

“လှမျိုးမြင့်”

“ဪ... ကြောက်စရာ လုံးဝမကောင်းဘူးလို့ ပြောမလို့ပါ၊ နှင်ပြောနေတာနဲ့ပဲ ပုံပြင်က ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ၊ ဪ... လူပျိုကြီး ဧရပ်ပေါ်ရောက်သွားတော့ အံ့သြသွားတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဧရပ်ထဲမှာ သူ့လို လမ်းမှားပြီး တည်းခိုမယ့်သူက ရှိနေတယ်လေ”

“ဘယ်သူရောက်နေတာလဲ”

စိတ်ဝင်စားလာပုံရသည်။

“သူ့လိုပဲ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ခက်တာက အပျိုကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံးကလည်း ဒုက္ခသည်တွေ၊ ဒီဧရပ်မှာလည်း အိပ်ရတော့မယ်၊ အဲဒီမှာ အပျိုကြီးက နားလည်မှုရှိပါတယ်၊ စကားတွေ ပြောရင်း ညမှောင်လာတော့ အပျိုကြီးက ပြောတယ်”

“ဘာ... ဘာပြောလဲဟင်”

“ဪ... နှစ်ယောက်စလုံး ဒီဧရပ်မှာ အိပ်ရမယ်ဆိုတော့ ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဟိုဘက်အခြမ်း ဒီဘက်အခြမ်းမှာ ကပ်အိပ်ကြမယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ အလယ်မှာ ချောင်းကလေးခြားနေတယ်လို့ သဘောထားပြီး အိပ်စက်ပါလို့ ပြောတယ်၊ လူပျိုကြီးကလည်း လက်ခံပါတယ်၊ ခက်လာတာက ညတစ်နေ့ နီးတော့...။”

“လှမျိုးမြင့်... နှင် ပေါက်ကရတွေ မပြောနဲ့နော်”

ဘာကိုတွေ့မိသည် မသိ။ စုစုမာက မျက်နှာရဲပြီး အော်တော့သည်။
တောကီးကုန်းက စပ်ပြီးပြီးနှင့် ...

“မဟုတ်ရပါဘူးဟာ၊ ညတစ်ရော့နီးတော့ လူပျိုကြီးက အပေါ့အပါး
သွားချင်လာတယ်၊ ပြီး ... ပိုဆိုးတာက ဆေးလိပ်သောက်ချင်လာတာပဲ၊
ထပြီး မိနစ်စမ်းကြည့်လိုက်တော့လည်း ဘယ်မှာ ကျကျနဲ့ခွဲမှန်း မသိဘူး။
ဆက်ပြီးပေါ့၊ ဆေးလိပ်မသောက်ရရင်တောင် အမှောင်ထဲမှာ မီးခြစ်မပါဘဲ
သွားခဲ့ဘူး၊ ဆီးကလည်း သွားချင်နေပြီလေ”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ ...

“ဒါနဲ့ပဲ အပျိုကြီးဆီမှာ မီးခြစ်တော့ ပါလောက်ပါရဲ့ဆိုပြီး အသံပြု
ကြည့်တယ်၊ ဟိုကလည်း တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး၊ သွားယူရအောင်လည်း
အပျိုကြီးက ချောင်းကလေးခြားထားတယ်လို့ သဘောထားပါဆိုတော့ သွားရ
မှာ မရဲဘူး၊ အားနာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မခံနိုင်တဲ့အဆုံးမှာတော့”

“ထွက်ကျရောလား”

“ဘယ်ကလာ ... အပျိုကြီးဆီ ရောက်သွားတော့တာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဟိုက ဘာမှမပြောဘူးလား”

“ပြောရုံ ဘယ်ကမလဲ၊ ပထမ သူ့ကို မဟားတရား ကြံမယ်ထင်ပြီး
လန့်သွားသေးတာ၊ ချောင်းခြားထားတယ်နော်လို့လည်း အလန့်တကြား
အော်ပြောလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီတော့မှ လူပျိုကြီးကလည်း တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့
... ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တလွဲမထင်ပါနဲ့၊ မီးခြစ်ကလေး ပါရင်တော့ ငှားပါ၊
ကျွန်တော်လေ လှေကလေးနဲ့လာတာပါလို့ ဖြေရှင်းယူလိုက်ရတယ်လေ”

“ခစ် ... ခစ် ... ဟုတ်လည်းဟုတ်တဲ့ လူတွေပဲ ... ဟင်”

အရယ်ရပ်ကာ စုစုမာ ဆတ်ခနဲကြည့်ရင်း ...

“ဟဲ့ လှပျိုမြင့် ... ခု နင်နဲ့ငါ့ကြားမှာလည်း ချောင်းခြားထား
သေ ... ကြားလား”

“ရပါတယ်၊ ခုနကတောင် နင့်ကိုပြောရင်းနဲ့ ငါ လှေလုပ်ဖို့ စဉ်းစား
မိသေးတယ်”

“မသား ... ကဲဟယ် ... ကဲဟယ်”

စပ်ပြီးပြီးအပြောကြောင့် စုစုမာက တောကီးကုန်းကို ကျောကုန်း
ထွန်းထုတော့သည်။ တောကီးကုန်းကလည်း ဇာတ်နာအောင် လေးငါးချက်
အထုခံပြီးမှ စုစုမာ၏လက်ကလေးကို ဖမ်းရင်း (ပိုင်နိုင်စွာ) ...

“တော်ပါတော့ စုမာရယ် ... နင့်ကို ငါ နင့်နေအောင်ချစ်ပေမယ့်
ဒီလိုအခွင့်အရေး ယူမယ့်စိတ်မျိုး ဘယ်တုန်းကမှ မမွေးခဲ့ပါဘူးဟာ၊ နင်က
သာ ငါ့အချစ်တွေကို အချိန်တွေအကြာကြီး မျက်ကွယ်ပြုခဲ့တာပါ”

ဆိုနဲ့နီဝေစွာပြောရင်း စုစုမာလက်ကလေးကို ဆက်ကိုင်ထားလိုက်
သည်။ စုစုမာလည်း ရှက်သွေးတွေဖြန်းပြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင်
အာစေးမိနေတော့၏။

ကယောင်ကတမ်းနှင့် ငုံ့ထားသော အရှက်မျက်နှာကို မော့ကာ ...

“ငါ ... ငါလေ ... နင့်ကို မုန်းလို့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ငါ ... ငါ
... ငါလေ ... နင့်ကို ချစ် ... ချစ် ...”

ထိုစဉ် ...

ဝုန်း!

ပိတ်နေသောတံခါးကြီး ပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အလန်တကြားနှင့် အခန်းဝဆီ လှမ်းကြည့်မိ၏။ ပေါ်လာသည့် မျက်နှာတွေကား သဲမာစိမ်း အငါးအဝင် ကျားသစ်တို့အဖွဲ့နှင့် အခြားသော သူငယ်ချင်းများအားလုံး ဖြစ်လေတော့သည်။

အားလုံးက သံပြိုင်ဖြင့် ...

“ဟင် ... နင်တို့ ... နင်တို့နှစ်ယောက်က ... ဒီ ... ဒီမှာ”

ထိုအခါမှ စုစုမာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိရမိတော့၏။ တံခါး ဝှန်ခနဲ ပွင့်သွား၍ လန်ဖျပ်သွားချိန်မှာ သူ့ကိုယ်လုံးလေးက ကြောက်လန့်ပြီး တောကုန်းကန်းရင်ခွင်ထဲမှာ ရောက်နေခဲ့ပြီ။

မည်သို့မည်ပုံ ဖြေရှင်းရတော့မည်နည်း။

အရှက်သည်းစွာဖြင့် စုစုမာ ပြန်၍ ခေါင်းငုံ့ချလိုက်ချိန်တွင် တောကုန်း ကန်းက မှီရသောမျက်နှာနှင့် စုစုမာကိုတိုးဖက်ကာ မချိုမချည် ပြန်ပြော လိုက်လေသည်။

နှစ်ယောက်သား ခိုးထုပ်ခိုးထည်မိသော ပုံစံတွေနှင့် ...

“အဟဲ ... သဲမာစိမ်းခိုင်းလို့ ဖန်ခွက်တွေ ယူနေတုန်း အပြင်က တံခါးဘယ်သူပိတ်သွားလဲ မသိဘူးဟ”

ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းများက တောကုန်းကန်းနှင့် စုစုမာကို ဝိုင်းဝန်း နေကြသည်။ စုစုမာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အဖြေပေးလိုက်ပြီးမှ လူမိသွားခြင်း အတွက် မျက်နှာမဖော်ရဲသလောက် တောကုန်းကန်းမှာ တဟဲဟဲနှင့် ပျောက် အုန်းသီးရသလိုပင် ဖြစ်နေသေးတော့သည်။

ကျားသစ်က ...

“ဘယ်လိုလဲ ဘဲဥမရဲ့ ... ခုတော့ တောင့်မခံနိုင်တော့တူးမလား။ အင်းပေါ့လေ ... နှစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲကို ရောက်သွားတာကိုး။ ဪ ... ဘဲဥမ ဘဲဥမ ... နာမည်နဲ့ လိုက်ပါပေတယ်”

“ဘာ ... ဘာပြောတယ် ကျားသစ်”

စုစုမာ ဒေါသအမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားရသည်။ သတိ

ဆတ်ထိမခံပုံစံဖြင့် ...

“အေး ... ငါ့ဟာငါ ပြန်ကြိုက်တာ ဘာဖြစ်လဲ၊ နင်သာ ဒီည နှင်းဆီချိုရဲ့အချစ်ကို ရအောင်ကြိုးစားမယ်ဆို၊ ခု ဘာများထူးသေးလို့လဲ”

“ထူးတာပေါ့ဟဲ့၊ နင်သာ တောကျီးကန်းနဲ့ အခန်းထဲရောက်နေလို့ သိတာ”

“နင် ... ဒါတွေချည်း ထပ်မပြောနဲ့တော့နော်”

“အဟဲ့ ... စ,တာပါ ဘဲဥမရယ်”

စုစုမာ ဒေါသကို ပြန်ပြီးမောင်းတင်ချိန်မရလိုက်။ ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထဲမှ ဂိမ်းကစားရန်အစီအစဉ် ကြေညာနေသည့်အသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခွင့်အရေးရသည်နှင့် ကျားသစ် လစ်ထွက်လာခဲ့၏။ ဂိမ်းကစားသည့်နေရာမှာ နှင်းဆီချိုကို အနီးကပ်တွေ့နိုင်သည်ပဲ။ ရောက်သွားတော့ လူတွေပင် ရုန်းစုရုန်းစု ဖြစ်နေကြပြီ။

ထိုစဉ် အခွလေးနှင့်တာတီးတို့က ကော့တေးခွက် ကိုယ်စီကိုင်ကာ အနားရောက်လာပြီး ...

“ကျားသစ် ... နှင်းဆီချိုတို့က ဟိုဘက်မှာကွ၊ တွေ့လား”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီချိုတို့ကို လွတ်လပ်ပျော်ရွှင်နေဟန်ဖြင့် တွေ့ရပါသည်။

ဂိမ်းကစားနေသည့်နေရာက အလယ်တွင် ကွက်လပ်ထားပြီး လူများ ဝိုင်းကာ မတ်တတ်ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ မွေးနေ့ရှင် သဲမာစိမ်းက မဲလိပ်ထည့်ထားသော ခွက်နှစ်ခွက်ထဲမှ တစ်ခုစီ နှိုက်မည်။ တစ်ခွက်ထဲမှာ

သောကျားလေးနာမည်များဖြစ်ပြီး ကျွန်တစ်ခွက်မှတော့ မိန်းကလေးနာမည်များ ဖြစ်သည်။ မဲနှိုက်၍ ပေါက်သော စုံတွဲက တတိယခွက်ထဲမှ မဲအစ်လိပ် ထပ်နှိုက်ပြီး မဲပေါက်သောအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ပထမဆုံး သဲမာစိမ်းက မိန်းကလေးခွက်ထဲ နှိုက်လိုက်သည်။ နှိုက်ကြည့်တော့ မဲပေါက်သူက စုစုမာ (ခေါ်) ဘဲဥမ။ တောကျီးကန်းမျက်နှာမည်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ယောက်ျားလေးခွက်ထဲနှိုက်လျှင် သူ့နာမည် မဲကျမှာမှ မသေချာသည်ကိုး။

ထင်သည့်အတိုင်း မဲပေါက်သွားသူက တောကျီးကန်းမဟုတ်သော ထုတင် (အဂါဂျီဟ်) ဖြစ်နေလေသည်။ တတိယခွက်ထဲနှိုက်ပြီး လုပ်ပြရမည့် အစီအစဉ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတို့က ခြေထောက်တစ်ချောင်းစီမှာ ကြိုးနှင့်ပူးချည်ရင်း အတွဲလိုက်ကြီး အိုးလေး ထုပ်ပါဟေ့သီချင်းဖြင့် ကပြရမည်တဲ့လေ။

တစ်ဆွေ နှစ်ဆွေဟုပင် မတိုင်ဘဲ တောကျီးကန်း ဆွေဆွေခုန်ရတော့သည်။ သို့သော်လည်း သူများမွေးနေ့၏ ပျော်ရွှင်စရာအစီအစဉ်မှာ အဲဒါ ငါ့ကောင်မလေးကွ၊ ဘာဖစ်တယ်၊ ညာဖစ်တယ်ဟု သွားလုပ်လို့မရပါ။ ကြည့်ရင်း ကြက်ကြီးလည်လိမ်သလို နေဖို့သာ ရှိတော့၏။ အဂါဂျီဟ်ကတော့ ပြီးပြီးပြီးနှင့်။

ထိုသို့ဖြင့် ...

စုံတွဲများသည် ကောင်မလေးက သီချင်းဆိုပြီး ကောင်လေးက မျောက်က,ကပြရခြင်း၊ မျက်လုံးကို အဝတ်စည်းပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်က လိုက်ရှာခြင်း၊ နှစ်ယောက်စလုံးကို အစားပြိုင်ခိုင်းခြင်း၊ တယူ

www.burmeseclassic.com

တယ မုန့်ခွံကျွေးစေခိုင်းခြင်း စသည်ဖြင့် စုံနေတော့၏။ စုံတွဲများအဖြစ် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရသော နိုင်ဝင်း၊ ဇော်မင်းအောင်၊ ညွန့်လှိုင်၊ အုန်းခိုင် အောင်သန်းဦး (ဆီဗူး) တို့ကတော့ ပျော်တပြုံးပြီး၊ စပ်ဖြူတွေနှင့်။

ကြည့်ရသည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းလှသည်။

စုံတွဲတစ်တွဲပြီးတော့ သဲမာစိမ်းက မဲထပ်နှိုက်ပြန်၏။ ဒီတစ်ခါ မဲပေါက်သူကို ကျားသစ်ဟု အော်ပြောလိုက်သည်။

ကျားသစ်ပင် ကြောင်သွားရ၏။ သူက ဘယ်သူနှင့် ဘာလုပ်ရမည်လဲ။

ထိုစဉ် သဲမာစိမ်းက မဲလိပ်ထပ်နှိုက်ပြီး ဖွင့်ဖတ်ကာ ပရိသတ်ကြီး မျှော်လင့်ထားကြသည့်အတိုင်း...

“နှင်းဆီချို ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ကြေညာလိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်”

ကျားသစ်ရင်ထဲ လှိုက်ခုန်မောသွားရ၏။ သူနှင့်ကျမှ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပါတကား။ ပြီးမှ သတိရပြီး သဲမာစိမ်းကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ထင်သည့်တိုင်း သဲမာစိမ်းက မသိမသာ မျက်စိတစ်ဖက်မှိတ်ပြတ်။

ဒါ... ဂုဏ်မာ ဖွထား၍ သဲမာစိမ်းက ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒင်းကို ကျေးဇူးတင်ရပေမည်။ မန္တလေးပြန်ရောက်မှ ထိုးမုန့် အချိန်တစ်ဆယ်လောက် လက်ဆောင်ပို့ပေးလိုက်မည်ဟု တွေးထားလိုက်၏။

နှင်းဆီချိုဘက်ကတော့ မသိချေ။ ကျားသစ်မှာတော့ လုပ်ပြရမည် အစီအစဉ်အား မဲနှိုက်နေတုန်းမှာပင် ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်း ခုန်နေတော့သည်။

သဲမာစိမ်းက မဲလိပ်ကိုဖွင့်ပြီး...

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ရှိမုန့်(စ်) ဖြစ်ပါတယ်။ မဲပေါက်တဲ့ကောင်... ကောင်မလေးကို ရည်းစားစကားပြောရပါမယ်။ ပြီး... ကောင်မလေးဘက်က ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းအမှုအရာနဲ့ သရုပ်ဆောင်ပြရမှာပါ။ ဗီယိုရိုက်သလို သဘောထားပေါ့။ ကဲ... ကံထူးရှင်နှစ်ဦး ရွှေထွက်ကြပါ”

နိပ်ဟ...။ သဲမာစိမ်းရေ ထိုးမုန့်အပြင် အရိုးတောင်းလက်ဖက် အထုပ်သုံးဆယ်ဟ။

ကျားသစ်က အဒူးလေးကို တီးတီးမှာပြီး လှုပ်အလယ်သို့ တိုးထွက်လိုက်ပါသည်။ ခဏနေတော့ နှင်းဆီချိုကလည်း ရွှေထွက်လာပြီး ခပ်ရိုရို ခပ်နေ၏။

ဘာမှမသိသူများကတော့ ထုံးစံအတိုင်း လက်ခုပ်တွေ တီးကြလေသည်။

တီးလုံးအသံလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြီ။ သူတို့ သရုပ်ဆောင်ကွက်တို့ ရှုစားနေသူများလည်း ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ကျားသစ်က အသက်ဝဝရှူကာ နှင်းဆီချိုရှေ့မှာ ရပ်လိုက်၏။ ခင်ထဲမှာလည်း နတ်ပူးသလို ဖြစ်နေပြီ။

ပြီးမှ ခေါင်းလေးငုံထားသော နှင်းဆီချိုအား တိုးဖွစွာ...

“နှင်းဆီချို”

ယောင်ပြီး နှင်းဆီချို ခေါင်းမောကြည့်မိသည်။ ကျားသစ်မျက်စိနှစ်တွဲက ကြင်နာရိပ်တွေ အထင်းသား။ သူမ အံ့ဩနေမိစဉ်မှာပဲ...

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်တော် နှင်းဆီချိုကို ချစ်တယ်။ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး... ဟိုး အရင်တည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ။ နှင်းဆီချိုမသိခဲ့တာ ကျွန်တော့်အားနည်းချက် ဝါဒ အရမ်းချစ်တယ် နှင်းဆီချို။ ဒီစကားဟာ ပထမဦးဆုံးနဲ့ နောက်ဆုံး စကားပါ”

နှင်းဆီချိုစိတ်ထဲမှာ ‘အို’ ဟု ရေရွတ်ပြီး ခေါင်းငုံ့ချလိုက်သည်။ လူသူတွေရှေ့မှာ ဒီလိုကြီး အပြောခံလိုက်ရ၍ ရှက်သွေးမွန်သွားရ၏။ လက်ခုပ် သံတွေထွက်လာမှ အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရသွားပြီး လူကြားထဲ ပြန်တိုးဝင်လိုက်တော့၏။ သူ့ကို တစ်ယောက်ယောက်က ပန်းပုဝတ်လိုက်သည် ကိုပင် လှည့်မကြည့်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်မည်။ အပြင် ဘက်ရောက်သည်နှင့် စုမွန်က အနားကပ်ပြီး ...

“နင်တို့အတွဲကလည်း ပီပြင်လိုက်တာဟယ်”

“ဘာ ... ငါတို့အတွဲလဲ၊ ဒီမှာ ရှက်လွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ ငါ့ ကျမှ ဒီမဲပေါက်ရတယ်လို့”

နှင်းဆီချိုက အရှက်မပြေသေးဘဲ စုပူစုပူ လုပ်နေသည်။

ယုယုက ...

“ဂိမ်းဆော့တာပဲဟယ် ... တကယ်မှ မဟုတ်တာ”

“ဘာဖြစ်ဖြစ်ဟာ ... လူတွေကြားထဲမှာ ဒီလိုကြီးဆိုတော့”

“ဘာလဲ ... ရင်ခုန်သွားလို့လား၊ ချောတော့ အချောသားဟဲ့”

“နင်တို့နော် ... ငါ ဒီလောက်ဖြစ်နေတဲ့ဟာကို၊ ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းဘူး”

ဒေါသထွက်ပြီး နှင်းဆီချို အော်မိတော့သည်။ စုမွန်က လေသံတွေ

လိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဟာ ... နင်ရှက်နေတာကို ငါတို့အပြင်က မြင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့နော် ... အဲဒီတစ်ယောက် နင့်ကိုကြည့်တဲ့အကြည့်နဲ့ ပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက အသက်ဝင်လွန်းလို့ပါ။ တကယ်လား ထင်ရတယ်”

ဒီတစ်ခါတော့ စုမွန်စကားကို နှင်းဆီချို မတုံ့ပြန်ဖြစ်ချေ။ သူမကိုယ် တိုင်ပင် ထိုတစ်ယောက်၏အကြည့်တွေနှင့် စကားတွေကို ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ပဲ။

သို့သော်လည်း စကားကို လျော့ချသလိုနှင့် ...

“ဟာ ... အဲဒီလူက ဗီဒီယိုမင်းသားရူး၊ ရူးနေလားမှ မသိတာ၊ အခွင့်အရေးရတုန်း သရုပ်ဆောင်ကြည့်တာ နေမှာပေါ့”

“ထားပါတော့ ထားပါတော့ ... အချို့ရည်ယူပြီး ငါတို့စားခွဲတို့ ပြန်သွားရအောင်”

ယုယုစကားကြောင့် နှင်းဆီချိုက အရင်လှည့်ထွက်လိုက်၏။ ထို အချိန်မှာပဲ သူ့နောက်မှာ ကျန်ခဲ့သော စုမွန်က အလန့်တကြား ...

“ဟဲ့ ဟဲ့ မိနင်း ... နင့် ... နင့်အင်္ကျီနောက်ဘက်မှာ”

“ဟင် ... ဘာတုန်းဟ”

“စာ ... စာ ... စာတစ်စောင် တိတ်နဲ့ကပ်ထားတယ်”

ကပျာကယာ စမ်းကြည့်တော့ ဟုတ်ပါသည်။

ဒါ ဘယ်သူကပ်သွားတာလဲ။

ဂိမ်းကစားအပြီး ရှက်ရှက်နှင့် ပြေးထွက်ခဲ့စဉ်က ပန်းလှမ်းပွတ်သည် ကို အမှတ်တမဲ့ ခံစားခဲ့ရသည်။ ဒါဆို ဒီကိစ္စဟာ ဒင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်ရသည်။

တော်တော်လျင်ကြသည်။ ခုစာနှင့်ဆိုလျှင် ဒီညမှာ သူမ၊ စာရတာ သုံးစောင်
မို့ ဘယ်သူတွေမှန်းလည်း မသိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရောက်အောင်ပို့လိုက်မှတော့ ဖွင့်ဖတ်ရပေလိမ့်
မည်။ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ပထမနှင့် ဒုတိယစာထဲက လက်ရေးလက်သား
ငါး

နှင်းဆီချို

ဒီစာကိုပတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ မကျေမနပ်ပေ။
ခိတ်မခိုဖို့ အကုန်အစားပန်ပါရအေး။ ဂျွန်ဝေါ့က ဘာဖြစ်လို့
ဒီအတွေ့ ပြန်လဲဆိုတာ နှင်းဆီချိုပဲလို့မသိရဘူး။ အကြောင်း
ရှိလို့ပေါ့။ နှင်းဆီချိုကလေး။ ချစ်တယ်လို့ပြောခဲ့တဲ့အခါက
လူတစ်ယောက်က နောက်ဆုံးကြိုးစားဖူးတယ်။

ဒါနဲ့ ပြောနေကျ ဟိုကိစ္စကို ဆက်ပြောရဦးမယ်။
နှင်းဆီချို CD လေးနှစ်ချပ် ရအပြီးမှာ ပေးပြန်တဲ့သူကို
ခေါ်မိမ့်မို့ ကြိုးစားခဲ့ဖူးတယ်လို့။ အဲဒီနေ့က ခုံပေါ်မှာ
နှင်းဆီချိုနဲ့ပတ်လေး တင်ထားပြီး နှင်းဆီချိုကလေးချင်း
တွေ ခေါ်ကြည့်နေခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း ကံတကားက
အဲဒီလူကို မျက်နှာသာပေးခဲ့လို့လား မသိဘူး... တစ်ဝါယ
CD ချပ်ကလေးကို နှင်းဆီချိုဆီ ရောက်အောင်ပို့ခဲ့တယ်။

နှင်းဆီချို မှတ်မိနေပါ။ ခု ဒီအလေးနဲ့တော့
မဖြစ်နိုင်ဘဲ ချပ်ပေါ်ဒီလို ခေါ်ကြတဲ့ မှန်ကန်သောနှင်းဆီချိုလေး

လေးကို ခိတ်ကူးနဲ့ ထပ်ပို့ပို့ပါရအေး။ သူ့အိပ်မက်ကတော့
သိပ်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ နှင်းဆီချို။

ဒီည သံသယကင်းကင်းနဲ့ ပျော်နိုင်ပါစေ။

ဂျွန်ဝေါ့က မကြာခင် လာတွေ့ဖူးပါ။

PS. . . နှင်းဆီချိုကို တစ်ခါပြောဖူးတဲ့ နှစ်သန်းပေါင်း
၇၀ ကျော်လောက်က နှင်းဆီချိုကလေးကို ကျောက်မြစ်ရပ်
ကြွင်း ဓာတ်ပုံမိတ္တူလေးနဲ့ အတူပေါ့။

ဂျွန်ဝေါ့က

ဒီတစ်ခါ စာဖတ်အပြီးမှာတော့ နှင်းဆီချို မျက်မှောက်ကို အကြာကြီး
ကြုတ်နေမိသည်။ ယခုနှင့်စတင်ကာ လမ်းကြည့်သည်။ ဘာမှမပြောသေးဘဲ
တုံ့ဆိုတာဝေလုပ်နေသော နှင်းဆီချိုကို ...

“ဟဲ့ မိနင်း ... ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တွေးနေတာလဲ”

ထိုအခါမှ နှင်းဆီချိုက လက်ကာပြရင်း ...

“ခဏလေး ... ခဏလေး ... ခုနက ငါ ဘာကြောင့် ခင်မောင်
ဇော်ကို သံသယဝင်မိလဲဆိုတာ တွေးနေတာ။ ဒီစာကို နှင်းဆီချို ဖတ်ပြီးပြီနော်”

“အေးလေ ... အတူတူ ဖတ်တာပဲလေ”

“ဒီလက်ရေးကို ကြည့်စမ်း ... ကျောင်းမှာတုန်းက ငါ့ဆီကို CD
ပို့ပြီးတိုင်း ရရဲ့လားလို့ ထပ်ပို့တဲ့စာတွေရဲ့ လက်ရေးနဲ့ မတူဘူးလား”

စုမ္မန်က စာကို ဖိဖိဆတ်ဆတ် ဆွဲယူကြည့်ကာ ...

“ဟယ် ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒါဆို ...”

“နောက်ပြီး... ဒီည ငါရတဲ့ စာတွေရော၊ အဲဒီတုန်းက CD ထဲမှာရော၊ ပြီးသွားတိုင်း... ကျွန်တော်လို့ပဲ နာမ်စားသုံးတာတွေပါ တူနေတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ငါ သတိမထားမိခဲ့တာ”

“ဘုရား ဘုရား... ဒါဆိုရင် တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ”

စုမွန်နှင့် ယုယုတို့ ရင်ဘတ်ကိုယ်စီ ဖိမိကြတော့၏။ ခေတ္တနှင်းဆီချို ဝိုင်တွေနေပြီး သွေးအေးစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်နေရာမှာ မှားတယ်ဆိုတာကတော့ အတိတ်ကို ပြန်စဉ်းစားရမှာပဲ”

(၁၂-၁)

တကယ်တမ်းတွင်လည်း ထိုနေ့က နှင်းဆီချိုတို့သုံးယောက် CD ကို ဘယ်လိုပို့မလဲ၊ ပို့လာမည်သူကို စောင့်ဖမ်းခဲ့ကြသည်။ နှင်းဆီချိုကိုယ်တိုင် ဖင်လျှင် သူမအား စိတ်ဝင်စားမှုတွေ ပေးနိုင်သောလူကို တွေ့ချင်သိချင်လှပြီး အရိုးခံသိချင်ရုံသက်သက်သာာ ဖြစ်၏။ ဘာစိတ်မှ ရှိသေးလို့ မဟုတ်ရပါ။

ထိုနေ့က ကင်တင်းမှအထွင် နှင်းဆီပန်းကို ခုံပေါ်အသာတင်ထားခဲ့ပြီး နှင်းဆီချိုက ပြောလာသည်။

“ကဲ... ငါနဲ့စုမွန်က ကင်တင်းထဲက နှင်းဆီပန်းကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ ဒီအပင်အကွယ်ကနေ ကြည့်နေမယ်၊ ယုယုက ငါ့ကားနားမှာ သွားစောင့်ကြည့်၊ CD ကို ဘယ်လိုပို့မလဲ၊ အဲဒီပန်းကို ဘယ်သူယူမလဲဆိုတာ ကြည့်တာပေါ့”

ထိုသို့တိုင်ပင်ပြီး စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။ မိနစ်နှစ်ဆယ်လောက် အထိ ဘာမှမထူးခြားသေး။ သို့သော် နောက်ထပ် ငါးမိနစ်လောက်မှာတော့

...

“ဟာ မိနင်း... ပန်းကို ဘဲတစ်ပွေယူသွားပြီ”

အသေအချာ တွေ့ပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ထိုလူက ခုံပေါ်မှနှင်းဆီ ပန်းကိုယူကာ ခုံအောက်မှအမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီး... နှုတ်ခမ်းမွေးစေနှင့်လည်း မဟုတ်။ အသားမည်း ထိပ်ပြောင် ကိုမြဖေကြီး။ သွားဦး... သူ့ဘာသာသူ အမှိုက်ဟု သဘောထားသွားခြင်း ဖြစ်မည်။

စိတ်ဓာတ်အခဲလိုက်ကျနေစဉ်မှာပဲ ယုယုက ပြန်ရောက်ပြီး စိတ်ညစ် တန်ပြင့်...

“ဘယ်သကောင့်သားမှ မလာပါဘူးဟာ၊ ငါ့မှာ စောင့်ရတာ ကြောင်စိစိနဲ့”

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြပြီး အတန်းထဲ ပြန်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုင် နေကျစားပွဲမှာ လွယ်အိတ်ထိုးထည့်လိုက်စဉ်မှာတော့...

“ဟင်”

CD တစ်ချပ်၊ စာတစ်စောင်နှင့် နှင်းဆီပန်းသေးသေးလေးနှစ်ပွင့် ကို အံ့သြတကြီး တွေ့လိုက်ရတော့သည်။

နှင်းဆီချိုက ပျော်သလိုလို၊ စိတ်ပျက်သလိုလို အမူအရာနှင့်...

“ဟွန်း... ငါတို့မှာတော့ ပင်ပန်းလိုက်တာ၊ ဒင်းက ဒီမှာ လွယ် လွယ်ကလေး ထားသွားတာကိုး”

“ဟုတ်ပါ... ငါတို့မှာပါ အပိုပင်ပန်းတယ်”

တကယ်လည်း စိတ်တိုဖို့ ကောင်းလှသည်။ စာကို ဖွင့်ဖတ်လိုက် ဆော့...

နှင်းဆီချို

ဒီဇာကို ဖတ်နေရတဲ့အချိန်မှာ CD ကျေ၊ နှင်း ဆီလေး နှစ်ပွင့်ပါ ဂျဗိုးပြီလို့ ထင်ပါတယ်။ နှင်းဆီချို မှတ်နိုးတဲ့ နှင်းဆီပန်းကလေး အမြိုက်ခွင်းထဲ ရောက်သွားတာ ကိုတော့ ဂျွန်ကော်ကိတ်မကောင်းပါဘူး။ ဒါကြောင့် အဲဒီ တစ်ပွင့်အစား နှစ်ပွင့် ပြန်ထားပေးခဲ့တယ်နော်။ အဲဒီလို နှင်းဆီနှစ်ပွင့်ကရောအတွက်ကလည်း အမြိုက်မရှိတယ်။ နှင်းဆီ နှစ်ပွင့်ဆိုရင် ကိုယ့်နှင်း အပြန်အလှန် မှီတယ်နေတယ်လို့ ဆိုရပါတယ်။

ကဲ နှင်းဆီချို...

အပြန်ရောက်ရင် CD လေး ပွင့်ကြည့်ရက်ပါဦး။

ဂျွန်ကော်

အိမ်ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း အဝတ်အစားပင် မလဲနိုင်ဘဲ ကွန်ပျူတာ ရှေ့သို့ တန်းရောက်သွားသည်။ ဟိုဟာမနှစ်ယောက်ကလည်း အဝတ်အစား အဟောင်းတွေနဲ့ပဲ လိုက်ပါလာသည်။

CD ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့...

ឯកលាហ ឆ្លុះចិនឡា . . .

ဒီတစ်ခါတော့ နှင်းဆီ ကသီး၊ အပွင့်တွေဟာ
 နောက်တော်ကုသေးကုသေးက သုံးဝင်တဲ့ပစ္စည်း ပေးပို့ချင်
 ပါတယ်။ ကျွန်တော် လေ့လာမိသလောက်ပေါ့။ AD 1
 ကုသုလောကိက CDioseorides ဆိုတဲ့ ပညာကျဉ်းက သူ့
 Herbal ဆိုတဲ့စာအုပ်ထဲမှာ နှင်းဆီရိုင်းသီးကို ဆေးဝါးမှာ
 အသုံးပြုကြောင်း ဖော်ပြခဲ့တယ်။ နှင်းဆီရိုင်းသီးမှာ Vi-
 tamin-C ဓာတ်တွေ အများပြားပါဝင်လို့ပါတဲ့လေ။ အလေးချိန်
 ခုန့်တူကျင်တောင် လိမ္မော်သီးမှာပါဝင်တဲ့ Vitamin-C ဓာတ်
 ထက် နှင်းဆီသီးမှာပါတဲ့ဓာတ်က အဆူနှစ်ဆယ် ပိုများ
 တယ်လို့ ဆိုတယ်။

ပြီးတော့ BC 5000 ဓာတ်ကုန်ကလေး နှင်းဆီပန်းကုန်
ဆေးဝါးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အသုံးပြုခဲ့ကြတယ် နှင်းဆီချိုကို။
နှင်းဆီပန်းဖျာပါတဲ့ Vitamin-C နဲ့ Phenilie ဖြစ်ပေါင်း
တွေဟာ အသားအရေကို ခိုပျက်စေတယ်လေ။ နှင်းဆီချိုက
နှင်းဆီပန်းကြိုက်သူဆိုတော့ နှင်းဆီချိုနဲ့ပါ အကုန်အစင်
သုံးစွဲဖူးပါ။

နှင်းဆီဦးချပ်တွေနဲ့လည်း Rose PUNCH လုပ်ဖို့
 ဂရုတစိုက်။ PUNCH ဆိုတာ Wine တို့၊ Champagne တို့နဲ့
 ကျောစပ်ထားတဲ့ ဖျော်ရည်တစ်မျိုးပေါ့။ နှင်းဆီဦးချပ်ကို
 စာရောင်ခံပြီး လက်ဖက်ရည်တောင် လုပ်သောက်ဖို့ ဂရုသေး

တယ်။ သူ့အထဲမှာပါဝင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ နံလုံးငြိမ်နေပြီး
အသံနဲ့ သည်းခြေစိတ်တွေကိုပါ သန့်စွမ်းနေတယ်လို့
ဆိုတယ်။

နှင်းဆီပန်းကုန်နဲ့ အဆီကို ဆေးဝါး၊ ဆပ်ပြာ၊
ရေချိုးဆိုးပျံ၊ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပြုလုပ်ကုန်ပါ သုံးကျိပ်တယ်။
နှင်းဆီအဆီတစ်ခက်ကျိုး နှင်းဆီပန်း အပွင့်သုံးဆယ်လောက်
ခစေးစုတယ်ဆိုရင် နှင်းဆီချို ခံပြနေမလား မသိဘူးနော်။
ဆိုရုံချွတ်တာကတော့ နှင်းဆီချိုချွတ်တဲ့ နှင်းဆီပန်းတွေဟာ
အလှသက်သက်မဟုတ်ဘဲ နေရာတော်တော်မျှားမျှာမျှာ အသုံး
ဝင်နေတာပဲ။

ဒါတွေကို နှင်းဆီချို ဘီဇေဆွင်ဂျီ (နှင်းဆီချို
လည်း ဘီဆွင်နုမယ်ထင်ဂျီ) ဖြန့်ဝေရန် ဂျာနယ်လေးများ
တပါး။ ဒီလောက်ဆိုရင် နှင်းဆီချိုကို ဖြန့်ဝေရန် ဘယ်
လောက်တော့ပိုမိုထားတယ်ဆိုတာ နှင်းဆီချို နားလည်တပါး။

ឱពាង្គិលទៅ ក្បែរទៅក្នុងក្រុះន្តែ ដងខ្នងរោង
និងដងប្លង់សេះចេញពី ភាគនេះរោង ប៉ះបង្កប់ស្រាប់ពី ធ្វើ
ឱរោងបង្កើតសេះន្តែ ឡះច្រើន លក់ដោយសេះប្រើប្រាស់
បាន។ ឧទាហរណ៍ ភាគនេះរោងនេះដង ដងបង្កប់បង្កើត

ကျွန်တော်တို့တွေ့ရှိ သိပ်မပိုတော့ပါဘူး နင်းခီခီ။
အပင်ပန်းခဲပြီး လျက်ဖမ်းမနေပါနဲ့နော်။

ကျွန်တော်

“ကဲ မိနင်း... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဒီနေ့ ငါတို့ စောင့်မိန်းတာဆိုလည်း ဒင်းက သိနေတာပဲ”

နှင်းဆီချိုက ခါးမတ်ရင်း အကြောဆန့်လိုက်သေးသည်။

ပြီးမှ ...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ ရှေ့ထွက်လာမယ်လို့ ပြောထားတာပဲ... စောင့်ရုံပေါ့”

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးပြူးသွားကြရင်း စုမ္မန်က ...

“ဒါဆို နင်က လက်ခံပြီး တွေ့မှာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ဟ ... ငါ သူနဲ့ တွေ့ချင်နေတယ်”

ယုယုက မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“ဪ... ဒါဆို အဲဒီလူက လူချင်းတွေပြီးမှ ပရိုပို(စ်) လုပ်လာနေရော”

“အဖြေပေးလိုက်မှာပေါ့ဟ ... မိ”

“မိနင်းရယ် ... နင် အရင်နှင်းဆီချိုမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ထိုစကားကြောင့် နှင်းဆီချိုက မျက်ခုံးကလေး ပင့်ကာ၊ ပင့်ကာနှင့်

“ဟုတ်တယ် ... ငါ အခု နည်းနည်း နန့်နေတယ်၊ ဘာဖြစ်လဲ”

(၁၃)

“မိနင်း ... နင် စဉ်းစားနေတာ တော်တော်ကြာပြီ၊ တစ်ခုခု ထပ်သိလိုက်ရလို့လား”

အတိတ်သို့ရောက်နေသော စိတ်က ပြန်လည်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် နှင်းဆီချိုက နာနာကျင်ကျင် ပြုံးလိုက်ရင်း ...

“ငါ ... ငါ လိမ်ညာခံခဲ့ရတယ်လို့ ထင်လာတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ကံတရားက ငါ့ကို ခုလိုဖြစ်စေခဲ့တာလဲ မသိဘူးဟာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ခင်မောင်ဇော်က နင့်ကို CD ပေးခဲ့တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ငါ အဲဒီလိုထင်မိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ .. တကယ်ပေးခဲ့တဲ့တစ်ယောက်က ကော ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို မဆက်သွယ်ခဲ့တာလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး စဉ်းစားမရ ဖြစ်သွားကြ၏။ ခဏနေတော့မှ
ယုယုက ...

“ဟိုလေ ... သူက ခင်မောင်ဇော်အတွက် ကူညီပေးခဲ့တာမျိုးရော
မပြန်သေးလား”

“ဟဲ့ ... ဒါဆိုရင် ခုည ဘာဖြစ်လို့ စာတွေပို့နေရတာလဲ၊ ပြီးတော့
ကြောခင် လာတွေ့မယ်တဲ့”

“အဲဒါက မိန်းမနဲ့ ခင်မောင်ဇော်ကို ပြန်ဆက်အောင် ထပ်ကူညီချင်
တာမျိုးလား”

စဉ်းစားရင်း နှစ်ယောက်သား တိုင်ပတ်နေကြသည်။

စုမှန်က အဆိုတင်သွင်းပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ .. ခု ဒီည ဒီမှာ ခင်မောင်ဇော်လည်း မနီ
ဘူး စာထဲမှာလည်း ဒီညတွေ့မယ်လို့ ရေးထားတယ်၊ အဲဒါကရော ဘယ်
သူလဲ၊ ငါ့ကို လာတွေ့မှာကရော ဘယ်သူလဲ”

ဘယ်သူမှ မဖြေနိုင်ပါ။ နှင်းဆီချိုက စဉ်းစားမိဟန်ဖြင့် ...

“နင်တို့ မှတ်မိသေးလား၊ ငါ့ဆီကို နောက်ဆုံး CD ရောက်ပြီး
နောက်နေ့တွေ့ဖို့ ချိန်းတော့လေ၊ ကင်တင်းထဲမှာ ငါတွေ့ခဲ့တာကို”

စကားအဆုံးမှာ နှစ်ယောက်သား မင်မိုပြန်ခေါ်ကြရပြန်သည်။

(၁၃-၅)

နောက်ဆုံး လေးချပ်မြောက် CD ပို့မည့်နေ့ ...။

ထိုနေ့မှာတော့ ကျားသစ် ရင်ခုန်နေမိသည်။ ဒီနေ့ CD လေးပိုဒ်
နောက်နေ့တွေ့ရန် ချိန်းဆိုထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ CD ထဲမှာလည်း
နာမ်စားသုံးနေကျ ကျွန်တော်အစား သူ့နာမည်ရင်းကို သုံးထားခဲ့သည်။

“မနက်ဖြန်တွေ့လို့ ဖြစ်ပါ့မလားကွာ ... ဟေ့ကောင်တွေ”

သူ့စကားကြောင့် အခုလေးက မဲ့ရွဲကာ ...

“မနက်ဖြန်တွေ့ဖို့ကို တွေးမနေနဲ့ဦး၊ ဒီနေ့ ဒီ CD နဲ့ စာကို
ဘယ်လိုပေးမလဲဆိုတာ အရင်စဉ်းစားဦးကွ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ဒီ CD ပေးပို့နိုင်မှ မနက်ဖြန်မှာ
တွေ့လို့ရမည်ပဲ။

စဉ်းစားပြန်သည်။ ဘေးနားမှ နှစ်ကောင်ကတော့ စဉ်းစားသလို မျက်မှောင်ကြွတ်ကာ အသီးသီးဟန်လုပ်နေကြသည်။ ပြီး... သူတို့ဆီက ဘာမှလည်း အဖြေထွက်လာမည်မဟုတ်။ အရင်အကြိမ်တွေလည်း သူ့သည့် သာ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ အင်းပေါ်လေ ...။ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ်ပဲ အကြံထုတ်ရမည်ပေါ့။

အတန်ကြာစဉ်းစားပြီးမှ ...

“လွယ်ပါတယ်ကွာ၊ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ ဈေးလိုက်ရောင်းတဲ့ ကောင်လေးဆီ သွားမယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟ”

“လာမှာသာ လာကွာ”

ကျားသစ်လောက် ဉာဏ်မကောင်းသူများပီပီ ဘာမှမမေးတော့ဘဲ လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းမှာ ကျားသစ်က တာတီးအား ခုမှ သတိရသော ပုံစံဖြင့် ...

“ဟာ ... ဟေ့ကောင် တာတီး ... မင်းဘော်ဒါ အောင်သိန်း (သူကြီး) ငှားထားတဲ့ ငါ့ရဲ့နှင်းဆီမှတ်စုကို ပြန်တောင်းပေးဦးလေ၊ ပျောက် လို့မဖြစ်ဘူးကွ”

“အေးပါကွာ၊ တစ်ပတ်လောက်လို့ ပြောထားသားပဲဟာကို၊ သူ လိုက်နေတဲ့ အီကိုကျောင်းက ကောင်မလေးကလည်း နှင်းဆီပန်းတွေ ကြိုက် တယ်ဆိုလို့ ငါက ကူညီချင်တာနဲ့ မင်းဆီက ငှားပေးတာပါ၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီအကြောင်းတွေနဲ့ မင်းက နှင်းဆီချိုကို လိုက်နေတာကို ဟိုကောင် က အရမ်းအားကျနေတာကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါကလည်း ကိုယ်ချင်းစာလို့ ပေးငှားလိုက်တာပါ၊ ပြီးတော့ ... အဲဒီမှတ်စုက နှင်းဆီချိုနဲ့ ငါ့ကြားမှာ အရေးကြီးလို့ပါ”

တာတီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုမှတ်စုလေးသည် သူ့ဘဝကို မြှင့်စဉ်တုန်ခါသွားစေမည်ဟု ကျားသစ် ယောင်လို့ပင် မတွေးမိခဲ့ချေ၊ ထိုနေ့အထိ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်လေ ...။

ထိုသို့ဖြင့် ...။

(၁၃-၈)

ကင်တင်းမှာထိုင်နေစဉ် ချီချဉ်တို့ အချဉ်ထုပ်တို့ လိုက်ရောင်းသော
ဈေးသည်ကောင်လေးတစ်ယောက် စားပွဲနား လာရပ်သဖြင့် ယုယုက ...

“ဟဲ့ ... ငါတို့ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှလည်း မဝယ်ဘူး၊ နင်ရောင်းတဲ့ အချဉ်ထုပ်တို့
တစ်ရှူးထုပ်တို့က ငါတို့ဆီမှာ ပါလာပြီးသား”

စုမွန်ကလည်း ဝင်ပြောသည်။ ကောင်လေးက မသွားသေးဘဲ
ပေကတ်ကတ်ဖြင့် ...

“ကျွန်တော် ရောင်းမယ့်ပစ္စည်းကိုတော့ အစ်မတို့ ဝယ်ချင်မှာပါ”

“အောင်မာ ... ရာရာစစ နင်ကများ၊ ဟဲ့ ... သွားလေ ဘာမှ
မဝယ်ဘူး”

ဒုနပ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ဒေါသထွက်ဟန်ဖြင့် အော်ထုတ်လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကောင်
လေးက ရယ်ကျဲကျဲလုပ်ကာ ...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အစ်မတို့ရယ်၊ ကျွန်တော် ရောင်းချင်တာ ဒီ
CD လေးပါ၊ ဟိုအစ်မကြီးကို ရောင်းမှာ”

“ဟင်”

CD ချပ်ကလေးကို ထုတ်ပြရင်း နှင်းဆီချီအား ညွှန်ပြလာသည်။
CD ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီချီဟု အမည်တပ်ကာ ရေးထားသည့်
အရင်လာနေကျ CD မျိုး။

ငြိမ်နေသော နှင်းဆီချီက ပျာယိုးပျာယာဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... အဲဒီ CD ကို ဘယ်သူရောင်းခိုင်းလိုက်တာလဲ၊ အဲဒီလူက
ဘယ်သူလဲ၊ ခု ဘယ်မှာရှိလဲ ပြောစမ်း”

လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် မေးတော့သည်။ ကောင်လေးက ဘာမှ
ဆယ်သလို ပုံစံနှင့် ...

“ဝယ်မှာလား အစ်မ၊ ငါးရာပဲ ကျတာပါ”

“ငါမေးတာသာ ဖြေစမ်းပါဟယ်၊ ပြောလေ”

“မဝယ်ရင်လည်း သွားတော့မယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဈေးရောင်းစရာ
ရှိသေးတယ်ဗျ”

ခပ်တည်တည်ပုံစံနှင့် ကောင်လေးက လှည့်ထွက်သွားဟန် ပြင်
လိုက်သည်။ နှင်းဆီချီ မနေသာတော့ချေ။ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြုံးပြလိုက်ပြီး
ခခယယ လေသံမျိုးလုပ်ကာ ...

“မောင်လေးရယ် ... ခဏနေပါဦး၊ မင်း CD ကို အဝယ်မယ့်အခါ

ဒုနပ်စဉ်ကြယ်စာပေ

မယ်၊ ဟိုလေ ... အစ်မ ခုနက မေးတာတွေကိုဖြေရင် မောင်လေးကို တစ်ထောင် အပိုပေးမယ်ကွာ၊ ဘယ်လိုလဲ ... ပြောမှာလား”

အချိုသပ်လိုက်သည်နှင့် ကောင်လေးက ...

“တစ်ထောင် ဟုတ်လား၊ အဲ ... လောလောဆယ်တော့ CD နှိုး ငါးရာ အရင်ပေးပါ”

အနေထဲ ဒင်းက တစ်မျိုး၊ စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ငါးရာ အရင်ထုတ်ပေး လိုက်သည်။ CD ကို လှမ်းယူရင်း ...

“မောင်လေး ပြောလေ ... တကယ် တစ်ထောင်ပေးမှာပါ”

မဖြေသေးချေ။ အင်တင်တင် စဉ်းစားဟန်လုပ်နေသေး၍ ...

“ကဲကွာ ... နှစ်ထောင်ပေးမယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ဈေးတိုးပေးလိုက်သည်။ ထိုအခါကျမှ ဒင်းက ...

“အစ်မတို့ပေးနိုင်တာ ဒီလောက်ပဲလား၊ ဒီလိုလုပ်ဗျာ ... ဒီကိစ္စဟာ အစ်မတို့အတွက် အရမ်းအရေးကြီးတယ်လို့ ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် နောက်ဆုံး ပေးနိုင်တဲ့ဈေးကိုသာ ပြောတော့”

ခုခေတ် ဈေးသည် ပီသလှပေသည်။ နှင်းဆီချိုလည်း အောင့်သက် သက်ဖြစ်သွားရ၏။ စိတ်ထဲမှာ ခပ်တင်းတင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... တစ်သောင်းပေးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပဲ အစ်မရေ၊ ဟိုအစ်ကိုကြီးက အဲဒီလို မေးလာရင် နောက်ဆုံးပေးနိုင်တဲ့ဈေး မေးခဲ့တဲ့ သူက အစ်မ၊ ပေးတဲ့ဈေးထက် နှစ်ဆ ပြန်ပေးမယ်ဆိုပြီး မှာလိုက်တာ၊ သွားပြီဗျ”

ချာခနဲ ပြေးထွက်သွားတော့သည်။ နှင်းဆီချိုတို့မှာ ပါးစပ်ဟောင်း

ဆောင်းနှင့် ကျန်ခဲ့ရ၏။ ခံပြင်းစရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း။

ထိုတစ်ယောက်ကိုတော့ လျှော့တွက်လို့မရမှန်း နားလည်လိုက် သည်း ကိုယ့်ထက် အမြဲ တစ်ကွက်သာနေသည်ပဲ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ CD ချပ်ကလေးကတော့ လက်ထဲရောက် ထားခဲ့ပြီ။ ဒီတစ်ခါ ဘာတွေများ သိခွင့်ရဦးမည်လဲ။ အိမ်ပြန်ပြီး ဖတ်ကြည့်ရန် အင်တင်းမှ ထထွက်လာခဲ့၏။ ဟိုဟာမတွေကလည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ဘဲ အားတက်သရော ပါလာသေးသည်။

ကားနားသို့ ရောက်လုရောက်ခင်မှာပဲ ...

“အစ်မ ... နှင်းဆီပန်းလေး ဝယ်သွားပါဦး”

လာပြန်ပြီ။ ဈေးသည်လေးတစ်ယောက်၊ သူရောင်းသည့် ပစ္စည်း များနှင့် မဆိုင်စွာ နှင်းဆီပန်းလာရောင်းနေသည်။

တွေးရင်း နှင်းဆီချို ပြုံးမိသွား၏။ ဒါသည်လည်း ဒင်းလက်ချက်ပဲ ဖြစ်မည်။

“ကဲ ... ပြောပါဦး၊ ဘယ်လောက်လဲ”

“တစ်ပွင့်ကို တစ်ရာပါ အစ်မ၊ ကျွန်တော့်မှာ သုံးပွင့်ပဲ ကျန်တော့ တာ၊ အကုန်ယူရင် လက်ဆောင်တစ်ခုပေးမယ်”

ဘေးနားက စုစွန်နှင့်ယုယုက ဘာတွေလဲဟူသော သဘောနှင့် မျက်ခုံးပင့်ပြကြသည်။ နှင်းဆီချိုကတော့ ပြုံးလျက်ပင် ...

“ကဲပါကွာ ... ယူမှာပါ၊ ရော့ ... ပိုက်ဆံ”

“ရော့ အစ်မ ... ဒါ သုံးပွင့်စလုံးယူလို့ ပေးတဲ့လက်ဆောင်ပါ” ပေးလာသည်က စာရွက်ခေါက်ကလေး ဖြစ်သည်။ နှင်းဆီချို

သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ထိုကောင်လေးထံမှလည်း ဘာမှမေးမြန်းလို့
ရမည်မဟုတ်ချေ။ ဟိုက မှာလိုက်မည်ပဲ။ စာကိုပဲ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းဆီချို

ဒီနေ့ နှင်းဆီချို နှင်းဆီပန်းကလေး ခုံပေါ်မှာ
ချွန်ထားခဲ့ဘူးနော်။ ဂျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဈေးသည်
ကောင်လေးနဲ့ အချောအတင်တွေဖြစ်ပြီး CD ဂန္ဓာားလို့
လောလော့လောလောနဲ့ ထွက်လာခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဂျွန်
တော်လည်း နှင်းဆီချိုနဲ့ တွေ့ဆုံရလှပါတယ်။ အဲဒါကြောင့်
ဒီနေ့ နှင်းဆီချိုကို နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့် ပေးချင်နေလို့
ပေးလိုက်ပါတယ်။ နှင်းဆီသုံးပွင့်ကိုအဓိပ္ပာယ်က ကိုယ်
မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပါ။

ကဲ နှင်းဆီချို... ဒီ CD လေးကိုပြန်ပြီးရှာ
ဂျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ နှင်းဆီပန်းကလေးတွေ ပြီးပါပြီ။
မပြောခင် တွေ့ ပြာမယ်နော်။

ဂျွန်တော်

“ကဲ မချော... နင့်ကိုတော့ ဟိုက ပြောင်ကြီးဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ
နော်”

နှင်းဆီချိုက မျက်စိမျက်နှာနှင့်ပင် ...

“ပြောပါစေပေါ့။ အဲဒါ သူ့အခွင့်အရေးပဲ ဥစ္စာ”

နု...

“နင်နော်... ဟိုက ဖြူသလား၊ မည်းသလားတောင် မသိသေးဘူး”

“ဪ... ခပ်ချောချော၊ နှုတ်ခမ်းမွေးစစနဲ့ပါလို့ ဆိုနေတာကို”

“ဟဲ့... မိနင်း”

စုမွန်က ဟန်လိုက်သည်။ နှင်းဆီချိုက ပြောင်စပ်စပ်ကလေး လုပ်
တာ ...

“နင်တို့ကလည်းဟာ... ငါ နည်းနည်း နန့်နေပါတယ်လို့ ပြော
ထားတယ်လေ”

အားလုံး ရယ်မိကြတော့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း
CD လေးကို ဖွင့်ကြည့်တော်မူလိုက်ပါသည်။

မင်္ဂလာပါ နှင်းဆီချို

ဒီတစ်ခါတော့ ပန်းလက်ဆောင်ပေးပြောရင် နှင်းဆီ
ပန်းမှာ အရေအတွက်ပေါ်မူတည်ပြီး ဖွင့်ဆိုချက်ကလေး
ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြချင်လှပါတယ်။ ဪ... မေ့လျှော့
Floral Dictionary လိုခေါ်တဲ့ ပန်းအဓိပ္ပာယ်မှာတော့
နှင်းဆီပန်းကို ချစ်နေမိလို့ ဖွင့်ဆိုထားတယ်လေ။ ဂျွန်တော်
က နှင်းဆီချိုကို တစ်ပွင့်ကစပြီး အရေအတွက်အလိုက်
ဖွင့်ဆိုချက်ကလေးတွေကို ပြောပြမယ်နော်။

ဒီဂျပါ နင်းဆီချို . . .

- နင်းဆီ ၁ ပွင့် = ဂင်ထဲမှာ မင်းပဲဂီတယ်
 နင်းဆီ ၂ ပွင့် = ကိုယ်နဲ့မင်းနဲ့ အပြန်အလှန် မှီတွယ်နေတယ်
 နင်းဆီ ၃ ပွင့် = ကိုယ် မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်
 နင်းဆီ ၄ ပွင့် = သေတောင်မခွဲဘူး။ သစ္စာတရားနဲ့ ကတိပြုတယ်
 နင်းဆီ ၅ ပွင့် = တန်ဖိုးထားမိတိုင်းတယ်။ အိမ်ထောင် နောင်တမရှိဘူး
 နင်းဆီ ၆ ပွင့် = လေးစား၊ ချစ်ခင်၊ ခွင့်လွှတ်မိပဲ
 နင်းဆီ ၇ ပွင့် = တိတ်တခိုးလေး/ ချစ်နေတယ်ကိုခွဲချိကို တွေ့ဆုံရင်
 နင်းဆီ ၈ ပွင့် = မင်းရဲ့နားဆပ်မှုကို ကျေးဇူးတင်တယ်
 နင်းဆီ ၉ ပွင့် = အမြဲတမ်းအတွက်

- နင်းဆီ ၁၀ ပွင့် = ချစ်တဲ့မင်းဟာ အမြဲကင်းစင်တယ်
 နင်းဆီ ၁၁ ပွင့် = မင်းကို ဒီကမ္ဘာမှာ အချစ်ဆုံးပဲ
 နင်းဆီ ၁၂ ပွင့် = တစ်နေ့တစ်ကံတစ်နေ့ တိုးပြီးချစ်တယ်/ ကောင်မလေးတယ်
 နင်းဆီ ၁၃ ပွင့် = သူငယ်ချင်းအချစ်
 နင်းဆီ ၁၄ ပွင့် = ဂုဏ်ယူပါတယ်
 နင်းဆီ ၁၅ ပွင့် = ဝမ်းနည်းပါတယ်
 နင်းဆီ ၁၆ ပွင့် = မတည်ငြိမ်သေးတဲ့အချစ်ပါ
 နင်းဆီ ၁၇ ပွင့် = ပန်မဂျိုင်တော့တဲ့အချစ်အတွက်
 နင်းဆီ ၁၈ ပွင့် = ရိုးသားပွင့်လင်းပါတယ်
 နင်းဆီ ၁၉ ပွင့် = မျှော်လင့်စောင့်စားနေတယ်
 နင်းဆီ ၂၀ ပွင့် = ငါ့မှာ ရိုးသားတဲ့အချစ်တစ်ခုတည်း ရှိတယ်
 နင်းဆီ ၂၁ ပွင့် = ရိုးသားတဲ့အချစ်ပါပဲ
 နင်းဆီ ၂၂ ပွင့် = မင်း ကံကောင်းပါစေ
 နင်းဆီ ၂၃ ပွင့် = တစ်နေ့နေပေါ့
 နင်းဆီ ၂၄ ပွင့် = အချိန်တိုင်း သတိရ၊ လွှမ်းမိုးတယ်
 နင်းဆီ ၂၅ ပွင့် = မင်း မျှော်စင်ပါစေ
 နင်းဆီ ၂၆ ပွင့် = ဖူးစာကို ယုံတယ်
 နင်းဆီ ၂၇ ပွင့် = သုံးဘဝ သုံးကမ္ဘာတိုင်ကောင်
 နင်းဆီ ၂၈ ပွင့် = ရိုမန်တစ်ပါ
 နင်းဆီ ၂၉ ပွင့် = မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြုံတယ်/ ထာဝရ ဂုဏ်သိက္ခာ
 နင်းဆီ ၃၀ ပွင့် = ဂျေဇပ်စ်ကြောင်းသံသယမရှိ

နှင်းဆီ ၉၉ ပွင့် = အမြဲတမ်း/မိုးရွာလျှင် ပြာကုသိန္ဒာ တညရှိနေမယ်

နှင်းဆီ ၁၀၀ ပွင့် = သက်သက်ဆုံး ရိုးမွေကျ ဂျနန်းပြည့်အချစ်

နှင်းဆီ ၁၀၁ ပွင့် = ထာဝစဉ်= ထာဝဂျအချစ်

နှင်းဆီ ၁၀၈ ပွင့် = မကုန်ဆုံးနိုင်တဲ့အချစ်နဲ့ လက်ထပ်ခွင့်ပေးပါ

နှင်းဆီ ၁၁၁ ပွင့် = အဆုံးမဲ့အချစ်

နှင်းဆီ ၁၄၄ ပွင့် = နေ့တိုင်း၊ လတိုင်း၊ နှစ်တိုင်း အသက်ရှင်နေသရွေ့

နှင်းဆီ ၃၆၅ ပွင့် = နေ့တိုင်း သတိရတယ်

နှင်းဆီ ၉၉၉ ပွင့် = မချုပ်ငြိမ်းနိုင်တဲ့အချစ်

နှင်းဆီ ၁၀၀၀ ပွင့် = နှစ်ပေါင်းတစ်သောင်းတိုင်စောင့်

နှင်းဆီ ၁၀၀၁ ပွင့် = သက်ဆုံးတိုင်

ကဲ နှင်းဆီချို . . .

ဒီနေ့တု ဖြန့်တော် နှင်းဆီသုံးပွင့် ပေးခဲ့ပြီးပါပြီ။ သုံးပွင့်ကနေ တစ်ထောင်တစ်ပွင့်တစ်ထိ ထာဝဂျ ပေးချင်ပါတယ်။

တကယ်ပဲ နှင်းဆီချို ဖြန့်တော်နဲ့တွေ့ချင်တဲ့ ဆွေမျိုးက မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ ထိုင်နေကျကတည်းကလဲ စောင့်နေပါ။ ဖြန့်တော် နှင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့တကွ လာခဲ့ပါ့မယ်။

ခင်မောင်ဇော်

CD ထဲမှာပါသော စာသားတွေကတော့ ပြီးသွားပြီ။ နှင်းဆီချိုရင်ထဲမှာတော့ ရင်ခုန်မှုက အသံမစဲသေး။ မျက်လုံးကလေးပင် ခဏမှိတ်ထားမိသည်။ ဘေးနားက စုမွန်က . . .

“ကဲ မိနှင်းဆီချို . . . ရှင့်ကိုယ်တော်နာမည်က ခင်မောင်ဇော်တဲ့ ရှင့် သွားတော်မူမှာလား၊ မနက်ဖြန် ဆယ်နာရီ”

နှင်းဆီချို မဖြေချေ။ မျက်လုံးကလေး ဆက်မှိတ်ထားရင်း တစ်ချက်တစ်ချက် တိုးသွင်းလာသော ချုပ်ညာနေတီ လေအေးဖြင့် တိတ်တိတ်ကလေး ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူမ၏နှလုံးသားသည်လည်း အမှောင်ကဲ့သို့ ရင့်မှည့်ရင်း မနက်ဖြန် နေအထွက်တွင် လင်းပွင့်ရတော့မည်လား။

လောလောဆယ် သူမကိုယ်တိုင်လည်း အဖြေရှာမရသေးချေ။

ထိုစဉ် တာတီး ဝင်လာပြီး ...

“ဟား ... ငါ့ကောင်က တယ်လန်းနေပါလားဟာ၊ အေးပေါ့လေ
... တွက်ရေးကတော့ စက်သူဌေးပေါ့ကွာ၊ တွက်ကြည့်မှ စက်မရှိတာမျိုး
တော့ မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့”

နောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျားသစ်က ကော်လံထောင်ပြ
ဆိုက်ရင်း ...

“အဟဲ ... ကျားသစ်ပါကွ၊ စစ်တုရင်သမားပါ”

“အေးပါ ... ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဪ ... မေ့လို့ မနေ့ညက
ဆောင်သိန်း (သူကြီး) မင်းမှတ်စုစာအုပ် ပြန်လာပေးသွားတယ်၊ သူ့ကောင်မ
လေးနဲ့လည်း အဆင်ပြေခါနီးပြီလို့ ပြောတယ်ကွ”

“ကောင်းတာပေါ့ကွ”

“အေး ... ငါလည်း မင်းက ခုမှ အဆင်ပြေခါနီးတာ၊ ငါ့ဘော်အိ
ကျားသစ်က မနက်ဖြန်ဆယ်နာရီဆိုရင် နှင်းဆီတစ်ပွင့်နဲ့ အချစ်တစ်ခုကို
ခိုင်ဆိုင်နေလောက်ပြီလို့တောင် ကြွားခဲ့သေးတယ်”

ပြောရင်း စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုစကားကြောင့် ကျား
သစ်က ပြုံးပြီးလုပ်လျက် ...

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေကွာ ... ဟဲ ဟဲ”

“ဪ ကျားသစ် ... နှင်းဆီချိုနဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေရာကို မင်း
စောစောကြည့်သွားရင် ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကိုယ်က ယောက်ျားလေးလေး
ငါတို့တော့ မလိုက်တော့ဘူး၊ ဒီကပဲ စောင့်နေမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

(၁၃-ယ)

အဲဒီနေ့က ကျားသစ် ကျောင်းသို့ စောစောလာသည်။ ဟိုနှစ်
ကောင်ကိုလည်း စောစောလာရန် မနေ့က မှာထားခဲ့သည်။

ချိန်းထားသည့် ဆိုင်ကိုရောက်တော့ အဒူလေးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ တာတီးကိုတော့ မတွေ့ရသေး။

အဒူလေးက ...

“အရေးကြီးတဲ့လူကလည်းကွာ ... ငါ့ထက်တောင် ဝီရိယ နည်း
လိုက်တာ”

“အဟဲ ... ရင်ခုန်လွန်းတာနဲ့ နောက်ကျသွားတာပါကွ”

ဘာမှလည်း မဆိုင်ချေ။ အမှန်တော့ အရင်နေ့တွေထက်ပိုပြီး
ရှိုးထုတ်နေရ၍ အနည်းငယ် နောက်ကျသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

“သွားပါကွာ၊ ငါတို့ရှိနေရင် အလုပ်မဖြစ်မှာ စိုးလို့ပါ”
ထိုသို့ဖြင့် ...

ဆယ်နာရီမထိုးခင် ချိန်းထားသော ကင်တင်းထဲသို့ ကျားသစ်
ရောက်သွားသည်။ ဝေ့ဝဲကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီချိုကို မတွေ့ရသေး။
ထောင့်ကျကျစားပွဲတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ တွေးနေမိသည်။ ဘာမှစားချင်စိတ်
လည်းမရှိ၍ ရေသန့်တစ်ဘူးမှာကာ သောက်နေမိသေး၏။

ဘယ်က စပြောရမှာလဲ။ နှင်းဆီပွင့်ကလေးကိုပေးပြီး ကျွန်တော်
တူညီသစ် ... အဲလေ ... ခင်မောင်ဇော်ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် သူ ဘယ်လို
ဖြစ်သွားမလဲ။

ငါ့ကိုရော သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပါ့မလား။ တွေးရင်း
နှင့်ပင် အိတ်ထဲက အနီရောင်နှင်းဆီပွင့်လေးကို စမ်းမိနေသေး၏။

အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီက CD တွေကို လက်ခံချင်လို့ နှင်းဆီ
ဝန်းတွေတောင် ချထားခဲ့သေးတာပဲ။ CD ထဲကလည်း ချစ်တယ်လို့ ပြောပြီး
ပြီး နှင်းဆီပန်းသုံးပွင့်ကိုလည်း မနွေက ပေးပြီးပြီ။ သူ ဒီကိုလာတယ်ဆိုတာ
တပဲ ငါ့အတွက် တစ်ဝက်တော့ သေချာမှာပါ။ ငါ့ကိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့
နှင်းဆီချိုရယ်။ ငါ နင့်အတွက် နှင်းဆီမှတ်စုကို အပပ်ပန်းခံပြီး စုဆောင်းခဲ့တာ
ဟာ နင့်ကိုချစ်လို့ပါ။

တွေးရင်း အာခေါင်တွေ ခြောက်လာသဖြင့် ရေတစ်ခွက်ငဲ့ကာ
သောက်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ရှင်က ခင်မောင်ဇော်ဆိုတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ် နှင်းဆီချို၊ ကျွန်တော် ခင်မောင်ဇော်ပါ။ ဒီမှာ
နှင်းဆီချို အတွက် နှင်းဆီပန်းကလေးပါ”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ထိုင်ပါ ကိုခင်မောင်ဇော်”

မလှမ်းမကမ်းမှ စီးပြန့်လာသော အသံနှစ်ခု။ ကျားသစ် ကိုယ့်နား
တို့ယ် မယုံသင်္ကာဖြစ်ကာ ထိုနေရာသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

နှင်းဆီချိုနှင့်အတူ ထိုဝိုင်းမှာ ထိုင်နေသူက သူနှင့် စစ်တုရင်ပြိုင်
အက် ဓာတုမှ ခင်မောင်ဇော်။ လက်ထဲမှာ နှင်းဆီပန်းကလေးကိုင်ထားရင်း
ဆွယ်မောစကား ပြောနေသူက နှင်းဆီချို။ သူ့ဘက် တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်
သော ခင်မောင်ဇော်၏ မထီတရီမျက်ဝန်း။ တခြား ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းနွဲ့
ဟုည့်ချင်သေးတယ်။ ငါ မကျေဘူးဟု ပြောခဲ့သော ခင်မောင်ဇော်၏စကားသံ
များ။

တုန်ခါသွားသော စိတ်နှင့်အတူ လက်ထဲမှ ဖန်ခွက်က ...

လွတ်

ကျ

သွား

သည်။

“ခွမ်း”

မန်ခွက်ကျကွဲသံကြောင့် နှင်းဆီချို လှည့်ကြည့်မိသေးသည်။ သူတို့ နှင့် တစ်ဝိုင်းကျော်က ဖြစ်၏။ ထိုလူကလည်း သူတို့တက်ကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။ စူးစိုက်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားရစဉ်မှာပင်...

“နှင်းဆီချို”

ခင်မောင်ဇော်ခေါ်သံကြောင့် ရှေ့ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ ခင်မောင်ဇော်က သူမကို ပြုံးမြဲမြဲဖြင့်ကြည့်လျက် ...

“ကျွန်တော်တို့မှာ ပြောစရာတွေ ရှိသေးတယ်လေ နှင်းဆီချိုရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ကိုခင်မောင်ဇော်”

ဘာတွေပြောတော့မည်ကို သူမ သိပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် မူတည်သွား လေးသာ အသာချထားမိတော့သည်။

၁၃၄ ခုနစ်

ပြန်ခါနီးအတွက်မှာ ခုနက ဖန်ခွက်ကွဲကျသော ဝိုင်းသို့ ဘာရယ်
မဟုတ် တစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိသေးသည်။ ထိုလူကို မတွေ့ရတော့။
သို့သော် ထိုစားပွဲပေါ်မှာ မြင်လိုက်ရသည်က ...
“ဟင်”
နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်။

ထိုသို့ဖြင့် ...

ထိုသို့ဖြင့် ...

ထိုသို့ဖြင့် ...

ထိုသို့ဖြင့် ...

ထိုသို့ဖြင့် ...

ထိုသို့ဖြင့် ...

သိသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ခင်မောင်ဇော်လို သစ္စာမရှိသော
သူနှင့် သူမ မတွေ့လိုတော့ပါ။ ရင်ထဲက အပြီးအပိုင် ထုတ်နှင့်ခဲ့ပြီးပြီ။
စဉ်းစားရင်း ဝိုင်တွေနေစဉ်မှာပဲ စုမွန်ထံမှ စကားသံ ထွက်လာ
သည်။

“ငါတော့ ဒီညပွဲမပြီးခင် နင့်ကို လာတွေ့မယ့်သူကိုပဲ တွေ့ချင်
တယ်”

“အင်း... ထားပါတော့၊ ပွဲပြီးဖို့က ဘယ်လောက် လိုသေးလဲ”

“နောက်တစ်နာရီ”

(၁၄)

“အဲဒါပဲဟာ၊ အဲဒီနေ့တုန်းက အဲဒီလူထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံပေါ်မှာ နှင်းဆီပန်း
တစ်ပွင့်ကျန်ခဲ့တာကို တွေ့လိုက်ရတော့ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်သွားတယ်။
ဒါပေမဲ့ ရှေ့မှာ ခင်မောင်ဇော်က ရောက်နေပြီဆိုတော့ မေ့မေ့ပျောက်
ပျောက်ပါပဲ”

စုမွန်တို့က ငြိမ်သက်၍သာ နားထောင်နေကြသည်။ မျက်နှာပေါ်မှာ
လည်း စိတ်မကောင်းဟန်လေးတွေနှင့်။

“အေးလေ... တစ်ခုခု လွဲမှားခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ နင် ခင်မောင်
ဇော်နဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး ရှင်းသင့်တယ်”

“အေးပါဟာ”

နှင်းဆီချိုက လေသံယဲ့ယဲ့နှင့် ဆိုသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာမှန်း

အတွေးစက လွင့်ထွက်သွား၏။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ စားပွဲမှာ ထိုင်ကာ ပျော်မြူးနေကြသူများကို သူနှင့် မဆိုင်သလို ငေးကြည့်နေသော နှင်းဆီချို။

ကျားသစ် ရင်တွေ တခိုင်းခိုင်းခန့်လာရ၏။ အသက်ကို ဝတ်ရင်း လှမ်းလျှောက်သွားလိုက်သည်။

စားပွဲရှေ့မှာ လူရိပ်မြင်လိုက်သဖြင့် နှင်းဆီချို မော့ကြည့်မိသည်။
တစ်ဆက်တည်း မျက်မှောင်လည်း ကြွတ်မိသွား၏။ ခုနက ဂိမ်းကစားရာမှာ
သူမနှင့်အတူကျပြီး ရည်းစားစကားပြော သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ခု အာကိစ္စကြောင့် လာသလဲ။

တွေ့ရင်း မေးရန်ပြင်စဉ်မှာပဲ ထိုလူက ပင့်သက်ကိုခိုက်ကာ လဲနေသော မျက်ဝန်းဖြင့် ကြည့်လျက် စကားကို တစ်လုံးချင်း ...

“ကျွန်တော် နှင်းဆီချိုကို ချစ်တယ်၊ ခုမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ဟိုးဆရင်ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာပါ။ နှင်းဆီချို မသိနိုင်ခဲ့တာ ကျွန်တော့်အားနည်းချက်ပါပဲ။ အရမ်းချစ်တယ် နှင်းဆီချို၊ ဒီစကားဟာ ပထမဦးဆုံး...”

“ဒီမှာ...”

[illegible]

“ရှင်... ကျွန်မကို ဂိမ်းဆော့တုန်းကလို ပြောပြီး လာအောင်နော်
တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် လာစော်ကားပြီး အရက်ခွဲနေတာလား၊”

(၁၅)

“ကျားသစ်...မင်း သွားတော့လေ။ ဆယ့်နှစ်နာရီဆိုရင် မွေးနေ့
ပွဲက ပြီးတော့မှာနော်။ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်မနေနဲ့”

“အေးပါကွာ၊ ခဏလေးပါ”

ပြန်ဖြေရင်း အိတ်ကပ်ထဲမှ စာအိတ်ကလေးကို စမ်းမိသေးသည်။ နှင်းဆီချိုကို စကားပြောပြီး ထိုစာအိတ်ကလေးကို ပေးလိုက်မည်။ ထိုစာအိတ်ထဲတွင် သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ရရှိခဲ့သည့် နှင်းဆီရွက်ကျောက်ဖြစ်ရုပ်ကြွင်း ဓာတ်ပုံမိတ္တူ၊ ပြီးတော့ စာကြောင်းတချို့၊ အောက်မှာ ခပ်ပေါင်ပေါ်ဟု ရေးထားသော မိမိ၏နာမည်ရင်း။

ဒီတစ်ခါတော့ လွဲချော်၊ မှားယွင်းစရာ မရှိတော့ပြီ။

ထွေးနေစဉ်မှာပဲ ...

၁၄၀ ခြုံအိမ်

“ဟာ ... မဟုတ် ... မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ဒီလိုပါ”

ကျားသစ် ရှင်းပြရန် အားယူလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“နှင်း ... ကိုယ် အရာအားလုံးအတွက် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကိုယ့် အချစ်ကို ပြန်လက်ခံပေးပါ”

“ဟာ”

“အို”

သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဝင်ရပ်လိုက်သူက ဘယ်လိုမှ မျှော်လင့် ထောင့်သော နှင်းဆီချို၏ရည်းစားဟောင်း ခင်မောင်ဇော် ဖြစ်လေသည်။

နှင်းဆီချိုက အထစ်ထစ်အသံဖြင့် ...

“ခင်မောင်ဇော် ... ရှင် ... ဒီ ... ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

“နှင်းရှိတဲ့နေရာကို ကိုယ် ရောက်အောင်လာနိုင်တာ ဆန်းလို့လား နှင်းရယ်”

နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းကို အသာမဲ့ရင်း နှင်းဆီချိုက ...

“ထိုင်ပါဦး ခင်မောင်ဇော်၊ ကျွန်မလည်း ရှင့်ကို ပြောစရာတွေ ရှိတယ်”

ခင်မောင်ဇော်က ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ရပ်နေသေးသော သူ့ကို နှင်းဆီချိုက တစ်ချက်ကြည့်လာ၏။ ကျားသစ် ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းငုံ့ကာ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဒီနေရာမှာ သူ ရှိမနေသင့်တော့မှန်း နားလည်လက်ခံလိုက်ရပြီ။

လူတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဟာ ဒီလိုပဲ လူမသိ၊ သူမသိဘဲ ဆုံးရှုံးရတတ်သလား။

ကံကြမ္မာကတော့ သူ့ကို မိုးမှောင်ကြီးချပစ်ခဲ့ပြီ။

ပန်းလာဖျစ်ညှစ်သော လက်နှစ်ဖက်၏အထိအတွေ့ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ သူ့ပါးပြင်သည်လည်း တစ်သက်စာ ပူနွေးသွားရသည်။

“ငါတို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး သူငယ်ချင်းရာ”

ကျားသစ်က ခေါင်းကို အသာခါယမ်းလျက် ...

“ရပါတယ်ကွာ၊ အစကတည်းကပဲ ငါနဲ့သူ့ကို ကံတရားက မဆုံပေးခဲ့တာပါ။ ငါ့ကိုယ်က မိုက်မဲလို့ ထပ်ကြိုးစားမိတာကိုး”

စကားကို ဖြတ်ထားပြီးမှ အိတ်ထဲရှိ စာအိတ်လေးကို ထုတ်ကာ တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ပြန်ကြရအောင်ကွာ၊ ဒီစာအိတ်ကရော ငါ့အတွက် ဘာဖြစ်လာဦးမှာလဲ”

ပြောရင်း စာအိတ်ကလေးကို အမှိုက်ခြင်းထဲသို့ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ အပြန်လမ်းသည် သူ့အတွက်တော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရနံ့ဟောက်မက်ဖြင့် ဘာမှမကျန်ရှိနိုင်တော့ ...။

ချစ်ခဲ့ဖူးသောနှလုံးသားသည်လည်း ...။

(၁၆)

စားပွဲတစ်ခုမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နှင်းဆီချိုက ခင်မောင်ဇော်နှင့် မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် တမင်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ အေးခဲနေသော အကြည့်ကြောင့် ခင်မောင်ဇော် အနည်းငယ်တုန်လှုပ်သွားသော်လည်း ဟန်ဆောင်ကာ ပြီးပြီလို့ ကိုက်၏။

နှင်းဆီချိုကလည်း ခင်မောင်ဇော်ကို ပြုံးထွေထွေကြည့်လျက်...

“ပေးလေ၊ ဘယ်မှာလဲ... ရှင်ပေးမယ်ဆိုတဲ့ နှင်းဆီကျောက်ဖြစ် ရုပ်ကြွင်းဓာတ်ပုံ”

“ဟင်”

ခင်မောင်ဇော် ကြောင်သွားရ၏။

“နှင်း... ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ် နှင်းကို တောင်းပန်ဖို့

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အဲ့တာလေ”

“တော်ပါတော့ ခင်မောင်ဇော်ရယ်၊ နင် ငါ့အချစ်ကို ရဖို့ကြိုးစားခဲ့ရဦးက တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့အကူအညီကိုများ ယူခဲ့သလား... အမှန်အတိုင်း ဖြေနေ”

ခင်မောင်ဇော်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ခင်မောင်ဇော်တည်ပဲ ဖြန်ဖိန့်လိုက်၏။

“ဟာ... ဘာဖြစ်လို့ ယူရမှာလဲ”

“ဒါဆို ဒီညမှာရော ဘယ်သူ့ကို အကူအညီတောင်းထားသေးသလဲ”

“မတောင်းပါဘူး နှင်းရယ်၊ ကိုယ့်စကားတွေကို”

“နေပါဦး... ဒီစာရွက်ပေါ်မှာ ငါ့နာမည်လေး ရေးကြည့်စမ်းပါ”

ခင်မောင်ဇော် ခပ်သွက်သွက်ပင် ရေးလိုက်သည်။ နှင်းဆီချိုက ဆွဲယူကြည့်ပြီး...

“အိုကေ ခင်မောင်ဇော်... ငါ အသေအချာ မသိရသေးမယ့် ဓာတ်ပုံရဲ့ ကိုတော့ ငါ သိနေပြီ၊ အဲဒါကတော့ နင် ငါ့ကို အဓကတည်းက လိမ်ညာ ခဲ့တယ် ဆိုတာကိုပဲ”

ခင်မောင်ဇော် သွေးပျက်သွားရသည်။ ဟိုကောင် ကျားသစ်ကများ ဓာတ်ပုံရဲ့ပြောသွားလို့လား။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူတို့နှစ်ယောက် ခုနက ပြောနေသံများကို အသေအချာ ကြားခဲ့ရသည်ပဲ။

“ဘာတွေလဲ နှင်းရယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ် နှင်းကိုချစ်လို့ ဒီ

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

အထိ ခွင့်လွှတ်ဖို့ လာတောင်းပန်တာပါ။ ကိုယ့်ကို ပြန်လက်ခံပါ။ ပြန်နားလည်ပေးပါ”

နှင်းဆီချိုက တဟင်းဟင်းနှင့် လှောင်သလို ရယ်လိုက်ရင်း...

“ခင်မောင်ဇော်... နင်နဲ့ငါ ပတ်သက်ခဲ့တာ အချိန်တိုတိုလေးပဲ။ အစက ငါလည်း နင့်အပေါ် အထင်ကြီးပြီး သာယာခဲ့တာကို ဝန်ခံပါတယ်။ ခုတော့ ဆောရီးပဲ ခင်မောင်ဇော်၊ နင့်ကို ငါ ရွံသွားပြီ။ ငါ့ရှေ့က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားပါတော့”

“နှင်း... ကိုယ့်ကို...”

“ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သိရင် သွားတော့နော်၊ ပြီးမှ ငါ့ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

တစ်ခုခုကိုတော့ နှင်းဆီချို ရိပ်မိသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ခင်မောင်ဇော် နားလည်လိုက်သည်။ ရည်းစားနောက်တစ်ယောက်ထားမိ၍ နှင်းဆီချိုနှင့် စကားများ လမ်းခွဲပြီးခါမှ ဘယ်လိုမှ မေ့မရ၍ ပြန်ဆက်ရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုင်ခုံမှ လေးကန်စွာ ထလိုက်သည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသည့် နှင်းဆီချိုအကြည့်ကို လွှဲဖယ်လိုက်၏။ ကိုယ့်အခြေအနေကိုယ် ခင်မောင်ဇော် ကောင်းကောင်းနားလည်လိုက်ပါသည်။

လောလောဆယ် သူသည်လည်း လှည့်ပြန်ဖို့ရှိတော့သည် မဟုတ်ပါလား။

မွေးနေ့ပွဲက ပြီးသွားလေပြီ။ လူတွေလည်း ပျော်ရွှင်မောပန်းစွာ အိမ်ပြန်ကြတော့မည်။ စာအိတ်ကလေးတွေကိုင်ရင်း နှင်းဆီချိုတစ်ယောက် ထိုင်ရာမှ မထဖြစ်သေး။

“လာပါ မိနှင်းရယ်၊ လူတွေတောင် ကုန်သလောက်ဖြစ်နေပြီတို့... လာမယ်ဆိုတဲ့လူလည်း လာမယ်မထင်တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို... ငါ့ဆီကို ဒါတွေ ဘာဖြစ်လို့ပို့ခဲ့လဲ”

အသံက ငိုသံပင် ပါနေသေးတော့၏။ ယုယုက ခေါင်းခါရင်း...

“ငါတို့လည်း မပြောတတ်တော့ဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့... ခုပြန်သင့် နေပြီလေ၊ အပြန်မှာ နင့်ကားဒရိုင်ဘာက ငါတို့အိမ်တွေကိုပါ လိုက်ပို့ပေး ချဦးမှာ”

နှင်းဆီချို ထိုင်နေရာမှ လေးကန်စွာ ထလိုက်သည်။ လက်ထဲစာအိတ်လေးတွေကိုကြည့်လျက် သက်ပြင်းချရင်း...

“ဒါတွေလည်း အိမ်သယ်မသွားတော့ပါဘူးဟာ၊ ပြန်လည်း တွေးမနေချင်တော့ပါဘူး”

ပြောရင်း ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ အမှိုက်ခြင်းဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။ လွှင့်ပစ်ရမှာလည်း နှမြောသလိုဖြစ်ကာ အမှိုက်ခြင်းထဲသို့အကြည့်...

“ဟင်”

လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်က ဒီည သူမထံသို့ ပို့နေသည့် စာအိတ်မျိုးလေးတစ်ခု...။ အမြန်ကောက်ယူကာ ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်သည်။

နှင်းဆီချို

စာကလေးလုံးဟာ ဟိတိပပ ဂွေ့မှူးခဲ့တာပါ။
ကျွန်တော်က အဲဒီနေ့တုန်းက ကင်တင်းမှာ တွေ့ရှိ ရောက်
လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စာကလေးကလေးချို့ ကြားရိုက်ရပြီး
ကျွန်တော်လက်ထဲကမန်ခွက် ကျွဲခွဲခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်
ငါ့ရောက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီတုန်းက နှင်းဆီချိုကျောကလေးဟာ
ခင်မောင်တော် ခင်မောင်တော်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်
မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်မှ ဒီအကြောင်းတွေ ဂင်းပုလင်းနော်။
ခု ဒီစာပတ်နေ့တုန်းကချိန်မှာ ကျွန်တော် နှင်းဆီချိုကျောကို
ရောက်နေမှာမျိုးပေါ့။

ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ကလေးတို့လဲ နှင်းဆီချို

ကျောက်မြစ်ရပ်ကြွင်းစာတံပုံလေး မူလကပဲပါတယ်။ ဘီဒီဂျီ
 ကျွန်တော်သေရင်တောင် နင်းသီချီကိုချစ်တဲ့ နှလုံးသားဟာ
 ကျောက်မြစ်ရပ်ကြွင်း မြစ်ကျန့်နေခဲ့ဖူးပါ။

မုတုမိနေသေးတယ်။ ဒီလောက်လူပြီး နင်းသီနိုး
 ကြိုက်တတ်တဲ့ ကောင်းလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်မကျေမာ
 ကျနိုးမသိဘဲ ကျောင်းသားဘဝကလေး ကောက်ကုခံခဲ့ရဖူး
 ပေါ့။

ခင်မောင်တော်

လာလိုက်သည်။ တွေ့ပါသည်။ ခင်မောင်ဇော်၏ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ကာ နှင်းဆီချို ကြက်သေ့၊ သေသွားရ၏။

“အို”

ဘုရားရေ... သူပါလာ။ ဘေးမှာ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးကလည်း ဟိုးအရင် ငါ့ဆီကို စာရေးခဲ့တဲ့ လက်ရေးပဲ။

နှင်းဆီချို မူးမေ့မတတ် ရင်ထဲမှာ လှိုက်မောသွားရတော့သည်။ အခု သူ ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်မှာလဲ။

ကျန်ရှိနေသေးသောလူတွေကြားထဲ ဟိုးဝှေ့ကာ လိုက်ရှာမိသည်။ တွေ့ရတော့ချေ။ ဒါ... ဒါဆို ခုနက ခင်မောင်ဇော်နဲ့ ငါ့ကိုများ ပြန်အထင် လွှဲပြီး...။

နှင်းဆီချို ဘယ်သူမှ ရှိမနေတော့သည့် ခြံထဲသို့ တစ်ယောက် တည်း ဆင်းပြေးသွားလိုက်သည်။

မြက်ခင်းပေါ်မှာရပ်ရင်း အသံကုန် အော်ခေါ်လိုက်မိသည်။

“ခင်မောင်ဇော်”

သူမအသံကို ခင်မောင်ဇော် (ခေါ်) ကျားသစ် ကြားရမည်လား။ မကြားတော့ပြီလား။ နှင်းဆီချို ပါးပြင်ပေါ်မှာတော့ မျက်ရည်ပူများဖြင့် စိုစွတ်နေတော့သည်။

နှလုံးသားတစ်ခုလုံးလည်း မွန်းဝေလျက်...။

“ဟင် ဒါ... ဒါဆို... ဒီ... ခင်မောင်ဇော်က ငါတို့မေ့ကာမို့ စုမွန်စကားကြောင့် နှင်းဆီချိုခေါင်းထဲ ဝင်းပြက်သွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သဖြင့်...”

“မိနှင်း... ဒါက ဘယ်ကိုလဲ”

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ငါ ရှာလို့ရပြီ... လာ လာ”

နှစ်ယောက်သား အူကြောင်ကြောင်နှင့် လိုက်လာခဲ့ကြ၏။ သဲမာ

စိမ်းနားရောက်တော့...

“သဲမာ... ဟို နင့်အတွက် အမှတ်တရရေးသွားတဲ့ စာအုပ် ကလေး ခဏပြစမ်းပါ။ အရေးကြီးလို့”

စာအုပ်ကလေးကို ဆွဲယူရင်း ခင်မောင်ဇော်ဆိုသော နာမည်ကို

(၁၈)

“ငါ တကယ် စိတ်မကောင်းပါဘူး ကျားသစ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့
...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရန်ကုန်ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လောက်
နေပါဦးလား”

ခေါင်းအသာခါယမ်းမိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပဲ ...

“မနေချင်တော့ပါဘူးဟာ၊ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တော့ ဆုံချင်ပါသေး
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဟိုမှာ အလုပ်က အားတာမဟုတ်ဘူးဟာ၊ ဖေဖေကို
လည်း တစ်ညအိပ်ပဲလို့ ပြောလာခဲ့တာ”

စုစုမာက သက်ပြင်းဖွဖွချသည်။ ကျားသစ် ဒီညနေ မန္တလေးကို
ရထားနှင့်ပြန်မည်ဟု ဖုန်းဆက်သဖြင့် ဘူတာသို့ လာနှုတ်ဆက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်၊ သူ့ဘဲဖြစ်သူ တောကျီးကန်းလည်း

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

ငါလာသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ရင်း ကျားသစ်က ...

“နင်တို့ကို ခုလိုတွေ့ရတာ ငါ ဝမ်းသာပါတယ် ... တကယ်ပြော
တာ”

စုစုမာက ရှက်ပြီးပြီးသည်။ တောကျီးကန်းကလည်း ...

“မနေ့ညက ကျွန်တော့်အတွက် ဝမ်းသာခဲ့ရပေမယ့် ကိုကျားသစ်
အတွက် ဝမ်းနည်းစရာဖြစ်ခဲ့ရတာ ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကံတရားပေါ့ဗျား ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ”

စကားအဆုံးမှာ စုစုမာက တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... နင်ပြောသလိုဆို ညက စာတွေအားလုံး ထေး
ခြစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း ... နောက်ဆုံးတစ်စောင်တော့ မပေးဖြစ်လိုက်ဘူး”

“ဟေ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လေပူကြီးကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ...

“ပေးစရာမှ မလိုတော့တာဟာ၊ ငါ သူ့ဆီ သွားပေးတော့ ...”

ကျားသစ် ပြန်ရှင်းပြလိုက်သည်။ စကားအဆုံးမှာ စုစုမာက ...

“ဒါဆို နင်က သူနဲ့ ဟိုခင်မောင်ဇော်နဲ့ ပြန်အဆင်ပြေသွားတယ်လို့
ထင်နေတာပေါ့”

“အေးလေ ... ဒါပဲ ရှိတော့တာပဲ”

ထိုအချိန်တွင် အဒူလေးနှင့် တာတီးတို့ ရောက်လာကြ၍ စကားစ
ပြတ်သွားကြသည်။ ကျားသစ် စိတ်ညစ်နေမှာစိုး၍လား မသိ။ နှစ်ယောက်

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စာပေ

လုံးက စိတ်ပေါ့စေရန် ရယ်စရာတွေ လာပြောနေကြသည်။

ခဏနေတော့ ကျားသစ်က နာရီကိုကြည့်လိုက်ပြီး အားလုံးကို ပြီးပြလျက် ...

“ကဲ ... ရထားထွက်ချိန်လည်း နီးနေပြီ၊ ငါ သွားတော့မယ်၊ အလုပ်အားရင် ငါ ရန်ကုန်ကို ဆင်းလာဦးမှာပါ”

ကျောပိုးအိတ်လွယ်ကာ အားလုံးကို ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဒီ တစ်ခါတော့ သူ ဒုတိယအကြိမ် မျှော်လင့်ထားသော နှလုံးသားကို နောက် ဆုံး ကျောခိုင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ ...

“ကိုခင်မောင်ဇော်”

နားကြားများ လွဲသွားသလား။ ခြေလှမ်းကို တုံ့ခနဲရပ်ပြီး လှည့် ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

မလွဲပါ။ နားကြားလည်း မမှားပါ။ မျက်စိလည်း မမှန်ပါ။ သူ နောက်နား၊ သူငယ်ချင်းများရှေ့တွင် ရပ်နေသူက နှင်းဆီချို။ ရင်ထဲမှာ ဖြောင်းဆန်သွားရသည်။

“နှင်းဆီချို ... ဒီကို ဘယ်လို ...”

“ကိုခင်မောင်ဇော် ... ရှင်က တကယ်ပဲ ပြန်တော့မှာလား”

“အင်း ... ဘာဖြစ်လို့လဲ နှင်းဆီချို။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

နှင်းဆီချိုက မပွင့်တပွင့်ပြီးကာ ...

“ဟိုခင်မောင်ဇော်နဲ့တော့ စာရင်းရှင်းပြီးပြီ၊ ရှင်နဲ့ကျွန်မလည်း စာရင်းရှင်းရဦးမယ်လေ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ် ကိုခင်မောင်ဇော်၊ ကျွန်မ အားလုံးသိပြီးပြီ၊ ပထမ တစ်ခါနဲ့ ဒုတိယတစ်ခါတုန်းက ရှင် သတ္တိမရှိခဲ့သလို ခုလည်း ရှင်က ရှောင်ပြေးဦးမှာလား”

ကျားသစ် ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမည်မှန်း မသိ၊ နှင်းဆီ ချိုရှေ့သို့ လျှောက်လာကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရင်း ...

“ကျွန်တော် ရှောင်ပြေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကြိုးစား ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကံတရားကိုက ...”

“ပထမအကြိမ်တုန်းကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် လာရှင်းပြသင့် တယ်၊ မနေ့ညကလည်း ရှင် နောက်ဆုံးစာကို ရောက်အောင်ပို့သင့်တယ်၊ ရှင် အဲဒီလို တွေဝေခဲ့လို့ ကျွန်မ အညာခံခဲ့ရတာ သိရဲ့လား”

ဒေါသသံလေးများပင် ပါလာသေးသည်။ ကျားသစ်က တောင်း ပန်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် ...

“အဲဒါတွေ နှင်းဆီချို အကုန်သိပြီးပြီပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“သိတယ် သိတယ် ... ဟိုခင်မောင်ဇော်က ရှင့်ကို မကျေနပ်ဘဲ အငြိုးအတေးထားခဲ့တာတွေ၊ ပြီးတော့ ... ရှင့်မှတ်စုကို အောင်သိန်း (သူကြီး) ဆီကနေ တစ်ဆင့် ဟိုခင်မောင်ဇော်ဆီ ရောက်ခဲ့တာတွေ၊ ဟိုခင် မောင်ဇော်က ရှင့် မှတ်စုနဲ့ ကျွန်မကို ဖြားယောင်းခဲ့တာတွေ ... အကုန်လုံး သိပြီးပြီ”

လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးရဲ့မျက်နှာတွေက ပြုံးစိမ်းနေ ကြသည်။

“ဪ... မင်းတို့အားလုံးက ငါ့ကို ညာထားကြတာပေါ့... ဟုတ်လား”

“ရှင်က ခဏလေးပဲ အညာခံရတာပါ။ ကျွန်မ ဘယ်လောက် အညာခံရတယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းစာပါဦး”

မျက်နှာနုနုကိုကြည့်ကာ ကျားသစ် အားနာသွားရသည်။

“တောင်းပန်ပါတယ် နှင်းဆီချို”

“ရပါတယ်၊ ဒါနဲ့... ရှင် ပြန်တော့မယ်ဆို သွားတော့လေ ရထား ထွက်တော့မယ်”

ကျားသစ် တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ချက်ချင်းပဲ ...

“ဟာ ... မပြန်သေးပါဘူး”

“ဟဲ့... နင်ပြောတော့ နင့်အဖေကို တစ်ညအိပ်ပဲလို့ ကတိပေး လာတယ်ဆို”

စုစုမာ ... ဘဲဥမ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ အဒူလေးကလည်း ...

“ညက ပြောတော့လည်း ရန်ကုန်မြေမှာ ညတောင် မအိပ်ချင် တော့ဘူးဆို၊ မင်းအတွက် ကံမကောင်းတဲ့ ဒီမြေမှာ မနေချင်တော့ဘူးဆို”

ခွေးမသား အဒူလေး ... ဒင်းကလည်း တစ်မျိုး။

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ နင်နေသော ကျားသစ်ကို နှင်းဆီချိုက မထိတရီလေး ကြည့်နေပါသည်။

ကျားသစ်က မျက်နှာကို ခပ်တည်တည် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေကို တစ်ညအိပ်ပဲလို့ ပြောခဲ့တာ မှန်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဘယ်နှရက်ခရီးဆိုတာကိုတော့ မပြောခဲ့ဘူး၊ ပြီးတော့

... ရန်ကုန်မြေမှာ မအိပ်ချင်ဘူးဆိုတာကလည်း ခြင်ကိုက်လို့ကွ၊ ဟဲ ဟဲ ... ကံမကောင်းဘူးဆိုတာက နှင်းဆီချိုက ငါ့ခံစားချက်တွေ မသိသေးလို့ပဲ၊ ခုတော့ နှစ်ခါတိတိ တရားမဝင်တဲ့စကားကို မင်းတို့ရှေ့မှာပဲ သက်သေထားပြီး ခွင့်ပြောရတော့မယ်၊ ကဲ နှင်းဆီချို ... ပထမဆုံးပြောချင်တာက နောက်ဆို တွန့်တော့ကို ကျားသစ်လို့ပဲ ခေါ်ပါနော်၊ နောက်ထပ် လေးလေးနက်နက် ပြောချင်တာကတော့ ...”

ဘာဆက်ပြောလာမည်ကို သိနေသောကြောင့် နှင်းဆီချို ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။ ရှက်ရောင်ရှက်သွေးများဖြင့် မျက်နှာကလေး ခဲကာ ...

“ဟာ ... မပြောနဲ့တော့ကွာ”

“ဘာဖြစ်လဲ နှင်းဆီချို ... လူတွေအများကြီးကြားထဲမှာတောင် နှင်းဆီချို နားထောင်ရဲသေးတာပဲ”

မျက်လုံးလေးထောင့်ကပ်ရင်း နှင်းဆီချိုက ...

“ကျားသစ်ကလည်းကွာ ... ဟိုဟာက ဂိမ်းဆော့တာလေး ခု ဟာက”

“ခုဟာက ဘာဖြစ်လဲ”

ကျားသစ်၏အမေးကို နှင်းဆီချိုက ယောင်ပြီး ...

“ခုဟာက အတည်ကြီးလေ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ တောကျီးကန်း၊ တာတီး၊ အဒူလေးတို့က ဝိုင်းပြီးအော်ကြတော့သည်။

“အတည်တဲ့ဟေ့၊ ကျားသစ်ပြောမယ့်စကားကို နှင်းဆီချိုက အတည်လို့ သိနေတယ်တဲ့ဟေ့”

နှင်းဆီချို မျက်နှာမထားတတ်တော့ချေ။ ထို့ကြောင့် ဆတ်ဆတ်
ပွေ့ဖက်လိုက်သော ကျားသစ်၏ရင်ခွင်ထဲမှာပဲ သူ့မျက်နှာလေးကို တွယ်
ဝှက်ထားလိုက်ရင်း ...

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည်လည်း နှင်းဆီရနံ့များဖြင့် ထုံမွမ်းလွှာ
နီနေတော့သည်။

လေးစားစွာ

ထွက်ပြီးလုံးချင်းဝတ္ထုများ

#၁	ချစ်သူရေးတဲ့ ရည်းစားစာ	(ဗွီဒီယို)
#၂	ချစ်သူဝှက်တဲ့ ခေတ်သစ်ဇေဇင်	
#၃	ချစ်သူပြောတဲ့ ရည်းစားစကား	(ဗွီဒီယို)
#၄	အပျိုစင်	(ဗွီဒီယို)
#၅	ချစ်လို့	(ဗွီဒီယို)
#၆	အိပ်မက်အက်ဆေး	(ဗွီဒီယို)
#၇	ဟန်းနီးမွန်း	(ဗွီဒီယို)
#၈	စူပါဆန်းဒေး	
#၉	ဖူးစာကွန်ရက်	(ဗွီဒီယို)
#၁၀	သူငယ်ချင်းခိုင်ယာရီ	
#၁၁	ရိုးမြေကျသီအိုရီ	
#၁၂	ပန်းသီးမက်ဆေချ်	(ဗွီဒီယို)
#၁၃	ကျောင်းစိမ်း	(ဗွီဒီယို)
#၁၄	ရာသက်ပန်ပရိုဂရပ်	(ဗွီဒီယို)
#၁၅	လေဒီစာအုပ်ကြီး	(ဗွီဒီယို)
#၁၆	ကြည်နူးရာ ကြေကွဲရာ	
#၁၇	အမုန်းမဲ့ရန်	
#၁၈	အမည်ပေါက်သမီးရည်းစား	
#၁၉	အနမ်းဂိမ်း	(ဗွီဒီယို)

ဤဝတ္ထုတွင်ပါဝင်သော

သုရ (၁၂) ဇာတ်ကြီးတော်သင်း ဆင်း သူငယ်ချင်းများ

- ၂၀ ကတ္တီပါထောင်ချောက် (ဗွီဒီယို)
- ၂၁ ပေးစာ ပြန်စာ
- ၂၂ တစ်ကိုယ်တော်ကူးပစ်
- ၂၃ အချစ်ကဆက်သွယ်မှုရေယာထဲမှာ
- ၂၄ အမည်မသိအက်ဖ်အမ်
- ၂၅ သံယောဇဉ်နေ့စဉ်
- ၂၆ အော်တိုနစ်ဆ
- ၂၇ ရည်းစားဟောင်းနှင့်ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ခြင်း

ယခု - နှင်းဆီပရောဂျက်

၁။ ရဲမှူးကြီး ခင်မောင်ဇော် ၊ ဇ. ဇ. ဇ. မန္တလေး

၂။ ရဲမှူးကြီး အုန်းခိုင်

၃။ ဒုရဲမှူးကြီး ညွန့်လှိုင် (နေပြည်တော်)

၄။ ဒုရဲမှူးကြီး ကျော်စိုး (ရန်ကုန်)

၅။ ဒုရဲမှူးကြီး အောင်သန်းဦး (မအူပင်)

၆။ ဒုရဲမှူးကြီး ဝင်းသန်း (ငြိမ်း)

၇။ ဒုရဲမှူးကြီး ဇော်မင်းအောင် (ငြိမ်း)

၈။ ဒုရဲမှူးကြီး ဝင်းဦး (ငြိမ်း)

၉။ ဒုရဲမှူးကြီး လှမြင့် (ငြိမ်း)

၁၀။ ဒုရဲမှူးကြီး ဖေအောင် (ငြိမ်း)

၁၁။ ဒုရဲမှူးကြီး သိန်းထွန်း (ငြိမ်း)

၁၂။ ဒုရဲမှူးကြီး ဦးထွန်းစိန် (ငြိမ်း)

၁၃။ နိုင်ဝင်း ၊ ၁၀၀၀ ဒု-ညွှန်မှူး (ငြိမ်း)

၁၄။ သိန်းဟဲ ၊ ၁၀၀၀ ဒု-ညွှန်မှူး (ငြိမ်း)

၁၅။ လှတင် ၊ ၁၀၀၀ ဒု-ညွှန်မှူး (ငြိမ်း)

၁၆။ မြင့်ဦး ၊ ၁၀၀၀ လ/ထညွှန်မှူး (ငြိမ်း)

၁၇။ ပုပ္ဖိုး (ခ) တင်ဦး (ကသ-၅၅)

၁၈။ အာလာဒင် (ခ) တင်မောင်အေး (ကသ-၅၂)

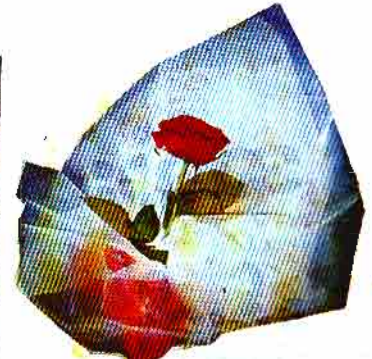
၁၉၈	သုကြီး (ခ) အောင်သိန်း	(ကသ-၁၃၃)
၂၀	တာတီး (ခ) စိုးဝင်း	(ကသ-၇၇)
၂၁	ကက်ဆက်ကြီး (ခ) စောလွင်	(ကသ-၂၄)
၂၂	ပိုးဟပ်ဖြူ (ခ) သောင်းထွန်း	(ကသ-၁၁၆)
၂၃	ဖင်မဲ (ခ) ထွန်းသိန်း	(ကသ-၁၄၈)
၂၄	ခွေးတူဝက်တူ (ခ) စိုင်းအောင်သန်း	(ကသ-၁၁၈)
၂၅	အဖွားကြီး (ခ) စိုးမြင့်နိုင်	(ကသ-၁၁၉)
၂၆	အို-အမေ (ခ) ဝင်းတင်ထက်	(ကသ-၁၂၀)
၂၇	ကီဝီ (ခ) ဇော်ဝင်းထင်	(ကသ-၁၂၁)
၂၈	ကမန်းကတန်း (ခ) ကြင်စိန်	(ကသ-၁၁၅)
၂၉	ဇုတ် (ခ) သောင်းမြင့်	(ကသ-၂၈)
၃၀	တောကျီးကန်း (ခ) လှမျိုးမြင့်	(ကသ-၉၁)
၃၁	အခုလေး (ခ) လှမြင့်	(ကသ-၄၁)
၃၂	ဖနီး (ခ) ဝင်းကြည်	(ကသ-၂၂)
၃၃	ဆာကေး (ခ) ဆာကဲထူးဖိုး	(ကသ-၉၅)

(အတိတ်ကိုမမေ့နိုင်လို့ ပြန်လည်တူးဆွတဲ့)

ချန်ကေရိုတ် (ခ) အောင်စိုး

(ကသ-၃၉)

သုရ (ခ) ဖောင်ကြီး

“မိမိတို့နှင့်အတူတူတူတူတူ
တူတူတူတူတူတူတူတူတူ
တူတူတူတူတူတူတူတူတူ
တူတူတူတူတူတူတူတူတူ

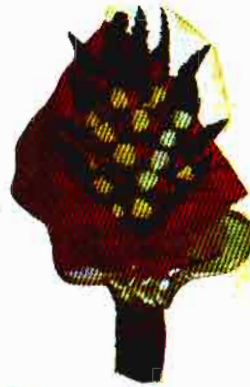
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူတူ
အတူတူတူတူတူတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူတူ

မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ

မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ
မိုးတောင်နှင့်အတူတူတူတူ

ဒဲးရဲ နှင်းဆီဖိုရီးဆုရ်စား
“စုံစုရ်စား ပေါင်းစုရ်စားဖြင့်”
“အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...”

အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...
“အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...”

အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...
“အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...”

အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...
“အဲဒါ ငမိပျိုယ်ပဲ...”

ဒီလို့နဲ့တော့ စားဝတ်ဆင်ဆင်
ပိုးစားပိုးစား လက်ဆောင်ပေးချေရင်
ဒီဟိုလှေကားပေါ်မှာ အခုလိုပဲ ပြန်လို့
ပြန်လို့ကပ်တာပဲ... .

ဒီလို့နဲ့တော့ ဒီဆီမှာပေးရင်
ပိုးစားပိုးစား
အခုလိုပဲ အခုလို
အခုလို အခုလို... .

ဒီဆီ... ဒီဆီမှာ အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ
အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ
အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ
အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ အခုလိုပဲ... .

Li Li Marlene - 24"

Friesia - 14"

Deep Secret - 28"

Evening Star - 40"

Konrad Advenauer - 24"

Chicago Peace - 28"

လက်ပက်နှင်းဆီများ

Gross Chon Fe Hollando - 80"

Charles De Mills - 60"

Madame Isaee Pereire - 80"

Leda (Painted Damask) - 60"

Königin von Danemark - 60"

The Squire - 4'

အင်္ဂလိပ်နှင်းဆီများ

The Fairy - 28"

Swany - 1½" ~ 1½"

Fairy Dance - 20" ~ 30"

Lutin (Rosa Gem) - 10" ~ 12"

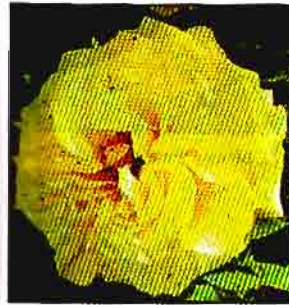

Orange Sunblaze - 12" ~ 16"

Boby Masquerade - 16" ~ 20"

ကျောက်နင်းဆီများ

Lichtkönigin Lucia - 24"

Wester Land- 60~80"

Golden Wings - 60"

Iceberg - 40"

Bischofssfad - 60"

ရဲနှင်းဆီများ

Rosa Moyesii - 80"

Sympathic - 10-14'

Golden Shower - 7" ~ 10"

White Cockade - 8'

BURMESE
CLASSIC
COM

Flammentana - 14' ~ 16'

နွယ်နှင်းဆီများ

Bella Rose - 24"

Marchenland - 40"

Lavaglut (Lara Glow) - 24"

Apicodrectar - 32"

BURMESE
CLASSIC
.com

ပဝေသနာနင်းဆီမျှား